

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK11_-_Paserak.pdb

PDB Name: JFK01_-_Paserak.PDB
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

PAŠERÁK

Miroslav Žamboch
&
Jiří W. Procházka

DEN POD PSA

"Ustupte! Ustupte!" uniformovaný policista rozhrnoval zástup zvědavců a zvedal žlutočernou pásku, aby dva zdravotníci mohli projít do vyhrazeného prostoru.

Žárem prohřátý plášť i helma sálaly horkem, pot ho štípal v očích a bojoval s nutkáním na zvracení po několika locích dusivého dýmu. Pohledem skrz zlatem potažený průzor hledal lékaře, konečně je spatřil i s nosítky a zamířil rovnou k nim. V náruči držel balík překrytý ohnivzdornou plachtou.

Zlověstné hučení požáru za zády se začalo mísit s vzrušeným šuměním davu.

"Johne! Kováři!" své jméno slyšel jakoby pronášené ze všech stran, neodpovídal, jen s tvrdošíjností stroje pokračoval k cíli.

"Řekl jsem, že dovnitř nikdo nepůjde! Kvůli vám jsme nemohli tu barabiznu odstřelit a začíná hořet další dům!"

Vratislav Klusák, šéf odboru pro řešení průmyslových katastrof, se do terénu obtěžoval osobně jen výjimečně, pod reflexním protizárovým pláštěm měl na míru střižený dvouřadový oblek, na napomádovaných vlasech důstojnickou helmu.

Za páskou se mačkali reportéři televizních stanic a zuřivě natáčeli scénu. Kovář se na okamžik zastavil. Kouře se nadýchal o trochu víc než měl a teď se mu točila hlava, na tváři cítil naskakující puchýře.

Přes kordon policistů se prodrál kameraman a moderátor největší televizní společnosti, Klusák se okamžitě napřímil ještě víc a nasadil výraz nejdůležitějšího člověka na světě. Volby se blížily.

"Snese zásah vašich lidí kritický rozbor? Váš útvar je trnem v oku armádě i policii," zaslechl Kovář reportéra.

Už opět mohl jít bez rizika, že sebou při příštím kroku praští.

"Samozřejmě, máme ty nejlepší lidi, až na pár jedinců z ozbrojených složek, kterých se ale brzy zbavíme."

John Francis Kovář viděl, jak na něj Klusák úkosem pohlédl, současně ho zabrala kamera. Při poslední akci, po níž opustil aktivní službu u jednotky, byla jeho tvář docela profláknutá a Klusákovi to vadilo. Teď měl příležitost ho zdiskreditovat. Jako by to bylo důležité.

"Doktor!" zakřičel Kovář chraplavě a poposunul si balík v náruči. Hlas se mu konečně vrátil.

"Co na to můžete říct, kapitáne Kováři?" oslovil ho Klusák. "Jděte do prdele, šéfe," odpověděl zřetelně.

Klusák zbledl, kameraman rychle střídavě zabíral Kováře i jeho nadřízeného.

"Máte padáka! A ze škody způsobené vašim neprofesionálním jednáním se budete zodpovídat před soudem!" běsnil Klusák a barvou si nezadal s požárem.

John Kovář přikývl a pokračoval nezměněným tempem k mužům s nosítky, kteří k němu přibíhali od sanitních vozů.

"Slyšíte!" Máte padáka!" řval šéf odboru pro řešení průmyslových katastrof, přistoupil těsně k němu a položil mu ruku rameno.

Plášť byl stále horký, ale ucuknout nestačil, protože ho úder čelem na kořen nosu poslal v bezvědomí na zem.

Zacvakaly blesky fotoaparátů, lidé zašuměli.

Muži s nosítky se nerozhodně zastavili před nehybným tělem. Kovář nečekal, na nosítka položil své břemeno a rozbalil ho. Pod pláštěm se objevil sotva pětiletý kluk s tváří zakrytou maskou nouzového kyslíkového přístroje.

"Tak, to bychom měli," okomentoval to spokojeně.

"Odvedu vás na ošetřovnu," nabídl mu další zdravotník.

"Myslím, že to není třeba, sám jste slyšel, mám padáka," kývl na pozdrav a zamířil k výjezdovým vozům.

John F. Kovář zaparkoval svůj otřískaný rower na místě, kde obvykle stávala Lindina červená škodovka. Baterka telefonu to vzdala, stihl napsat jen esemesku, že dorazí o něco později. Z práce si vzal rovnou i všechny věci, aby se tam nemusel vracet. Vystoupil a zhluboka se nadechl. Uprostřed května ani velkoměstský ruch Prahy nedokázal potlačit jaro v plném proudu. Žena v minisukni a s vypasovaným svetříkem mu věnovala krátký pohled a minula ho. Stačil okamžik a cítil to, tiché cvaknutí někde uvnitř připomínající mu, že je živý, zatraceně živý. Po akci to bylo intenzivnější. Chvilí ji pozoroval. Vzorované punčocháče zdůrazňovaly linii lýtek a stehén, látka obepínala pevný zadeček. Pak si všiml tmavě modrého auta parkujícího v zákazu zastavení na protější straně. Dál předstíral, že sleduje vzdalující se ženu, ale úkosem pozoroval vůz. Připomínal dodávku zkříženou s ferrari. Zkosená příď, neprůhledná skla, předimenzovaný nárazník a extrémně širokoprofilová kola, která snad musela být dělaná na objednávku. Boháči měli různé koníčky, ale tohle auto nevypadalo, jako miláček blázna, co se rád prohání tří tunovým kolosem rychlostí dvě stě padesát kilometrů za hodinu. Podle oděrek, promáčknutého plechu a obitého nárazníku vypadal stroj spíš jako pracant, kterému nikdo nic nedaruje. Zvyk dávat na všechno pozor byl železná košile. Nechal pozorování a vykročil domu. Těšil se. Na klid, pohodu, na to až přijde Linda.

Vyběhl do třetího patra, otevřel dveře opatřené na jeho popud bezpečnostním zámekem, který by dělal čest i bance, a otevřel se mu pohled na dvě velké tašky postavené hned v předsíni. Na jedné z nich ležel vzkaz:

Viděla jsem tě v televizi. Slíbil jsi mi že budeš normální chlap, najdeš si nějaké normální povolání, ale už ti nevěřím. Pořád riskuješ, když se ti něco nelíbí, mlátíš kolem sebe hlava nehlava, ať to stojí, co to stojí. Měla jsem tě ráda, ale já prostě nedokážu snášet strach, co se ti stane, co zase provedeš. A nedokážu si představit, že bych s tebou měla děti. Věci máš sbalené, snad jsou všechny. Klíče hod' dole do schránky. Fakt je mi to líto, ale nedokážu to. Jela jsem k rodičům.

Ahoj a mnoho štěstí.

John Kovář si vzkaz přečetl ještě jednou, dlouhými kroky zamířil do kuchyně, z ledničky vytáhl pivo, otevřel ho a vrátil se zpět na chodbu. Už tady nebyl doma. Posadil se na schody, pomalu upíjel a přemýšlel.

Najednou doslal chuť na cigaretu, i když tu měl naposledy v ústech před dobrými deseti lety.

Telefon zazvonil. Nedůvěřivě sáhl do kapsy, vytáhl otlučený přístroj. Na displeji blikalo neznámé číslo. Zarážející bylo, že baterka měla být vybitá.

"Kovář," ohlásil se.

"John Kovář?" ujistil se mluvčí, "John Francis - František Kovář?"

Byla to žena, Měla sametový, spíš hlubší hlas, ale byl si jistý, že dokáže být i velmi strohý.

"Ano," potvrdil, "S kým mluvím?"

"Dala bych přednost osobnímu setkání. Čekáme ve voze před vaším domem. Máme pro vás zajímavou nabídku."

John Kovář se ještě naposledy podíval pootevřenými dveřmi do bytu, který na nějakou dobu považoval za svůj domov, a pak rázně dveře přibouchl. Muži jako on zřejmě pro takovou věc nebyli stvořeni.

"Hned jsem dole," odpověděl a zavěsil.

Displej telefonu rázem zčernal.

Pokrčil rameny, zabouchnul, zamknul a v přízemí klíče přesně podle Lindina přání hodil do otlučené poštovní schránky.

Vyšel před dům a pohledem okamžitě zamířil k modrému vozu. O kapotu se opírala žena ve vypasovaných kalhotách a pánské košili svázané na uzel, takže odhalovala část boků a břicha. Boty měla kotníkové, jen s náznakem podpatku, ruku bez prstenů, ale s červeně nalakovanými nehty, položenou na dveřích. Rozhalenka košile ukazovala počátek úžlabiny mezi nadry. Podle vzhledu jí nebylo moc přes třicet, podle odtazitého a současně hodnotícího způsobu, jakým Kováře pozorovala, klidně i sto. Kočka, zatraceně nebezpečná kočka, která si je vědoma jak svého vzhledu, tak i schopností, odhadl ji.

Přešel přes ulici a zastavil se u ní. Skrz čelní sklo nic neviděl, ale byl si

jist, že tam má společníka.

"Před okamžikem jste mi telefonovala," řekl bez otazníku na konci věty.

"Jste John Francis - František Kovář?" zeptala se místo odpovědi.

"Ano," potvrdil.

"Na co myslíte?" zeptala se ho bez souvislosti.

"Na to, že pokud nemáte korzetovou opravdu pevnou podprsenku, můžete mít při některých akrobatických prostocvicích docela problémy," odpověděl klidně.

Oči se jí na okamžik zúžily, pak však prohnula rty do úsměvu.

"Člověk se nemá ptát na otázky, na které nechce slyšet odpověď," připsala mu bod.

Měla rty jihoamerické krásky, plné i bez zvýraznění konturovací tužkou.

Míšenka, to nejlepší ze severu i z jihu. usoudil nakonec.

"Ta nabídka?" nadhodil.

"Probereme ji uvnitř vozu. Je extrémně soukromé povahy a tam máme jistotu, že nás nikdo nebude odposlouchávat," odpověděla a otevřela dveře do nákladového prostoru.

Kovář věděl, že uvnitř na něj někdo čeká a bude v nevýhodě. Nepředpokládal však, že by mu někdo po tolika letech šel

po krku. A dělal to tak komplikovaně.

"Bojíte se?" zeptala se posměšně.

"Jsem opatrný, " odpověděl a vstoupil.

Uvnitř auta bylo méně místa, než očekával, a přesně podle předpokladu tam někdo čekal. Velký černoch s vyholenou hlavou a množstvím svalstva, že by stačilo pro dva normální muže. Pozoroval Kováře zabořený do řidičského křesla, tentokrát však otočeného proti směru jízdy. Žena se posadila na místo spolujezdce a také se otočila čelem dozadu.

Kovář se posadil, ruce si položil na kolena a klidně se rozhlížel. Vůz byl napakovaný elektronikou, ale nejen jí, v pootevřeném šuplíku zahlédl nejasný obrys něčeho, co musela být zbraň. Zbraň, na kterou civilisté neměli nárok. V zadní části vozu byly připraveny k okamžité výměně náhradní pneumatiky s hřeby. Další věc, která byla proti pravidlům, ale na ledě extrémně užitečná.

"John Francis Kovář, bývalý člen útvaru pro likvidaci průmyslových katastrof, předtím kapitán speciální jednotky vedený v rámci útvaru rychlého nasazení, " začal černoch odříkávat monotónně a s jistou blahosklonností.

Kovář věděl, že si do oka nepadli, bylo to vzájemné.

"Mise v Iráku, Guatemala, Izraeli, Paříži."

Poslední informace Kováře překvapila. Pařížská mise šla přes ústředí NATO, nikdo v republice o ní neměl mít ani tušení. Byla to nejbizarnější akce, které se kdy zúčastnil.

"Jo, je to všechno pravda. A kdo jste vy a jak se jmenujete?"

"Do toho vám zatím nic není," usadil ho černoch.

Kovář přikývl.

"Dobře, vám budu říkat pane Černý a vám ..." podíval se na ženu.

"...Monika, Monika postačí, ne?" odpověděla rychle.

"Jistě. Monika je fajn."

"Takže, pane Černý, buď mi řeknete, co jste zač, pro koho pracujete a co mi chcete, nebo si vystoupím a můžete ohromovat zase někoho jiného."

Černoch polkl, ale na těle se mu nepohnul ani sval jen v očích se objevilo trochu víc studeného lesku.

"Říkala jsem, Franku, že ty nejsi nejvhodnější typ na verbování lidí, jako je tady John F. Kovář," chopila se iniciativy Monika.

"Jo, dvě holky by fungovaly lépe," odušil Kovář.

"V současné době nemáte žádné příbuzné ani jiné občanské vazby a závazky. V patnácti procentech případů jste po rozchodu svou přítelkyni kontaktoval. Pokaždé jste to však učinil do deseti minut. Nemíníte ji ještě oslovit?"

pokračoval Frank a Kovář mu nemohl upřít profesionalitu.

Svůj vztek překousl.

"V patnácti procentech případů? Tomu nerozumím," zeptal se. "Ale ne, kontaktovat ji nemíním. Rozhodla se."

"Porozumíte, pokud vezmete práci, kterou vám nabízíme, " odpověděla místo Franka Monika. "Práci pro agenturu EF - Equilibrii Ferar "

John Kovář si všiml, že na komplikované palubní desce, připomínající víc kokpit stíhačky než místo pro řidiče, se rozsvítila rudá obrazovka. vzápětí zazněl zvukový signál.

Frank i Monika sebou trhli.

"Řízený jednosměrný tunel cílený na nás!" vyhrkla.

Oba současně se přikurtovali do křesel a vytočili k přístrojům. John Kovář netušil co to znamená, ale nikdo mu nemusel říkat, aby se také připoutal. Akcelerace ho zamáčkla do křesla, měl pocit, že látka se tvaru jeho těla poddává až příliš dokonale.

"Tři křižovatky a jsme na výpadovce!" křičela Monika.

Kovář cítil, jak Frank tlačí motor vozu až k hranici jeho schopností. A ta ležela zatraceně daleko. Koutkem oka zahlédl ukazatel tachometru. Dvě stě dvacet, čtyřicet, šedesát. Pokud nebudou mít zelenou, zbude z nich všech jen mastný flek a několik ohořelých těl.

Před čelním sklem se mihlo porsche, Frank ho objel myškou a dál se řítí v rychlejším pruhu. Tři sta.

"Ti parchanti se nás drží! Ukotvili nesynchronizovanou bránu přímo na nás!"

Monika musela křičet, aby jí bylo přes vytí motoru slyšet. Současně však horečnatě pracovala na výsuvném terminálu před sebou a v jejím hlase nebyla ani stopa po panice.

"Pak nezbývá, než na to šlápnout, " odpověděl Frank klidně, jako by dosud plynový pedál jen lechtal.

Kovář ho neslyšel, význam odpovědi odezřel v panoramatickém zpětném zrcátku kombinovaném se záznamem kamery. Předjeli policejní škodovku, stačila jen zapnout maják a ztratila se daleko vzadu.

Čtyři sta.

"Rychleji sakra! Rychleji!" křičela dál Monika.

"Drží nás, ty svině nás drží a já s tím nic neudělám!"

Vzduch za okny získal nazlátlou barvu, Kovář měl pocit, že se řítí bublinou mazlavého ohně. Možná to nebyl dojem, protože ho najednou v očích pátil pot.

"Tři sekundy do navedení! Už nás mají!"

Frank vyrval z panelu nějakou pojistku, Kovář se zatmělo před očima, poslední číslovka, kterou spatřil, musela být halucinace. Žádné auto přece nejedí po silnici rychlostí šest set třicet kilometrů za hodinu. Nebo ano?

Křeslo se vzepjalo, donutilo páteř opřít se do srdce a do plic, jako by ho někdo pořádně nakopl. Zlatá venku se změnila v oslnivě bílou. Pak přišel stav beztlíže, Kovář viděl kapky krve z vlastního nosu a úst, jak se vznášá kousek před ním, volume někdo ztlíšil na minimum....

"Docela slušná akcelerace," slyšel sám sebe. "Má ta vaše kára dobré airbagy?"

"Dobrej för," odtušil Frank. "Jestli to přežijem, máš u mě pivo."

Pak přišel náraz. Jeden z mnoha a každý o nic slabší než předchozí. Jako by sérií pružných blan propadávali do nekonečna.

"Vyhazuji nouzovou kotvu!" řekla úsečně Monika.

Kovář nechápal, jak při takových otřesech dokáže mluvit.

"Ještě nejsme pod kritickou mezí!" snažil ji Frank zastavit.

"A kdy jindy, když ne teď" odsekla.

Kovář nevěděl, co udělala, ale bílá najednou přešla v zlatou, pak se za okny opět míhal reálný svět. Při prvním kontaktu podvozku se zemí se kousl do jazyka.

Při dalším se celý vůz nahnul na levou stranu a začal se nezdůvodnitelně překlápět.

Boční stěna se prohnula, jak po ní klouzal, současně se prostor zatměl rychle polymerující pěnou.

Airbagy, došlo Kováři, a přetížením ztratil vědomí.

Z DEŠTĚ POD OKAP

Probral se v okamžiku, kdy pěna začala sublimovat a její pružné sevření ochabovalo. Měl pocit, že se mu bezpečnostní pásy zaryly až kamsi do plic a slisovaly mu hrudník na placku. Svůj účel však zjevně splnily.

"Přežili jsme," řekla s jistým překvapením Monika. I v krkolomné poloze zůstala přikurtovaná v sedadle, dlouhé černé vlasy jí teď neuspořádaně visely kolmo k zemi a částečně zakrývaly tvář. Spona, kterou je měla původně sepnuté, nevydržela prudké brzdění a skončila bůhví kde.

"Zatím," odtušil zachmuřeně Frank, jediným pohybem se odepnul a jako černá puma dopadl na bok kabiny. Přes čelo se mu táhl mělký šrám a krev mu orámovala čelo vlnitým závojem.

Byl velký a těžký, současně se uměl pohybovat s pružností, kterou by Kovář u tak mohutného muže nečekal.

Napodobil ho a s Monikou se zbavili pásů současně.

Okamžik čekali všichni tři v napjatém tichu. Pravidelné kapání, mohla to být stejně dobře brzdová kapalina jako tekoucí nádrž, se mísilo s postupně zesilujícím hlukem motorů. Nepříliš dobře seřazených, ale o to větších motorů. Takhle nějak zněly staré nákladáky s nepřeplňovanými dvanáctiválci. Kovář měl pro ně ucho, naučil se to v Asii, kde na obstarožních, ale zatraceně průchodivých mašinách přijížděli z džungle eskadry povstalců.

"Kde to jsme?" zeptal se.

Byl si jistý, že v Praze už určitě ne, i když naprosto netušil, jakým záhadným způsobem se z ní dostali.

Jeho otázce nikdo nevěnoval pozornost.

"Jo, mají to připravené, chtějí nás za každou cenu zabít," řekla Monika, strohým gestem si stáhla vlasy do culíku, natáhla se k jedné z bočních skříní, teď vzhledem k pozici vozu nad nimi, rázně potáhla za madlo a vysunula tak z útrobu schránky zbraň ve speciálním úchytu. Kováři na první pohled připomínala karabinu Benneli s přídatnou brokovnicovou hlavní a granátometem.

Frank otevřel větší schránku a vytáhl monstrum, které vypadalo jako lehce zminiaturizovaný dvojhlavňový protiletadlový komplet.

Hluk motorů zesílil, vzápětí se ozval charakteristický zvuk. Znělo to jako lehké kanóny, dvacítky. Země se otřásla, vzápětí dávka zabubnovala na podvozek vozu, znělo to, jako by se ocitli uvnitř gigantického reproduktoru.

"Něco pro mě?" zařval Kovář, aby ho vůbec bylo slyšet.

"Amatérům hračky do rukou nepatří," křikl Frank, vykopl dveře dodávky, Monika vyhodila kouřový granát a kryti dýmem vyskočil ven.

Kovář nečekal a následoval je.

Kus nad ním zasyčela dávka, přilepil se k zemi a skryl se za pozvolnou terenní vlnou, pak se teprve opatrně začal rozhlížet. Nacházeli se v mírném svahu, kus pod nimi vedla rozbitá cesta. Právě z ní sjížděly poslední šediví obrněnci ženoucí se po louce směrem k nim. První tři nebyly dál než dvě stě metrů. Kolik jich je za nimi, neviděl, protože je ukrýval vypouklý svah. Otočná hlaveň plivla oheň, střelec se zaměřil na jejich vůz, další na prostor okolo. Vzduch se zatměl zvířenou hlinou a kamením, do uší se zahryzávalo kovové řinčení zasaženého auta. Kovář, stále přilepený k zemi, věnoval krátký pohled krajině za nimi. Brázda, kterou při havárii vyryli, začínala hlubokým protáhlým kráterem poznamenaným ohněm a pokračovala skoro půl kilometru až k místu, kde nakonec zastavili.

Do rachocení dvacítkových kanónů se vmísil další zvuk, rychlejší, ostřejší a tak nějak smrtonosnější. Frank se objevil v pokleku u zakrslého keře a opětovně palbu. Celý se třásl v rytmu střel, ale nějakým zázrakem dokázal svou zbraň udržet. První obrněnec se zastavil, zásah změnil jeho čelní pancíř v emental, druhý vybuchl, sotva na něj Frank přenesl palbu. Ze třetího se vyrojili pěšáci. Keř se rozplynul v explozi, na jeho místě zůstal jen zubatý kráter. Frank však už na místě nebyl. To Kovář stačil zahlédnout.

Rota vojáků v maskovacích uniformách typu les postupovala přískoky vpřed. Amatéři to nebyli, to Kovář musel uznat. Kryli se jako zkušený harcovníci, pak je ale z nechráněného boku překvapila palba. Až neskutečně rychlé dunivé zabrumlání brokovnice kombinované se zdvojenou explozí granátů nízko nad zemí. Do akce zasáhla Monika, pochopil Kovář. První vlna útočníků byla rozprášena.

Jenomže za ní se už hnala další, pět kolopásových obrněnců a dobrých třicet mužů. Vzduch zhoustl výbuchy. Kovář pochopil, že jsou to nálože vystřelované z minometu. Nějakým zatraceným způsobem se dostali do války. Jenomže nikdo jiný, na koho by obrněnci mohli zaútočit, tady nebyl - to znamenalo, že cílem malé armády pod nimi jsou oni,

nebo přesněji Frank s Monikou.

Vražedné dvojče zaburácelo, další obrněnec se zastavil v plamenech, ale postup ozbrojenců to jen zpomalilo. Krátká palební přehrada přibila vojáky k zemi, Monika za běhu střelila a vracela se zpět k autu.

"Je jich moc! Musíme se ztratit!" křičela.

Jediná cesta vedla vzhůru, tam byl terén členitější. Mezi stromy a velkými porůznu roztroušenými balvany se mohli na nějakou dobu ztratit. Jenomže to by museli překonat široký pruh rovné ničím nechráněné louky. A obrněnci by je po celou dobu měly před sebou jako na dlani. Kovář nad tím nemusel přemýšlet, bylo mu to jasné na první pohled.

Zdánlivě přímo z panenské nepokosené trávy se mezi valíci se stroji zjevil Frank a z bezprostřední blízkosti roztřílel tři obrněnce do slova a do písmene na kovový šrot. Kovář viděl, jak jednotlivé náboje prolétají skrz transportéry.

Pak Frank odhodil zbraň a sprintoval vzhůru k nim, Monika ho kryla palbou a držela vojáky u země. Kovář bylo jasné, že za to zaplatila veškerou zbývající municí.

"Musíme odsud vypadnout, nebo nás dostanou," vyrazil ze sebe udýchaně Frank, když dorazil až k nim. Společně okamžitě vyrazili dál do svahu, aby využili chvíli, kterou jim svým riskantním kouskem vykoupil. Kryl je dým z hořících strojů.

Doběhli k prvnímu balvanu, zvuk motorů zesílil, půdu vedle nich rozryla divoká střelba.

"A co s ním? Jak ho odsud dostaneme?" vyrazila Monika přerývaně mezi jednotlivými nádechy a ukázala na Kováře.

"Není zaměstnanec, nemá nouzový retranslátor," pokrčil rameny Frank.

Pak střelba zasáhla balvan, za nímž se schovávali, a najednou všude létala žula. Kovář cítil, jak mu z posekané tváře prýští krev.

Monika svého partáka zachmuřeně pozorovala. Kovář jejich zmatený hovor nezajímal, studoval trasu, kterou měli urazit, aby se vzdálili z dostřelu a odhadoval jejich šance.

"Když to stihneme, vrátíme se pro něj," řekl Frank pomalu. "Je to otázka dobrého načasování."

Kanón se na okamžik zalkl, zdánlivě uprostřed výstřelu. To věštilo technické problémy. Další stroje se ještě neobjevily v dohledu, vojáci po masakru, který jim Monika uštědřila, postupovali jen opatrně a s maximálním krytím.

"Ted!" zařval Kovář a sám vyrazil.

Běžel, jak nejrychleji to dokázal, věděl, že dávku, která ho zabije, ani neuslyší.

K zemi klesl až o padesát metrů dál, u paty rozložitého dubu. Automaty vojáků se rozječely, ale většina střel zasahovala jen stromy. Monika byla ještě o trochu rychlejší než on a v pokleku oddechovala o pár metrů dál. Frank se dostal zhruba na jeho úroveň.

"Ty kameny jsou opracované, asi nějaké staré obětní místo," přerývaně ze sebe vyrazila Monika. "Nahore musí být silové centrum. Když se dostaneme až tam, dokážeme lépe načasovat návrat."

Frank přikývl. Kovář nečekal a jako první se zdvihl k dalšímu úprku. Za zády slyšel praštění dřeva, jak se obrněnci propracovávaly hájkem.

Běželi s Frankem bok po boku, z husté trávy se vynořila nízká kamenná zídka. Výborné krytí. Připravil se ke skoku, současně koutkem oka zaregistroval, že černochoz jde k zemi. Zastavil skluzem a vrátil se pro něj. Kupodivu nenašel žádné zjevné zranění, ale Frank sotva dýchal a byl v bezvědomí.

Tráva zašustila, Monika byla u něj.

"Do prdele!" zaklela, když viděla, co se stalo. "Maurbyho efekt! Musím ho co nejdříve vrátit!"

Palba na okamžik utichla, Kovář zaslechl hlasité třesnutí zlomené větve. Blízko, příliš blízko.

"Za zídku!" zasyčel, chytl Franka za opasek, druhou ruku mu podvěkl pod paži a nadhodil si ho.

Místo toho však sám upadl, protože bezvládné tělo mu vyklouzlo z rukou - bylo příliš těžké.

Vrhl na Moniku krátký pohled.

"Váží nějak moc!"

"Něco přes dva metráky," přikývla. "Nepohneme s ním."

Kovář věděl, že žádný člověk, ani tak svalnatý jako Frank, nemůže mít dvojnásobek normální hmotnosti. Samozřejmě, pokud byl Frank člověk. Na uvažování nebyl čas. Společně se ocitli v trablech, společně se z nich museli dostat. Zhluboka se nadechl, uchopil ho ještě jednou a zabral ze všech sil. Měl pocit, že mu praskne páteř, nakonec však bezvládné tělo pozvedl, položil na zídku a pak skulil dolů. Ve chvíli, kdy s Monikou zmizeli na druhé straně, olízla kameny dávka ze samopalů.

Monika si sáhla ke kotníku a vytáhla malou záložní pistol, Kovář poznal browning, devítku.

"To je všechno, co mám," nabídla mu ji.

"Potřebuji pět minut, abych mu přeprogramovala retrans," a ukázala na masivní přezku opasku. "Slibuji, že se pro tebe vrátíme."

Kovář nechápal, co tím vrácením myslí. Zbraň odmítl a v hlubokém předklonu se přesunul k průrvě ve zdi, kterou při přeskoku zahlédl, po loktech se proplížil skrz. Pokud zvuk zaregistroval správně, nacházel se právě proti nejrychlejšímu z postupujících vojáků. Transportéry se dál nepřibližovaly, se silnějšími stromy v háji už si asi neporadily.

Zastavil se mezi dvěma pichlavými koulemi bodláci, přitisknutý k zemi jen s mírně pozvednutou hlavou, aby viděl. Už byli tady. Postupovali travou, ne všichni měli samopaly, někteří jen obyčejné pušky. Jejich uniformy mu nepřipomínaly nic, co kdy viděl. Jako by z výstroje každé známé armády obsahovaly něco.

Jeho muž ho míjel ve vzdálenosti dvou metrů. Pohledem propátrával terén před sebou a nejvíc pozornosti věnoval zídce. Právě za ní očekával nepřítele. Měl samopal, otlučenou zbraň s dřevěnou pažbou, na pravém boku v pouzdře ještě záložní revolver.

Kovář sáhl k opasku. On v něm neukrýval retrans, ať to bylo cokoli, jen jednoduchý útočný nůž z černěné oceli. Ten teď musel stačit. Za nejbližším mužem viděl další v zubaté linii se blížící k zídce. Napočítal jich pět, ale mohlo jich být

víc. Nejtěžší bylo nic neuspěchat. Nepohybovat se příliš rychle, aby na sebe neupoutal pozornost, ani příliš pomalu, aby nepříteli nedal šanci zareagovat. Zvedl se čtyři, v hlubokém předklonu udělal první krok, našlápl si na druhý, muž se k němu začal otáčet. Skok, bodl silně a přesně. Nůž nechal v ráně, místo toho levačkou obemkl najednou bezvládné tělo, pravačkou chytil samopal a nahnátl spoušť. První dávka jen krátká. Zbraň kopala přesně, jak u obstarožního modelu čekal. Druhá, třetí. Všichni vojáci u zdi šli k zemi. To už ale sebou mrtvý začal škubat v rytmu zásahů jeho druhů z druhé vlny. Kovář sklouzl k zemi a přikryl se tělem, z čerstvých ran mrtvého ho zalila ještě teplá krev. Samopal odhodil, místo toho odháčkoval revolver a začal se plížit travou dál od zídky přímo proti postupujícím vojákům. Věděl, že teď budou chvíli vyděšeně čekat. Musel jednat, než se vzpamatují a dojde jim, co se vlastně stalo. Při plazení si uvědomil, že mu po ruce stéká něco teplého. Krev. I přes jeho štít ho zasáhli. Během sekundy zaškrtil ruku kapesníkem. To už se vojáci opět dali do pohybu, před zídkou se krčili hned tři. Kolik mužů je jistilo zezadu, nevěděl. Po jednom výstřelu měl dost času na následné ukrytí, po dvou už jen minimum a riziko, že ho zasáhne odvetná palba, bylo velké. Po třech čas neměl žádný. Rozhodl se pro dva. Uchopil ohlazenou pažbu revolveru oběma rukama, vyhlédl si místo, kam sebou v dalším okamžiku praští, pozvedl zbraň a zamířil na vojáka, kterému se v ruce objevil ruční granát. Ten měl použít dříve, napadlo Kováře automaticky. Prásk, prásk. Celá série ran. Ty už ale neměl na svědomí on. V pádu cítil, jak se o něj kulky otírají, zahlédl ještě Moniku likvidující výstřelem z bezprostřední blízkosti posledního vojáka u její provizorní hradby.

Dopadl do dolíku mezi lopuchy přesně, jak si naplánoval. Žil, dokázal se hýbat, to znamenalo, že ho doopravdy nezasáhli, spíš jen lízli jazykem olova.

Zdola najednou zazněla celá kanonáda ran a explozí, brumlající motory se rozječely na plný výkon. Kovář se plazil mezi zelenými stonky pryč. On už by do prostoru, kam spadl, na jejich místě dávno hodil granát. Současně s myšlenkou mu záda ovanul oheň a hvízdající střepiny prosvíštěly nad hlavou. Nebyli až tak hloupí, jen trochu pomalejší.

Ještě kousek překonal po břiše, pak se skulil do díry po vykotlaném stromě a okamžik přemýšlel, kudy dál. Zbývaly mu dva náboje, víc Monice pomoci nemohl. Pokud se však přesune dál po vrstevnici, možná se vojákům ztratí - v průběhu boje se začalo smrákat a v příšeří ho budou těžko hledat. Na okraji jámy se mihl stín, Kovář instinktivně vystřelil, minul a zasáhl až posledním nábojem. Muž sebou škubl, ale místo aby se zhroutil, pozvedl vlastní zbraň. Lepší uniforma, neprůstřelná vesta, hranatá osobní pistole - důstojník, došlo Kováři. To už skákal směrem proti nepříteli křížem vlevo. Byla větší šance, že ho netrefí. Ohnivý záblesk mu ožehl hlavu, záplava krve oslepila, ale ramenem přesto narazil do kolena. Podařilo se mu ho složit na zem, současně instinktivně šátral po zbrani a po hlavě, aby mu vydlobl oči. Další výstřel, škubl sebou, noha odmítla poslušnost. Pak pod prsty cítil tvář. Nehybnou a ochablou, místo očí nahmatal mazlavou rozšklebenou ránu. Propadl se do temnoty.

VNEMOCNICI

Při probouzení se prozradí každý - pokud ho sledují v okamžiku návratu vědomí ze zapomnění. John F. Kovář otevřel oči a rychle je zase zavřel. Ležel na nemocniční posteli s převázanou nohou a zabandážovanou hlavou, před postelí postávali dva muži a hovořili spolu. V kritickou chvíli si ho nevšimli. Stačil ještě zaregistrovat zamířovaná okna a skutečnost, že jeden z dvojice nebyl lékař, i když na sobě měl bílý plášť. Prozradilo ho držení těla, úsečný tón řeči a charakteristický obrys zbraně u pasu.

Voják, usoudil Kovář, policista by pistoli nosil skrytě.

"Kdy se podle vás probere?" soustředil se na slova.

Mluvili česky. Události posledních, Kovář zaváhal minut, hodin, proběhly tak šíleným tempem, že neměl čas se nad ničím pozastavit. Při havárii se dostali někam daleko od Prahy. Nevěděl, jak a kam přesně, ale to v tuto chvíli nebylo podstatné. A teď by vsadil láhev plzeňského proti kterémukoliv světovému patoku, že je pořád někde tam na tom jiném místě. Pláště měly jinou barvu, než byl zvyklý vidat v nemocnicích, tón řeči důstojníka byl příliš štekavý a panovačný a mříže v oknech zbytečně masivní. To znamenalo drahé, a to by v době omezených rozpočtů nikdo nezaplátil. Byl někde jinde. Nebo se zbláznil. Vycházet z druhé možnosti by mu však v ničem nepomohlo.

"Čistý průstřel nohy se hojí skvěle, kapitáne," odpovídal lékař. "Téměř bych řekl zázračně skvěle, je to tuhý chlapík." Jeho čeština měla neobvykle měkký přízvuk, snad se stopou slovenštiny. I důstojník přes svou ráznost mluvil podobně.

"Pro mě za mě mu tu nohu uřežte, chci vědět, kdy bude schopen výslechu," vyštěkl voják.

"Nevím, rána na hlavě je mělká, ale způsobila otřes mozku a já, vzhledem k nedostatečné přístrojové vybavenosti, nedokážu říct víc. To víte, omezený rozpočet ...," lékařův hlas o poznání zjedovatěl.

Podlaha zaskřípala, pak třeskle dveře, Kovář pochopil, že voják odešel.

Lékař si začal pohvizdovat, znělo ťukání skla o sklo, zřejmě se přebíral ve skleněných lahvičkách, které Kovář zahlédl na pojízdném stolku u zdi.

"Kontrarozvědka jsou ostří chlápci," mumlal si lékař bůhvíproč sám pro sebe, "prchliví a myslí si, že mohou všechno. A jejich výslechové metody - nejsou vůbec, ale vůbec humánní."

Kovář riskoval krátké mrknutí. Lékař, vyšší plešatý chlapík s postavou bývalého basketbalisty, stál čelem k vitrině s nástroji a ostentativně do ní zíral. V skle pootevřených dveří spatřil jeho tvář a jejich pohledy se v odrazu skla střetly. Muž nedal najevo, že probuzení svého pacienta zaregistroval.

"Kdybych já měl někdy tu smůlu, doufám tedy, že ji nikdy mít nebudu, vymyslel bych si historku, která sedí, a pak na ní trval, i kdyby mě to mělo stát ucho, pár prstů nebo, nedej bože, celou ruku. To má pak člověk šanci, že jim vyjde ze spárů živý," pokračoval v monologu.

Kovář netušil, proč mu pomáhá. Ale každá informace mohla mít cenu života, přistoupil tedy na jeho hru a jen tiše poslouchal.

"Podle mě je zbytečné, aby pacienta s otřesem mozku hlídali dva strážníci, ale ... "lékař pokrčil rameny. "... asi mají dost lidí. No, počítám, že zítra přivezou encefalograf a s ním přijde i specialista rozvědky. Proto bych raději už ráno při vizitě konstatoval, že se zdravotní stav pacienta zlepšil a může být propuštěn z nemocničního ošetření."

S poslední větou lékař otevřel dveře a zmizel v přišelí chodby.

Kovář počkal tři minuty, spustil nohy z postele a opatrně se postavil. Šlo to, sice se mu trochu točila hlava, ale nic, co by se nedalo zvládnout.

Chtěli ho vyslyšet. Pravděpodobně drsně a ne podle pravidel. I když on netušil, jaká pravidla tady platí. Opatrně prozkoumal nemocniční pokoj, který byl jeho dočasným vězením. Jedinou cestu ven představovaly dveře, za kterými podle lékaře hlídali dva strážníci, a bytelně zamřížovaná okna. Opatrně vykoukl ven. Naskytl se mu pohled z výšky třetího patra na mizerně dlážděný dvůr ze všech stran ohraničený stěnami domů se špinavými okny. Mohl se nacházet kdekoli. Někde v Praze v zástavbě z první republiky nebo v Paříži. I tam se našla podobná depresivní místa. Tiše pokračoval v obezřetné prohlídce, pod bosými chodidly cítil hrany špatné dlažby. Na misce vystlané gázou našel nůžky a pár malých skalpelů. Nástroje však nechal na místě, neměl je kam schovat a pokud by je objevili, jen by si přihoršil. Až dojde na nejhorší, pořád se mohl spolehnout na své ruce. Holé ruce. Víc ho zaujaly přihrádky s léky. Objevil několik druhů takzvaných drog pravdy: skopolamin, sodium amital, digitalin, MDA. Většina z látek mohla při nesprávném dávkování zabít a všechny poškozovaly zdraví. Na humánnost se tu opravdu nehrálo. V úplně spodním šuplíku našel na čtyřikrát přeložené noviny. Jmenovaly se Fronta dneška a jejich design připomínal nejběžnější denní tisk, současně však byl nějak jiný. Datum bylo předvčerejší, alespoň tak si to pamatoval on.

Největší palcový titulek oznamoval, že česká vláda uvolnila pět set miliónů korun na nákup technologie Karpensiho značení, i když žádná komora parlamentu zatím neschválila použití této techniky. Poslanec Krapíčka ve svém projevu prohlásil, že je rozhodně proti, i kdyby ústavní činitelé měli doživotní výjimku.

Na chodbě zazněly kroky, Kovář se jediným skokem dostal do postele, uložil se a zavřel oči. Noviny schoval pod pokrývku. Dveře se otevřely, odhadoval, že někdo nahlédl dovnitř, pak opět zaznělo cvaknutí zámku. Oči otevřel, až když si byl jistý, že v pokoji kromě něj nikdo není.

Přímo v posteli pokračoval v čtení. Zpěvák Charlie Grott opět vyprodal Lucernu. Po porážce v Guayaně byla definitivně rozpuštěna francouzská legie. Francouzský prezident potvrdil, že žádný z bývalých žoldnéřů nemá francouzské občanství a jeho země o jejich přítomnost nemá zájem. The Guardian navíc vojáky označil za bandu hrdlořežů.

Na druhé straně našel obvyklé skandály týkající se korupce politických činitelů, kriminality a podobně. Všechno bylo podobné situaci doma, ale ne úplně stejné. I názvy hlavních politických stran: Občanská strana a Demokraté byly podivně familiérní. Opět se ozvaly kroky, tentokrát raznější. Kovář schoval noviny pod matraci a opět předstíral bezvědomí. Měl čas do rána, potřeboval se dozvědět co nejvíc a také se pořádně zotavit.

Pokud se nezbázní, a tuto možnost řešit nemínil, dostal se do světa podobného jeho vlastnímu. I když možná o něco drsnějšího a krutějšího.

K VÝSLEDKU

S pátou hodinou ranní se začala z plastikového reproduktoru zavěšeného přímo nade dveřmi linout popová hudba a současně se rozsvítilo světlo. John F. Kovář dokončil poslední z protahovacích cviků. Sice už déle než čtyřicet hodin nejedl, ale cítil se v mnohem lepší formě než včera. Píseň přerušil falešně optimistický hlas moderátora, na okamžik měl pocit, že je doma a ponurý nemocniční pokoj je jen pozůstatkem snu nebo noční mýry. Pak se ozvalo dvojité staccato přibližujících se kroků. Jedny s jistotou poznal, o druhých usoudil, že patří ženě.

V zámku zarachotil klíč, klika cvakla, ve dveřích se objevila zdravotní sestřička. Rezavé vlasy, pihatá, blůza stejno kroje se pnula přes velká ňadra. Kovářsi připomněla reklamu na irské zemědělské výrobky, kterou kdysi viděl. Jenže tahle holka byla živá, když spatřila, že je vzhůru, objevily se jí ve tváři d'olíčky nefalšované radosti.

"Vy jste se probral! No to je skvělé, hned uvědomím pana doktora!" Za ní stál muž, voják. Nemusel promluvit, podle držení těla poznal návštěvníka ze včerejška. Už na sobě neměl plášť, jen uniformu se zvýrazněnými rameny, v neobvykle velkém pouzdře poboční zbraň. Strohý pohled v jeho tváři Kovář dobře znal. Pan někdo, důležitější než ostatní, dokonalý robot v hierarchii velení.

"Grabusi, Denbe," řekl muž úsečně, rukou sklouzl k pasu a vytáhl zbraň.

Podobnou konstrukci Kovář ještě neviděl. Trochu mu připomínala staré ruské nagany, jen přeplátované modernější, současně však trochu cizí technologií. Jedno bylo jisté, nadměrný zásobník poskytoval dost munice, aby si to pan důležitý mohl vyřídit s celou jednotkou.

Grabus a Denbe byli muži, kteří ho hlídali. Jeden vyšší, s rukama příliš dlouhými i na svou vyčouhlou postavu, druhý naopak připosazený, s vypouklým hrudníkem a vzezřením orangutana. S podobnými typy se už také setkal.

"Vyšetřovaný je připravený k výsledku, spoutejte ho," přikázal důstojník, v svěšené ruce držel svou pistoli.

Kovář změnil plány. Byl příliš opatrný, navíc by se při potyčce mohlo něco stát sestřičce. Bude muset absolvovat výslech.

Grabus s Denbem se obezřetně přiblížili. Nevytáhli obušek ani jiný donucovací prostředek. Buď byli hloupí, nebo velmi zkušení. Podle toho, jak rychle mu nasadili pouta a jak mu svázali nohy, nakonec zvolil druhou možnost.

"Musí ho propustit lékař!" protestovala zoufale sestřička.

Kovářsi ji bylo trochu absurdně líto.

"Lékaře k němu zavoláme hned, jak to bude nutné. A bude to brzy, nebojte se," zarazil ji zlověstně důstojník.

Grabus s Denbem vyvedli Kováře z pokoje. Cítil, jak ho Denbe na okamžik pevně stiskl za paži, očividně zkoumal jeho fyzickou sílu. Když zjistil, z jakého těsta Kovář je, spokojeně přikývl.

Na všech chodbách se svítilo, ale panoval ranní klid, potkali jen jediného lékaře a ten předstíral, že je nevidí a rychle zmizel za nejbližšími dveřmi. Kovář ho podezřívá, že tam původně vůbec nechtěl jít.

Vedli ho dolů. Z třetího podlaží do přízemí a pak hlouběji do suterénu a dalšího spodního patra. Chodby byly i tady bílé, podlaha dlážděná sterilně vyhlížejícími kachličkami, ale nikdo se nesnažil předstírat, že podzemí patří k nemocnici. To spíš nemocnice patřila k výslechovému komplexu.

Ve třetím podzemním patře zavedli Kováře do místnosti, jejíž účel byl zjevný na první pohled. Tady se vyslýchalo, a to právem útrpným nebo posledním třetím stupněm, řečeno moderní terminologií. Na obyčejné dřevěné židli potřísněné černými skvrnami čekal hubený muž s očima zvětšenými tlustými skly pošramocených brýlí. Měl na sobě bílý plášť, jenže bílá byla zašlá, za nehty měl špinu a na hřbetech rukou dlouhé černé chlupy. Kováře vmáčkli na židli z chromovaných ocelových trubek. Ze stejného materiálu bylo i další vybavení místnosti, Kovář stačil pohled, aby rozpoznal lehce zmodernizované mučící vybavení. Středověk byl inspirací i v tomto světě. Nebo vzhledem k lidské anatomii nic lepšího nešlo vymyslet.

"Jsem váš vyšetřovatel," začal obrýlený studeně. "Každá otázka, kterou vám budu chtít položit, bude vyslovena mými ústy. Já budu určovat, zda mluvíte pravdu, nebo lžete."

Kovář přestal poslouchat, co mu inkvizitor říká a studoval důstojníka, strážce a okolí.

Důstojníkovi vadil asi jako kámen, který musí překročit. Byl by zjevně raději, kdyby on, Kovář, vůbec neexistoval.

Inkvizitor svou práci miloval, i když se to snažil zamaskovat profesionálním projevem. Pravděpodobně nebyl zcela normální. Sadistická úchylka využitá k obživě, usoudil Kovář. Dva strážci - dlouhán prostě dělal, zač ho platili a bylo mu fuk, co se s vyšetřovaným stane, Denbe by si to nejradyji rozděl jeden na jednoho.

"Řekl bych, že s řečma s ním nic nepořídíte," řekl najednou Grabus.

Vyšetřovatel ho sjel nasupeným pohledem, důstojník zkoumavým.

"Dobře," dal nakonec najevo souhlas s názorem svého podřízeného a posunkem zastavil připravované protesty brýlatce.

"Zavolejte Gushina."

Kovář si připomněl lékařovo varování. Pokud nechtěli použít fyzické násilí, co hodlali vyzkoušet, když se při první výhrůžce nerozsypal? Odpověď byla jasná, psychologické násilí. Grabus odešel, pravděpodobně, aby splnil rozkaz.

Důstojník vyšel na chodbu, než zavřel dveře, bylo slyšet cvaknutí zapalovače. Vyšetřovatel si chvíli nespokojeně prohlížel Kováře, pak svou pozornost obrátil na Denbeho.

"Kolik myslíš, že vydrží, vsadím dvě pětky, že ho Gushin rozebere za deset minut."

Podsaditý muž si brýlatce opovrživě přeměřil, odplivl si na zem těsně před ním a pokrčil rameny.

"Seru na sračky jako seš ty, nebo Gushin. Je tvrděj. Vsadím tři pětky, že vydrží hodinu."

Kovář pocítil záchvěv obav. Ne strachu, přiznal si vzápětí. Denbe byl drsný týpek a cítil, že jeho samotného hodnotí stejně. Přesto mu dával hodinu. Nebylo kam couvnout. Šanci propásl nahoře v pokoji. Nezbyvalo, než trvat na svém. Gushin vypadal jako úředník. Jako úředník, který si místo zaslouženého desetistupňového piva v pátek večer šlehne pořádnou dávku LSD. A zapije ji kerosinem.

Pomačkané sako z materiálu, který vyhlíželo až příliš luxusně, trochu příliš lesklé oči a nezdravě vyhlížející pleš. Vešel v doprovodu Grabuse, ale vysoký muž se v místnosti jen otočil, za ním pak vyšel na chodbu i Denbe.

"Vydrží hodinu," prohodil přes rameno směrem k vyšetřovateli.

"Hovno," hodil za ním nadávku vyšetřovatel.

Gushina se jejich špičkování netýkalo. Posadil se na lavici a zabodl do Kováře svůj pichlavý pohled.

"Zeptejte se ho na první otázku," přikázal brýlatci.

"Pro koho pracujete?"

Kovář měl pocit, že mu někdo pod čelo zaryl ocelový spár a teď s ním v jeho mozku otáčí.

"Pro nikoho," odpověděl podle pravdy a bolest trochu polevila.

"Odkud jste?"

"Jsem, byl jsem legionář. Rozpustili nás a po letech služby jsem se vrátil domů," odpověděl ve shodě s legendou, kterou si na základě přečtených novin připravil.

Hlava mu explodovala bolestí, v ústech ucítil zvratky. Gushin musel být hypnotizér nebo něco podobného. Nedokázal se oprostit od pohledu jeho očí.

"Co jste dělal na místě přestřelky?" zazněla další otázka.

Jmenuji se John František Kovář, opakoval si Kovář v duchu. Můj otec se jmenoval Josef Kovář, má matka Elisabeth Francis. Vzpomínky mu pomohly vzpamatovat se.

"Dostal jsem se tam náhodou," odpověděl. Bolest nezesílila.

"Odkud jste se vracel?" padla další otázka. "Z Guayany."

Bolestí se málem pomátl na rozumu.

Jsem John Francis Kovář, vrátil se v nejhlubším já k litanii. Další otázka.

Svazek klíčů zachřestil, vězni posazení v hromadné cele se podívali jeden po druhém. Na večeri bylo ještě brzy, natolik už denní režim znali. Před mřížovanou celou přišel zřízenec, za ním dva lapiduší s nosítky.

"Všichni k zadní stěně," zavelel.

Skupina mužů v rozedraných šatech s ještě opotřebovanějšími obličejí se poslušně přesunula požadovaným směrem. Další klíč zarachotil v zámku, dveře se otevřely. Trojice vešla dovnitř a bez velkých cavyků vyklopila z nosítek sténajícího muže, pak odešli.

"Věděl jsem, že na večeri je ještě brzy," poznamenal bezzubý třicátník.

Stařec s dlouhými vlasy svázanými koženým řemínkem do copánku se na doneseného ubožáka zamyšleně díval.

Potom, jako by náhodou, přešel do rohu cely a položil ruku na trubku ústředního topení. Netrvalo dlouho a zaznamenal signál.

"Přežil celý den čtvrtého stupně výslechu. Spletli si ho s tajným. Bývalý legionář"

Stařec zvažoval, co informace znamená. Muž ležící na zemi byl z hodně tuhého těsta, takoví byli potřeba. V kapse nahmatal kostku cukru. Ta se po výslechu zatracenými státními čaroději vždycky hodila. Nenáviděl je tak jako spousta jiných. Na rozdíl od nich však občas proti nim něco podnikl.

"Tak mu sakra pomozme, každý sme mohli dopadnout podobně," zahartusil na spoluvězně a jako první se ke sténajícímu sklonil.

Někdo udeřil na zavěšenou kolejnici a zvuk se bolestivě zařizl do uší, na chodbách postupně začala zhasínat světla a nažloutlý svit zaprášených žárovek bez krytů ve starých oprýskaných objímkách nahradilo přítmi nízkovýkonných výbojek, které měly strážným dopřát jen tolik světla, aby mohli procházet mezi jednotlivými celami. Kovář seděl zády ke zdi. Měl pocit, že absolvoval dvoutýdenní flám, při kterém se nesčetněkrát serval a na konci dostal do žil injekci něčeho hodně ostrého, co nutilo jeho myšlenky k zběsilému zmatenému trysku.

Podobný výslech nikdy nezažil. Gushin byl mistr násilné hypnózy, nebo používal nějakou úplně jinou techniku. Jen s úplným vypětím sil mu dokázal vzdorovat, jako záchytné body přitom používal otázky, na které shodou okolností mohl odpovědět pravdu, aniž by něco prozradil.

Opatrně se protáhl a zakroužil hlavou. Fyzicky byl v pořádku, bolest sídlila jen v jeho hlavě. Z druhé strany cely ho přemýšlivě pozoroval jeden pár očí. Patřil starému muži, který byl sice oblečený do obnošených šatů, ale na rozdíl od ostatních vězňů působil upraveným dojmem. A proč ho vlastně po výslechu vedeném kontrarozvědkou nebo někým podobným, zavřeli do obyčejném vězení? Na to Kovář nedokázal odpovědět, protože z poslední fáze výslechu si skoro nic nepamatoval.

"Říká se, že kontrarozvědka přišla o hodně lidí," pronesl starý muž.

"Jo jsou pěkně naštvaní," přistoupil Kovář na jeho hru.

Zdálo se, že všichni ostatní v cele už spí.

"Na místě zůstala jen spousta mrtvých a oni neví, kdo to udělal," pokračoval muž.

"Jo, a já se dostal mezi dva mlýnské kameny, co mě málem rozmáčkly."

"Jmenuji se Johan Kress," neponoval muž jeho historce. "Až se dostaneš ven a budeš shánět nějakou práci, zkus vyhledat chlápka jménem Richter, má podnik nedaleko Karlova mostu. Řekni mu, že tě posílám já."

"Rozumím," potvrdil Kovář.

Věděl, že Kress slovy až se dostaneš ven, míní, pokud se dostaneš ven.

Po výslechu ho převezli do jiné věznice, pravděpodobně bez papírů, pouze na rozkaz někoho vysoce postaveného.

Pokud se mu tady něco náhodou stane, odbude se to bez velkých problémů. I doma. Kovář si uvědomil, že slovem doma označil svět, ve kterém uplynulých šestatřicet let pobýval, existovala místa, kde používali podobné praktiky.

Třeba právě ve Francouzské Guayaně, nebo Beninu. Jenomže tohle byla Praha nebo alespoň místo, které se jí podobalo asi tak jako poctivá whisky ze skotské palímy patoku z Dolních Kotěhůlek s odpovídající etiketou.

Dál seděli mlčky. Kovář přemýšlel a současně tvaroval tuhý drát, který si vytáhl z úkrytu na botě, do patřičného tvaru.

Důstojník se za každou cenu snažil zjistit, pro koho Kovář pracoval a jak se dozvěděl o koordinátách akce. Bez toho, že by to zdůrazňoval, předpokládal, že Kovář je šroubkem v mašinérii nějaké jiné silné organizace. A podle toho jak se tvářil, měl jasnou představu jaké a chtěl jen, aby mu Kovář jeho podezření potvrdil.

Nočním tichem se rozlehly pomalé kroky. Tak chodili bachaři, důstojně s vědomím moci, kterou nad svými vězni měli.

Zvuk se utopil v zeslabujících ozvěnách. Kovář se vrátil k okamžiku, kdy někdo zabil muže, s nímž zápasil ve vývratu.

Ano, to byli ti druzí, které důstojník kontrarozvědky potřeboval odhalit.

Lámání chleba přišlo na řadu po půlnoci. Opět kroky, tentokrát dvojí.

Nepřiliš hlasitě, kdyby je nečekal, měkké došlapování podešví na mechové podrážce by nezaregistroval.

"Kovář. John F. Kovář," promluvil někdo ve tmě. Kužel oslepujícího světla začal klouzat po tvářích spících.

Kovář se poslušně postavil, shrbený nejistým krokem zamířil k nočním návštěvníkům. Hned za dveřmi dostal pouta na ruce, nohy mu tentokrát nechali volné. Přišel si pro něj Denbe s Grabusem. To bylo dostatečně výmluvné. Bez odporu se nechal vést, potom se za chůze snažil vytvarovaným drátem odemknout pouta. Doufal, že budou stejně jednoduchá, jako jsou jinde. Za chůze mu to nešlo, potřeboval, aby se na chvíli zastavili.

Procházeli spoře osvětlenými chodbami do vyšších pater.

Odhadoval, že ho chtějí odvést ven. To mu dávalo trochu víc času. Pokud nebyli zvyklí používat tlumič a nevedli ho rovnou do márnice, napadlo ho cynicky.

V dalším patře před stěnou z matového skla oddělující kancelářské prostory od chodby se střetli s trojicí mužů v civilu.

Stačil však pohled na jejich napjaté a současně chladné výrazy a bylo jasné, že to nejsou civilisté a nepatrolují tady o půl druhé v noci pro nic za nic. Grabus zvolnil, odstoupil od Kováře i partáka krok stranou a jakoby náhodou zaklesl

ruku za palec jen pár centimetrů od rukojeti své zbraně. Co dělá Denbe, Kovář neviděl.

"Kampak máte namířeno, pánové?" zeptal se prostřední z trojice. V levém uchu měl naslouchátko, na klopě límce připevněný mikrofon.

"Do toho vám nic není. Záležitost kontrarozvědky," utřel ho Grabus stroze.

"Jistě, pokud neodvádíte našeho vězně," přikývl muž. Jeho společníci na okamžik zabloudili ke stěně z matového skla. Polopropustné zrcadlo, usoudil Kovář, současně si všiml, že dveře dovnitř jsou pootevřené.

"Je to náš svědek, nespadá do pravomoci tajné policie," nasadil Grabus střízlivější tón. Z náprsní kapsy vytáhl svazek listin a podal ho svému protějšku. Druhou ruku měl stále v blízkosti zbraně. Zdálo se, že kontrarozvědka a tajná policie se nemají v přílišné lásce. Za skleněnou stěnou se někdo pohnul, Kovář měl pocit, že si ho někdo z těsné blízkosti prohlíží. Ucítit vůni parfému, růže s citrusem a něčím dalším, co nedokázal rozpoznat.

"Nechte ho jít, uvidíme, jestli to zvládne."

Nevěděl, zda jsou slova skutečná, nebo si je jen představuje.

Velitel trojice přelétl dokumenty letmým pohledem a vrátil je Grabusovi.

"Omlouvám se poručíku, máte pravdu." Dokonce naznačil ironickou parodii salutování.

Kovář se se svou eskortou dal do pohybu, cítil, jak se mu do zátylku zavrtávaly jejich pohledy. Hra pokračovala.

Venku bylo chladno i sychravo, jak to někdy počasí v okolí ledových mužů dokáže předvést. Na dvoře je čekal tmavý stín limuzíny, u výjezdu postávala hlídka.

"Zvládneš to sám!" pronesl klidně Grabus.

"Jasně," opáčil Denbe, vytočil se na patě, v ruce se mu zaleskl obušek. Bylo to rychle, jednoduše a dokonale provedené. Kdyby Kovář něco

podobného nečekal, dostal by ránu přímo do zátylku, takhle stačil lehce trhnout hlavou a většina síly úderu se svezla po lebce. Přesto šel k zemi až příliš snadno, ani se nemusel namáhat s hereckým výstupem. Naložili ho do auta, sotva za ním zavřeli, podařilo se mu konečně odemknout zámek pout. Uslyšel tlumené bouchnutí předních dveří, motor naskočil, jeho zabrumlání bylo téměř neslyšitelné. Čalounění bylo kožené, vůz velký a prostorný, přesto nepůsobil dojmem luxusu a pohodlí. Mohla za to stěna z plexiskla, od které se odrážela matná záře pouličních lamp. Dokonalé vězení pro cesty bez návratu, měl pocit, že hluboko do interiéru se zaryl pach krve a potu.

Nejeli déle než půl hodiny, ale světla velkoměsta zůstala daleko vzadu.

Kovář už nepochyboval, že ho Denbe má odstranit. Vůz zastavil, Kovář se přesunul na stranu, na kterou ho Denbe s Grabusem do vozu naložili. Ocelový náramek pout držel částečně ukrytý v dlani, jeho vypouklou část připravenou jako primitivní boxer.

Denbe vystoupil. Kovář cítil, jak se pérování neznatelně zhouplo. Pachy, zvuky, všechno získalo na ostroti, vystoupilo do popředí. Kovář se změnil v pružinu, dokonale seřízený stroj připravený zareagovat na cokoli.

Zámek cvakl, dveře se začaly pomalu otevírat. Byly pancéřované a měly velkou setrvačnost, proto čekal, dokud nespátří samotného Denbeho. Teď. Vymrštil se z vozu, nesnažil se nijak krýt, vši silou udeřil muže do tváře, vzápětí ho nabral do ramene a ještě v letu mu uštědřil další dva údery. Ocel s tichým krak krak přerážela chrupavky. Když společně dopadli, cítil na vlastním obličejí Denbeho krev a drobné úlomky kostí. Muž pod ním zvládněl, Kovář uvolnil sevření, aby v poslední chvíli zastavil ruku s nožem směřujícím k jeho slabinám. Denbe byl ještě tvrdší, než vypadal. Další dva údery, poslední doprovázený mlaskáním rozcrceného masa.

Vzduch byl svěží a chladný, ptáci spali a ticho se zdálo absolutní. Reflektory osvětlovaly hustou zmršť keřů a přikrčených stromů, o kus dál stála polorozbořená kůlna, na plácku před ní čerstvě vykopaná jáma. Vše bylo připraveno, hrob už čekal.

Kovář bezvědomého Denbeho prohledal. Kromě poboční zbraně našel ještě jednu záložní na kotníku. Malý automatický browning. Pak už jen čekal, až se zraněný probere a nespouštěl přitom pohled z jeho tváře.

Oční víčka se zachvěla.

"Pro koho pracuješ? Proč jsi mě měl zabít?" zeptal se. Denbe přestal předstírat bezvědomí.

"Jsem poručík kontrarozvědky. Dostal jsem rozkaz," zašlápl. Při rvačce vzaly za své jeho přední zuby.

Přesto nesténal, ani si nijak nestěžoval. V rozptýleném světle reflektoru vypadala jeho poničená tvář jako povidlový koláč, který někdo natrhnul a pak přeložil napůl.

"O co šlo tam na tom místě, kde jste mě našli?"

"Měli jsme rozjetou nějakou akci a pak se nám do ní navezla tajná policie. Zmatek nad zmatek," odpověděl Denbe.

"Proč bych ti to ale vůbec vykládal!" vyplivl krvavý hlen.

"Řekni mi, co víš, a nechám tě jít," nabídl Kovář obchod. "Hovno," odsekl Denbe.

Kovář pokrčil rameny, zvedl se a vyrazil směrem k vozu.

"Jsi hlupák. Mnohem větší, než jsem si myslel," zarazil ho výsměšný hlas.

Otočil se, Denbe na něj mřil svým malým autem. "Nedělej to," varoval ho Kovář.

Muž se jen zašklebil, v ústech se mu objevil záblesk zbytků polámaných zubů a stiskl spoušť. Kovové cvaknutí se rozlehlo vzduchem. Kovář mu ukázal ruku, v níž ukrýval náboje, pak pozvedl Denbeho vlastní služební zbraň a vystřelil. Odhadl je správně, opravdu používali tlumič. Rána zněla jako suché zakašlání.

Tělo hodil do jámy a zaházal ji, jak bylo plánováno. Autem se vrátil do Prahy. Cestu dobře znal, i když zástavba mu připadala trochu jiná. Pak limuzínu nechal stát na veřejném parkovišti a část Denbeho drobných použil, aby zaplatil parkovné na celé dva dny.

Svívalo. Potřeboval se vyspat a rozmyslet se, co dál. Zřízence na parkovišti se na ubytování ptát nechtěl, aby zbytečně neupoutal pozornost. S rukama v kapsách krácel po ulicích, dokud nenašel ošuttlou fasádu hotelu, který vypadal, že se personál nebude moc vyptávat.

VPRAZE

Kovář seděl v malém bistru s výhledem do ulice, na stole konvici s kávou, ze které si sám doléval, a bagetu s ovadlým salátem, z níž sporadicky ukusoval. Ač byl svět, do něhož se tak záhadně dostal, jakýkoliv, pohostinství zde nefungovalo o nic lépe než doma. Tři dny zůstal v pokoji, aby se zotavil a poslední dopoledne využil k nákupu oblečení, které potřeboval jako sůl. Ve starých šatech se skvrnami od krve, hlíny a oleje budil nepříjemnou pozornost. Na to padl zbytek Denbeho hotovosti a teď měl právě tak na zaplacení útraty. Revolver s deseti náboji schoval do schránky na nádraží.

Před sebou měl noviny, v téhle Praze obligátní Frontu dneška. Nejprve soustředěně hledal zmínku o incidentu, kterého se zúčastnil. Pokud nebylo normální, že je tady válka běžnou součástí života, měly střítnutí vojenských, nebo polovojenských jednotek, nebyl si jist patřit palcové titulky na první straně. Našel jen krátkou noticku v lokálních zprávách. Policie pokračovala ve vyšetřování pašerácké skupiny, na kterou před dvěma dny uspořádala úspěšný zátah.

"Dáte si ještě něco?" vyrušil ho ze studia číšník.

Kovář si před očima promítl hrst drobných, které mu ještě zbývaly, a cifry na jídelním lístku.

"Jedno presso," objednal si.

To muže v umolousané vestě s límcem, který zažil i bělejší šaty, uspokojilo a opustil ho.

Vrátil se k titulní stránce. Nejlepší místo zaujímal nadpis: Jiří Vodička protestuje proti Karpensiho značení v jakékoliv formě. Podtitulek hlásal, že je to rána politickým špičkám republiky.

Podle textu byl Jiří Vodička veterán První a Druhé evropské války, veterán francouzských legií a hrdina odboje proti ruské okupaci z roku 79. Z článku vyplývalo, že je současně generálem Organizace českých vysloužilců. A údajně má být i ve spojení s ilegální organizací veteránů vystupující proti demokratické politice Československého státu.

Kovář se napil přineseného pressa, přeložil noviny a okamžik sledoval ruch na ulici. Tenhle svět, i když zdánlivě tak podobný, měl úplně jinou historii, než znal on. Po ulicích se důstojně šinula auta hranatých tvarů, i napohled lacinější modely rozměry převyšovaly luxusní limuzíny z jeho světa, limuzíny byly větší než ameriky z let šedesátých. Lidé se oblékali o poznání konzervativněji, než byl zvyklý, a pokud to dokázal odhadnout, používaly se k výrobě oděvů převážně přírodní materiály. Ženy se strojily do delších sukní s rozparky dokonale obtahujících boků, módu diktovaly kabátky a různé druhy sak, komplikované účesy chránily klobouky, nezřídka spatřil i síťovanou zástěrku tváře. Před prosklenou stěnou prošel uniformovaný policista, na okamžik se zastavil a otočil do ulice. Kovář si tak mohl prohlédnout, že má dvě služební pistole. Revolver a automatickou pistoli podle pouzdra se třemi záložními zásobníky. Také jistá, možná ne zanedbatelná, odchylka, napadlo ho.

Po další půlhodině se zvedl a pěšky vyrazil ke Karlovu mostu. Možná to byl jiný svět, ale jedno pravidlo platilo zjevně stejně: kromě informací potřeboval k přežití ještě peníze. A zatím měl jediný kontakt, podnik nějakého Richtera.

Rozhodl se, že nepůjde nejkratší cestou, ale projde Starým městem a prohlédne si nábreží. Udržoval pravidelné tempo, ani příliš rychlé, ani příliš pomalé, sledoval okolí a marně se snažil z podvědomí vylovit, co je jinak. Co je nejvíc jinak.

Stále se mu to nedařilo. Jedna věc ho napadla, když viděl luxusně oblečenou ženu kolem pětaticítky s perlovým náhrdelníkem a tři centimetry dlouhými nalakovanými nehty, jak postává u svého vozu, kterým při couvání pošramotila auto jiného řidiče. Pošramotila bylo slabé slovo, její odhadem víc než dvoutunová limuzína značky Škoda udělala z malého pontiacu skládací harmoniku. Kouřila cigaretu z náustku barvy slonoviny a klidně čekala, až někdo přijde s tím malým vozidlem, co se jí tak nezdvořile postavilo do cesty, něco udělat. Když kolem ní Kovář procházel, věnovala mu zkoumavý pohled. Byl o zlomek sekundy delší, než bylo běžné. Kovář věděl, že by stačilo zastavit se a nabídnout jí pomoc. Pak chvíle minula a už se lhostejně dívala jinam. Ještě věděl příliš málo a měl prázdnou kapsu. Sklem limuzíny ho pozoroval bílý pudl, zdánlivě smutný z toho, že odchází z jeho světa.

Spěchalo se tu mnohem méně, než jak byl zvyklý. A ta žena neměla mobilní telefon. Chvilí přemýšlel, co z toho vyplývalo. Zatím se zdálo, že nic.

Na nábreží ucpáném jako obvykle proudem aut najednou běžný pouliční ruch rozbilo ječení sirén následované vzápětí střelbou. Nešlo o sporadické výstřely, ale o štěkot velkorážních automatů přerušovaný ostrým třaskáním pistolí.auta se natlačila ke straně, vzápětí se v tramvajovém pruhu objevil vůz z mohutným čumákem a dvěma zadními nápravami. Připomínal nákladák přestavěný na formuli jedna. Ze zadního okénka vyvýšené kabiny čnely dvě dlouhé hlavně a plivaly oheň. Kovář se okamžitě přimáčkl ke sloupu podloubí. Druhý vůz byla policejní tatra s mohutným nárazníkem. Spolujezdce řidiče palbu opětoval z malé střílny v čelním skle, muž vzadu z bočních okének. Dávka servala omítku Kovář nad hlavou, závodní nákladák náhle prudce zatočil do úzké uličky, současně ho zahalil dým z pálené gumy.

Policejní tatra se rychle blížila, pak však někdo z pronásledovaných zasáhl pneumatiku a vůz šel do smyku. Při něm se otěl o červenou dodávku parkující ne úplně u chodníku, náraz ho roztočil a vymrštil do strany přes chodník a zábradlí přímo do vody. Najednou střelba umlkla, nákladák se ztratil mezi domy, z vody se drala záplava hublin. Kovář zareagoval dřív, než si to stačil rozmyslet. Seběhl z ulice dolů a skočil do vody. Nebyla hlubší než tři metry, téměř okamžitě narazil na střechu vozu. Přeručkoval níž, v kalné vodě rozeznával na druhé straně rozmazanou tvář řidiče.

Otevřenou střílnou a dalšími otvory se do kabiny hrnula voda, hladina rychle stoupala, ale dveře vzhledem k přetlaku vody stále nešly otevřít. Kromě řidiče se v kabině nikdo nepohyboval. Něco kovového se o něj otřelo, byla to pistole, která vypadla střelci. Konečně bylo auto plné vody, muži uvnitř se mohli pokusit dostat ven. Nic se však nedělo.

Zalomcoval klikou, nic, zámek se vzpřičil. Cítil, jak mu začíná docházet vzduch. Přesunul se na druhou stranu auta. Zase nic. Plíce už hlasitě protestovaly. Na třetí pokus byl úspěšný. Ještě dokázal chytnout člověka na zadním sedadle pod

paží, odrazil se a i s ním vyrazil k hladině. Současně se objevil nahoře ještě někdo, muž s hlavou jako koleno, poznal řidiče. Vytáhl bezvědomého na břeh a vzhledl k zástupu zvědavců.

"Lékař! Potřebujeme lékaře!"

"Tady jsem!" ze zvědavého zástupu se oddělil muž v šedém obleku s holí a začal ve spěchu sestupovat po schodech. Kovář přikývl a skočil zpět do vody. Spolu s řidičem se mu podařilo vytáhnout i dva další muže. Při srážce upadli do bezvědomí a sami neměli šanci.

Teprve potom svět zpomalil svůj běh, Kovář se přistihl, že leží na studených kamenech a chrčivě oddechuje. Až teď mu došlo, že se v neznámém světě nezachoval právě nejchytřeji. Ale instinkt je instinkt, nemělo cenu plakat nad rozlitém mlékem.

"Zachránil jste mi život," poznamenal holohlavý.

Kovář si až teď uvědomil, že muž leží vedle něho a oddechuje právě tak namáhavě jako on.

"Ne, dostal jste se ven sám," oponoval.

"Moje dveře nešly otevřít kdybyste nevytáhl Patrika, nezvládl bych to."

"Jsem Kryštof Barka," nabídl mu ruku. Měl krátký pevný stisk.

"John Kovář, John František Kovář," představil se pravým jménem. "Co se vlastně dělo?" zeptal se.

"Jsem od kriminálky a to auto bylo plné kontrabandu, upravovaného piva na vývoz," zašklebil se Barka. "Měli jsme smůlu,"

Kovář jen přikývl. Taký menší palebnou sílu, doplnil v duchu.

Opět se blížily sirény, tři různé druhy. Hasiči. sanitka a samozřejmě policie, odhadoval.

"Kdybych pro vás mohl něco udělat, budu rád," řekl Barka a postavil se.

Napadal na jednu nohu, musel být po srážce pořadně otlučený.

"Není třeba, ale děkuji. Byla to má občanská povinnost."

Oba muži se na sebe podívali a aniž by se domluvili, odhalili v úsměvu zuby.

"Lepší vtip už jsem neslyšel léta!" rozesmál se nakonec Barka nahlas. O chvíli později využil Kovář všeobecného zmatku a pokračoval v cestě původním směrem. Nestál o žádné zvědavé otázky. V botách mu čvachtala voda, zanechával za sebou mokrou stopu a jeho zbrusu nové sako i kalhoty na něm zplihle visely. Nikdo se na něho nepodíval dvakrát, jako by procházet se po nábřeží ve vodnickém patřilo k místním zvyklostem. Slunce už našťěstí hrálo a rychlou chůzí se udržoval v teple.

PRÁCE

První podnik, který navštívil, také nepřipomínal napůl ilegální špeluňku, kterou si podle Kressových slov z vězení představoval. Nad vchodem, k němuž se muselo sestupovat po schůdkách pod úroveň dlážděné cesty, zářil poměrně střízlivý zelený nápis Pizzeria Kmotr. Dveře vypadaly bytelně, ani zašlé, ani přeplácené zbytečnými ozdobami. Vnitřek připomínal starou maštal zkříženou se starou pekárnou. Jenže v kóji se nemačkali koně, ale turisté usazení na úzkých dřevěných lavicích sklonění k polodlouhým stolům. V peci se nepekli chléb, ale obrovské koláče tenké pizzy, barový pult byl vysoký a robustní, z kamene a mramoru. Kovář se opřel o desku a nechal teplo živého ohně, ať zápasí s vlhkostí jeho oděvu. Bylo to příjemné.

"Přejete si?" oči kuchaře byly jako dva černé knoflíky, ruce měl zamoučené a ani při hovoru nepřestávaly zpracovávat lívanec těsta.

"Hledám majitele," odpověděl Kovář. "Pokud se jmenuje Richter." Muž přikývl, vyhodil lívanec do vzduchu a eskamotérským trikem ho změnil v plochý koláč, který vzápětí pokryl sýrem a plátky šunky. Kovář nebyl gurmán, ale pravou Parmskou šunku poznal.

"Není tady, ale přijde za chvíli. Můžete na něho počkat, jestli chcete." Přikývl a pohledem se podíval k nejbližší volné kóji.

Místo odpovědi přikývl a kuchař mu bez dalšího vysvětlování podal poslední právě připravenou. Číšník, který je po očku pozoroval při kasírování dvojice turistů sýrovitého vzhledu, nehnul ani brvou.

Kovář si pizzu vzal, sám si posloužil ostrým nožem a naporcoval ji. Pak se usadil a pojídal ji. Byla ještě lepší, než vypadala. Za dobu, než ji snědl, si byl jist, že tenhle podnik není žádná zástěrka. Lidé se tu střídali jako na běžícím pásu, turisté, místní, spousta si jich brala jídlo přes ulici. Kuchař, kterému pomáhali další dva pomocníci, se nezastavil ani na chvíli, jeho ruce se jen mihaly, nikdy nic nedělal dvakrát a když měl v ruce nůž, pohyby připomínal koncertní sólo mistra nad mistry. A k tomu všemu ještě uměl opravdu výborně vařit, usoudil Kovář, když snědl poslední drobek. Richter byl spory mužik mezi padesátkou a šedesátkou s rukama pokrytými hnědými jaterními skvrnami. Než si ke Kováři přisedl, prohodil s každým z personálu několik vět.

"Kdo tě posílá a proč?" začal zpřímá, když si Kováře pečlivě prohlédl. "Toho člověka neznám. Jen jeho jméno - Kress.

Nedal mi žádné doporučení, jen, že pokud chci práci, mám shánět Richtera," odpověděl Kovář.

Měl příliš nízké karty na blufování. Vlastně neměl žádné karty. "Doporučení je to jméno. Znají mě pod ním jen ti, kterým nevěřím," Kuchař je stále pozoroval svým knoflíkovým pohledem a Kovář měl

pocit, že ví, co se stane s těmi, kteří jméno Richter znají, ale majitel Kmotra jim neuvěřil. Přidržel se své původní legionářské historky a naservíroval ji Richterovi s přídatkem výsledku a svého útěku. U něj jen lehce pozměnil koncovku.

Richter si všechno vypočetl a pak jen přikývl. "Může to být pravda a nemusí,"

"Kdo dnes mluví pravdu?" podotkl Kovář. "Proč jsi mokrej?"

"Skočil jsem do vody."

Richter přikývl, sáhl do náprsní kapsy a když viděl, jak se do něj Kovářův pohled zabodl, vytáhl ruku velmi pomalu a opatrně. V prstech držel stříbrnou cigártašku. Otevřel ji, nabídl Kováři a když ten odmítl, sám si posloužil jedním z krátkých doutníků. Připálil si od svíčky na stole a na chvíli ho zahlal oblak tmavomodrého dýmu.

"Proč jsi skočil do vody?"

"Abych vytáhl z auta pár lidí."

"To je křesťanský čin," odtušil Richter.

"Někdo by se na to mohl dívat tímto způsobem."

Kovář byl zvědavý, kam Richter hovor zavede. Zatím si byl jist jen tím, že pizzerie je jen částí, pravděpodobně menší částí aktivit tohoto muže.

"Ty nejsi odtud, přišel jsi z jiného světa," řekl sporý muž náhle a upřel na Kováře oči.

"Proč si to myslíš?"

"Všechno na tvé historce do sebe zapadá, teda až na konec. Byl jsi vyslýchán čarodějem, který se umí pořádně prohrabat v hlavě. To je jejich umění. A kontrarozvědka má dobré čaroděje, na to můžeš vzít jed. Jenže on tvou historku nerozbil. Přes jeho nátlak, přes všechna mentální kouzla, která proti tobě vyslal, jsi stále držel svou."

Richter pokrčil rameny a předvedl sadu vyspravených zubů v ponurém úsměvu.

"Jsou lidé, kteří to dokážou. Dostatečně odolní, zatvrdlí, se silnou vůlí. Ale moc jich není. Pokud ale stát na nějakého takového maníka narazí, popraví ho. Spíš zavraždí," změnil poslední slovo. "Tedy pokud se jim nepodaří přetáhnout ho na vlastní stranu."

Z poslední věty zazněla nepokrytá výhrůžka. Kovář přemýšlel. Bylo mu jasné, že dříve nebo později spadne do pasti nedostatečné znalosti tohoto světa. Bohužel se mu to přihodilo v jednom z nejnevhodnějších okamžiků,

"A ty si myslíš, že teď pracuji pro kontrarozvědku?" zeptal se připraven zareagovat na jakýkoli Richterův pohyb nebo rozkaz.

"Ne," sporý muž se spokojeně zašklebil. "Žádný agent by nešel do podzemí s tak nesmyslnou krycí historkou. Ty jsi prostě opravdu utekl a někde v okolí Prahy přibyl další neoznačený hrob. O jeden víc nebo míň," mávl rukou a zvedl se.

Přešel k pultu, od kuchařova pomocníka dostal karafu s červeným vínem, dvě sklenice a zase se přesunul zpátky.

"Přišel jsi, protože hledáš práci. Přesvědčil jsem se, že jsi muž, kterého mohu potřebovat. Nebude to však práce podle pravidel našeho světa. Nejvíce se dá vydělat, když pravidla překračuješ."

Kovář přikývl. Tohle platilo tady jako jinde.

"Nezabíjím na objednávku ani za peníze," řekl klidně.

Richter dal přikývnutím najevo, že jeho poznámku zaregistroval a zhluboka se napil.

"Když překračuješ zákon, honí tě, střílejí po tobě a ty, pokud chceš přežít, musíš dělat to samé. A pak jeden," zvedl ruce v gestu odevzdání se osudu, "může klidně přijít o život",

Kovář se usmál a pozvedl svůj pohárek.

"To je jiné. Kdo s čím zachází, tím také schází. A já nemám problém nasypat do soukolí moci tohoto světa trochu písku. Samozřejmě, když na tom přiměřeně vydělám. Místní vězení nejsou příliš přátelská," dokončil s úsměvem.

"Franku?" zavolal Richter na číšníka.

"Dones nám lepší víno. Mám nového muže a musíme dohodu zpečetit odpovídajícím přípitkem," dodal tišeji.

"Lidi pro mě pracují z nejrůznějších důvodů. Většinou proto, že dobře platím, ale najdou se i jiné důvody," řekl Richter zamyšleně poté, co si připili. "Je to jejich věc, tvoje věc."

"Chci se vrátit domů," odpověděl Kovář, "předpokládám, že k tomu budu potřebovat peníze". "Správně, ale nejen to."

Skrz dům, v němž se nacházela pizzerie, vedla spojovací chodba na druhou stranu do jiné ulice. Z chodby se dalo vyjít na malý uzavřený dvorek, který díky vysokým stěnám okolních domů působil téměř klaustrofobicky, a z něj pak do restaurace, spíš hospody, opravil Kovář svůj úsudek, když se podruhé rozhlédl. A tenhle podnik už nebyl pro veřejnost ale pouze pro Richterovi zaměstnanci. Kdysi zřejmě sloužil jako luxusní restaurant nebo spíš noční klub, ale dnes už polstrovaná křesla a pohovky dávno ztratily glanc, látkové tapety vybledly. Ke koncertnímu křídlu někdo rozestavěl hrubě vyhlížející židle, podle kroužků po mokřích půllitrech a zapomenuté srdcové sedmě sloužil jako provizorní karetní stůl. Nejzachovaleji vyhlížel barový pult s pečlivě vycištěným mosazným kovářím. Napočítal tři muže rozvalující se v křesle s nohama na stole, každý hýčkal půllitr piva. Hledal Rorýse, muže, jenž měl na povel první akci, které se měl Kovář účastnit. Nikdo z nich mu nepřipadal jako vůdčí typ. Rorýs? Jak mohl vypadat muž s takovou přezdívkou? Přemítal, zatímco se přesunoval k pultu. Z rohu u okna ho podezíravě pozoroval lehce otlý chlapík v kožené vestě. Kalhoty měl nadměrně široké a na krku motýlka, před sebou na stolku soroban - japonské počítadlo pocházející ze středověku.

Pak zaslechl za pultem škrábání a než se stačil předklonit, aby se podíval, co zvuk způsobuje, vynořil se Rorýs. Nepřipomínal ptáka ani v nejmenším. Muž zhruba Kovářovy výšky, ale s širšími rameny, mohutnější kostrou, propadlými tvářemi a mohutnými šlachovitými předloktími. Navzdory svému zevnějšku byl právě on mozem shromážděných mužů - J celkovou nebezpečnost korunovaly chytré hodnotící oči.

"Čekáme na tebe," oznámil mu Rorýs a přátelsky se usmál.

Kovář přehlédl stěnu s likéry za ním a mezi lahví ginu a Metaxy našel starý bakelitový telefon, který působil jako rekvizita z předválečného filmu. Očividně fungoval. Nebo tady byl čaroděj, který uměl číst myšlenky. V tomhle světě bylo pár věcí jinak a on na to nesměl zapomínat.

"Takže, pánové!"

Rorýs se rozhlédl po místnosti, z místa ostatním neviditelného vylovil hranatou láhev Glenfiddich a nalil si štědrrou porci.

"Dnes večer máme práci, nechci nikoho namol, poslední drinky se podávají právě teď. V jedenáct hodin večer převezmeme zásilku, zkontrolujeme ji, převezeme na místo určení a předáme. Jednoduchá práce za spoustu peněz".

"Pokud to půjde hladce," poznamenal muž s kulatou tváří, jeden z trojice v křesílkách.

"Přesně tak, Hugaku. A my se budeme zatraceně snažit, aby všechno šlo jako na drátkách."

"Bude v tom nějaká hotovost?" ozval se chlapík se sorobanem. "Bude. A ne malá," blýskl po něm spokojeně Rorýs pohledem. "Velkou kasu nebo malou kasu?"

"Velkou, pane Siruči, velkou."

"Zbraně nemám žádné a předpokládám, že je budeme potřebovat," zapojil se do debaty poprvé Kovář.

Rorýs na něj spiklenecky mrkl.

"Ke každé práci patřičný nástroj, souhlasím."

Sehnul se pod pult, vytáhl podlouhlý kufr a položil ho na stůl. Zopakoval to ještě třikrát.

Kovář začal schránky jednu po druhé otvírat. Rorýs se mu zamlouval. Bylo důležité, aby velící důstojník měl jiskru a současně byl opatrný. A tenhle velký hranatý muž tyto vlastnosti zjevně nepostrádal.

V první krabici našel opakovací kulovnici s teleskopem a krabici nábojů. Ve druhé tři rozložené automaty. U dvou z nich neznal výrobce, třetí se silně podobal českému samopalu vzor padesát osm. S tím rozdílem, že tahle zbraň vypadala jako nová. Ve třetí bedně byly pistole, revolvery a nože.

Kovář se zamyslel, věděl, že teď skládá jakousi zkoušku. Všichni ho pozorovali a čekali, co si vybere.

"A ještě tady máme jednu zásilku," přidal Rorýs bedničku.

Co je v ní poznal Kovář okamžitě.

Přesto ji otevřel. Přesně podle jeho odhadu v ní byly útočné granáty s odděleně umístěnými převlečnými plášti, které je mohly během sekundy změnit v obranné.

"Slovo může vždycky proklouznout, ale nečekáme, že budeme bojovat s armádou, že?" pohlédl tázavě na Rorýse.

"S armádou doufám ne," zašklebil se.

Kovář si vzal revolver 44 s čtyřpalcovou hlavní a pistoli ČZ. Kromě toho, že měla dřevěné stěny rukojeti se ničím neodlišovala od těch, které důvěrně znal.

Pak přidal velký nůž, napodobeninu klasického bowiáku a tlačný nůž s černěné oceli.

Rorýs mu věnoval zamýšlený pohled. Kovář mu rozuměl. Muži raději spoléhali na pistole. Nože si brali jen ti, co s nimi uměli zacházet.

Čas schůzky byl určen na jedenáctou, přijeli o tři čtvrtě hodiny dříve a někteří muži kvůli tomu reptali. John Kovář by raději přijel o hodinu a půl dříve, ale nechal si to pro sebe. Z dálnice sjeli na Průhonice a pak zastavili na parkovišti mezi ztichlými sklady hypermarketů. V letní noci se vznášely vůně kvetoucích stromů, nekonečný proud vozidel z Prahy a do Prahy a občasné zahučení motoru doprovázené světelnou aurou reflektorů.

"Kdo vybíral místo?" zeptal se tiše Kovář, zatímco vystupovali z vozů. Bylo jich celkem sedm na jedno osobní auto a jeden nákladák - na pohled otlučenou Tatra 148, avšak s dokonale běžícím motorem, dohušťováním kol za jízdy a několika dalšími vymoženostmi. Šest, nepočítaje v to Siručiho a muže, který se k nim přidal až při výjezdu z garáží.

"Dodavatel," potvrdil Rorýs jeho obavy a sám se tiše rozhlížel.

"Kam se mám uklidit? Do vozu?" zeptal se Siruči, v jedné ruce soroban, ve druhé příruční kasu v podobě těžkého ocelového kufříku. Neměl ji připoutanou k ruce, ale k tělu. Ruku šlo odseknout snadno, přefříznout trup hůř.

Účetní kupodivu promluvil klidně a nezúčastněně.

"K tatře. Do transakce se zapojíte, až vás oslovím," rozhodl Rorýs.

"Rozumím," přitakal Siruči a dřevěné kameny počítadla zachřestily, jak zamířil na své místo.

V tomhle světě nebyly počítače a elektronika, napadlo najednou Kováře. Nebo jen ve velice omezené míře.

"Pokud tu někdo je, musí být daleko. Na střeších dál od tohoto parkoviště," pronesl muž, který se k nim přidal jako poslední.

Kovář si ho zatím nestačil prohlédnout. V nočním vzduchu se mu zdálo, že z jeho směru cítí zatuchlinu a současně příliš sladký parfém. Mohl to být čaroděj, jak tady lidi se zvláštními schopnostmi nazývali.

Rorýs se zamyslel, dva muži s dlouhými puškami bez vyzvání zamířili do tmy. Neměli noktovizory, pouze teleskopy upravené pro ztížené světelné podmínky.

"Projdu okolí," oznámil zatuchlec.

"Půjdu s vámi," řekl hned Rorýs, vytáhl pistoli a počkal, až jeho společník určí směr. Kovář osaměl se zbytkem gangu.

Jeden z nich si zapálil cigaretu, další začal klímat opřený o kapotu, poslední v tichu obcházel okolo a rozhlížel se.

"Postavme osobní auta tak, ať se mezi ně můžeme schovat, kdyby něco," řekl nahlas Kovář.

Spíš slyšel, než viděl, jak k němu vzhledli. "Bez startování," dodal.

Jeho nápad byl chytrý a oni to věděli. Kouřící řidič odhodil cigaretu a zašlápl ji.

"Dobrý, na vytočení placu dost."

Netrvalo dlouho a přemístili vozy do formace, která jim při přepadení mohla poskytnout víc bezpečí.

Rorýs se s čarodějem vrátil za čtvrt hodiny, změny nijak nekomentoval. "Všechno v pořádku."

Dál čekali v tichu rušeném jen zapalováním cigaret a občasným odchrchláním.

"Co povežeme?" zeptal se Kovář, když do chvíle předpokládaného příjezdu kontrabandu zbývalo pět minut.

"M-pivo," odpověděl bezstarostně Rorýs. "Dvacet hektolitřů modifikovaného piva."

Někdo tiše hvízdal, Kovář poznal Hugaku s kulatou tváří. A dvěma noži v podpažních pouzdrech, jak zahlédl.

Co to je modifikované pivo, se Kovář zeptat nestačil, protože po sjezdu z dálnice se začalo blížit auto. Přijelo směrem od Ostravy a podle rychlosti a opatrnosti, s jakou řidič kroužil zatáčky, to byl nákladní vůz.

Hugak se pohnul první, po něm ostatní muži a za okamžik se přivítací výbor scvrkl na Rorýse a Kováře.

Vzduch opět získal na říznosti, každá sekunda na váze a hlas sýčka odněkud z dále na naléhavosti. John Francis Kovář si otřel dlaně, zkontroloval, zda má zbraně připravené a jdou snadnou táhnout z pouzder. Ze zatáčky se vynořila dvojice oslepujících reflektorů a neomylně je zachytila do své záře. Sklopil pohled k zemi a přivřel víčka, aby si uchoval alespoň stopy nočního vidění. Řidič zpomaloval a zpomaloval, až zastavil pár metrů před nimi, reflektory konečně ztratily část svého jasů.

Dveře klaply, bylo to staré Volvo s prodlouženou kabinou, do které se mohlo namačkat i osm mužů.

Vystoupilo jich šest, řidič zůstal za volantem. Kovář stál klidně a pozoroval je. "Máme zboží, máte peníze?" zazněla strohá otázka chlapíka v placaté čepici.

"Máme, ale nejprve se podívám, pak předvedu peníze. Souhlasíte?" odpověděl Rorýs.

"Klidně, ale žádný podrazý."

Rorýs vykročil jako první a Kovář ho následoval. Sice je jistili dva odstřelovači, ale kdyby se něco zvrtilo, stejně by měli minimální šanci.

Rorýs se zastavil před schůdky na korbu a otočil se na Kováře. Ten místo odpovědi přikývl. Měl ho krýt. Otočil se, postavil se blíž k levému kolu a snažil se ve tmě rozeznat cokoliv podezřelého. Muži, kteří je doprovázeli, vypadali klidní. Klidní, jako by všechno šlo podle plánu.

V nákladovém prostoru to zasyčelo, pak bylo slyšet zaklokotání a zvuky polykání.

"Je to M-pivo," oznámil Rorýs klidně, když se vrátil. "Pane Siručí! Připravte se!"

Bez spěchu zamířil zpět k čelní masce tatro. Siručí se vynořil ze stínu, kufřík položil na kapotu a po chvíli cvakání mechanických zámků ho otevřel.

Mluvčí dodavatelů vytáhl malou baterku, posvítil dovnitř a namátkou si vybral jeden ze svazků bankovek.

Kovář ve svém životě už několik takových kufříků viděl a pokud znal hodnotu bankovek, dokázal odhadnout, kolik je uvnitř. Tady bylo nejméně deset miliónů. Deset miliónů za dvacet hektolitrů piva? Vlastně M-piva?

"Jsou pravé," zkonstatoval spokojeně šéf druhé strany.

"Navrhuji, abychom si vašeho pokladníka vzali i s penězi jako rukojmí, dokud nepřeložíte zboží na svůj vůz," řekl cizí velitel.

Kufř ocelově klapl a zámky zaskočily.

"Ve schránce je destrukční zařízení," připomněl Rorýs. Pokud nás podtrhnete, peníze nedostane nikdo."

"Žádný problém, s tím počítáme. Přeložíte zboží, váš člověk vyndá peníze a obchod je u konce," souhlasil muž v čepici.

"Bude s ním ještě jeden náš člověk," tlačil Rorýs dál na pilu. "Slyšel jsem, že v Ostravě jednomu pokladníkovi ustřelili hlavu a on nestačil spustit autodestrukční pojistku."

"Proč ne," zazněla po krátkém zaváhání odpověď.

Kovář se Siručím se přesunuli na druhou stranu k členům dodavatelského gangu. Bez domlouvání se postavili zády k sobě a čekali. Kovář musel obdivovat tloušťkovou chladnokrevnost.

"Každý jednou umře, někdo dříve a někdo později," řekl Siručí, jako by mu dokázal číst myšlenky.

Někde cvakl uzávěr, vzápětí padla rána doprovázená zvukem přeražené kosti. Muž po levici velitele druhého gangu se válel na zemi sražen vlastním šéfem.

"Klid! Jen klid! Tohle debila, kterej si pořád hraje s kvěrem, už nechci ani vidět!"

Rorýs přikývl, že rozumí. Aniž někdo viděl, jak to udělal, držel v ruce pistoli. Teď ji vrátil do pouzdra a Kovář ho napodobil. Na něj se v uplynulé chvíli nikdo nedíval.

"Do práce!" zavelel Rorýs.

Nákladáky nastartovaly, obrátily se korbami k sobě. Muži s pomocí dvou ocelových profilů mezi nimi vztyčili provizorní most a začali valit jeden sud za druhým z vozu do vozu. Celá operace netrvala ani deset minut.

"Pane Siručí?" ozval se Rorýs.

Zámek cvakl, kufř se otevřel a pokladník jeho obsah vysypal do připraveného pytle.

"Peníze vždycky tak nádherně šustí, je to jako hladit ženskou," poznamenal někdo.

"Záleží na tom jakou a kde," odpověděl mu jiný hlas následovaný smíchem.

Napětí opadalo, Kovář se rozhlížel, vzduch na čele přímo mrazil. Pokud se mělo něco stát, právě přišel TEN okamžik.

"Jedeme," ukončil obchodování cizí velitel, jakmile peníze zmizely v útrokách nákladáku.

Do pěti sekund byli všichni jeho lidé uvnitř a vůz se pomalu rozjížděl.

Kovář dovolil, ať ho kužel světla olízne a pohledem kontroloval okna. Uvolnil se, až když spatřil červená zadní světla. Dopadlo to dobře. Vůbec se to nepodobalo vojenským operacím, jichž se účastnil. Tady byli obchodní partneři potenciální vrahové a platilo to pro obě strany. Uvědomil si, že v posledních okamžicích zatajoval dech a zhluboka vydechl.

"Jedeme," napodobil svůj protějšek Rorýs. "První část obchodu máme za sebou."

Poznámka zchladila nadšení mužů a rozkaz uposlechli mlčky a rychle.

TRABLE VLESÍCH

Kovář seděl v tatrovce za řidičem a snažil se zahlédnout krajinu za oknem, rozeznat podrobnosti a odlišnosti od světa, který až dosud znal. Nedařilo se mu to. Figura panenky Barbie zavěšená na zpětném zrcátku se divoce houpala v rytmu

jízdy nákladáku, při každém druhém pohybu se jí odhrnula sukénka a odhalila ochlupený klín.

Další rozdíl. Takové barbíny, alespoň pokud Kovář věděl, doma neprodávali.

"Co to M-pivo? Proč je tak drahé?" zeptal se po šedesáti kilometrech.

Směřovali k jihu na České Budějovice.

"M-pivo?" zopakoval po chvíli Rorýs trochu překvapeně, jako by se divil, že to Kovář neví.

"Modifikované pivo vyráběné tajným způsobem s přísadou klapeanu. Ten se musí samozřejmě pašovat, protože tady neroste."

"A proč je tak drahé?"

"Protože je ilegální."

Kovář se odmlčel. Buď mu to Rorýs bude chtít vysvětlit, nebo ne. Nemělo cenu hrát si na kočku a myš.

"Ilegální není, protože je to šampaňské mezi pivy, působí jako afrodisiakum a je mírně návykové. Vládě nevádí ani to, že omezuje potenciální magické schopnosti konzumenta. Zakázali ho, protože při dlouhodobější konzumaci činí lidi odolné proti psychickým útokům vládních čarodějů," dokončil Rorýs, "U vás M-pivo nemáte?"

"Ne. Ani žádné čaroděje."

"A jak se dostáváte ze světa do světa?"

"Netušil jsem, že existují nějaké jiné světy až do chvíle, než jsem se sem dostal."

"Tak to je pro tebe život najednou plný překvapení."

"To ano," souhlasil Kovář.

"Kurva," zaklel řidič.

Za zatáčkou jim cestu uzavřela policejní zábrana.

"Klid!" zabránil Rorýs šlápnout řidiči na plyn nebo udělat nějakou jinou hloupost. "Normálně zastav a já to vyřídím. Běžná hlídka."

Ještě než nákladák úplně zastavil, vyskočil z vozu. Kovář sledoval Rorýse, jak jedná s uniformovanými muži u zábrany.

On sám neměl chuť zaplést se s nimi do přestřelky, současně se však nemínil nechat chytit. Velmi rychle by ho zavraždili nebo popravili. Tady se to tolik nerozlišovalo.

Rorýs se vrátil, v svitu stropní lampičky měl unavenou tvář. Možná nedával najevo napětí, ale i na něj riziko akce doléhalo.

"Můžeme jet dál," oznámil.

"Máme nějaké speciální dokumenty na náklad?" zeptal se Kovář se zájmem.

"Máme, ale stejně by se chtěli podívat. Uplatil jsem je."

"Penězi?"

"Ne, pivem, každý dostal basu. Tři basy byly součástí dodávky jako pozornost pro zvědavce."

Kovář přemýšlel. Tohle vyjednávání muselo být na ostří nože. Rorýs byl stejně skvělý psycholog jako tvrdý hazardní hráč. Zisk z obchodu očividně spočíval v riziku, které spočívalo v tom, že M-pivo dopraví do Jižních Čech. Stále mu chybělo do skládačky spousta kousků, ale měl pocit, že čas na otázky vypršel.

Projeli Tábořem a nezastavili ani v Českých Budějovicích. Jen se stočili víc k západu. Kovář připadalo, že městečka, která míjejí, jsou spíš pouhé malé vesnice. A vesnice, které si pamatoval ze svých předešlých cest, chyběly docela. Šmava a její okolí bylo velké, téměř necivilizované území a oni mířili někam do divokého centra.

"Zpustlo to tu už před šedesáti lety, když jsme začali bojovat s Hitlerem, a pak ještě víc o třicet let později s Rusákama. Ty milióny lidí pořád chybí," odpověděl Rorýs lhotejně.

Za několika chalupami, označenými cedulí honosně jako město Kašperské hory, potkali stopaře. Mával na ně oranžovým světlem ukrytým v dlani. Kováře napadlo, jak by vysvětloval policejní hlídce, že stopuje o půl třetí ráno, ale to nebyla jeho starost.

Muž ze sebe vychrlil něco rychlou němčinou. Oblečen byl do maskovacích kalhot, kanad, pod třičtvrtěním kabátem měl sportovní svetr.

Rorýsovi rysy po vyslechnutí zprávy ztvrdly.

"Otáčíme se, někde prasklo utajení. Kupec není na svém místě a poslal jen zástupce."

Řidič přibrzdl a bezohledně se na úzké silnici otočil. Přitom přešel přes boční příkop do houští lemující cestu a oddělující ji od lesa. Dvanáct tun těžkému nákladáku to nevadilo.

"Přibrzdi," štěkl Rorýs, když opět projížděli Kašperskými horami. Téměř současně otevřel dveře a bezohledně vystrčil jejich průvodce ven. "Liška," řekl do vysílačky, když opět zrychlili.

"Rozumím," ozvalo se z reproduktoru.

Kovář bylo jasné, co kódované heslo znamenalo. Jejich průvodci v osobním automobilu dostali rozkaz, aby zmizeli a ukryli se. Musel Rorýse obdivovat, jednal účelně a správně, ve prospěch lidí, jimž velel.

"Šlápní na to," zazněl jeho další rozkaz.

Dvanáctiválec se rozječel, ručička tachometru se třásla u číslice sto. Jeli mlčky, každý utopen ve vlastních myšlenkách. Přehoupli se přes kopce, temný horizont se rozšířil o pár světél další vesničky, druhý tým už byl těsně před ní. Pak najednou blikl zářar, noc rozkvetla květy výkonných světlometů.

"Kurva, mají nás," zaklel řidič, strhl volant a najednou se řítily přes louky do černé prázdnoty.

"Můžete vypnout zadní světla?" nadhodil Kovář. Místo odpovědi sáhl řidič po dalším přepínači

Tatra se škrábala vzhůru, poskakovala, řvala, prolamovala se přes remízky oddělující louky, řvala se skrz koryta potoků. Kovář se přidržoval za madla a držel čelisti sevřené, aby si neprokousl jazyk. Tohle byla nejpekelnější jízda, kterou kdy zažil. Jízda o život. Najednou se před vozem propadla dolů, celý nákladák se natočil, už to vypadalo, že se převálí podél delší osy, ale řidič nějakým zázrakem dokázal taturu srovnat. A opět mířil dál proti hradbě temného lesa.

Kovář se připravil vyskočit ale pak si uvědomil, že nesedí v nějakém malém teréňáku Humvee, ale ve dvanáctitunovém kolosu. Z temnoty vyskočily první stromy.

"Jestli je to starý prales, máme smůlu." zabručel Rorýs

"Ne, tohle je tu teprve od poslední války," odsekl řidič. "Držte se!"

Stromy praskaly, vůz střídavě zpomaloval a zase zrychloval, jak se dvojice výkyvných poloos střídavě zachytávala a prokluzovala v lesním terénu. Najednou stromy zmizely a reflektory ukázaly šedý šterku.

"Stará pašerácká stezka," zabručel spokojeně řidič, zvolnil a zhasl všechna světla kromě skromného reflektoru hledáčku.

"Možná to dokážeme."

Ujeli sotva půl kilometru, když řidič najednou zachroptěl, chytil se za krk a pozvracel přístrojovou desku. Rorýs v poslední chvíli vyrovnal volant a zabrzdil.

"Mají ho v papírech," vysvětlil bez otázky Kovář. "Chytili někoho z našich, ten jim prozradil jména a oni zjistili, že Rodericka už měli v pařátech. Nějaký podělanej čaroděj už na něj hodil psychickou značku. A musí být po čertech dobrý, když to dokáže bez přesné lokalizace a na takovou vzdálenost."

"Můžu řídit," nabídl se Kovář.

"Oni vědí, kde je," ukázal Rorýs na zhroutěného muže lapajícího po dechu.

V kabině byla tma, sporadické světlo přístrojové desky je měnilo jen v temné obrysy. Kovář se podíval na Rorýse, na Rodericka.

"Chytřej by ho tady nechal," řekl pouze pašerák a zuby se mu blýskly.

"Já patřím mezi ty hloupé," odpověděl Kovář. "Říkají mi to celý život."

"Já taky."

Opuštěný nákladní vůz stál na úzké lesní cestě jako raněný slon, na sedadlech tiše sténal muž se svázanými rukama a větví vraženou mezi zuby svázaných čelistí, aby si při svých záchvatech neublížil.

Kovář nejlépe zahlédl záři, světlo prodírající se sloupovím mlčenlivých stromů, teprve pak uslyšel zvuk motoru.

Nedaleko tekla potok a jeho šumění mu stěžovalo odhadnout, kolik jich vlastně jede. Na obloze zaplála světlice, šedý pruh silnice se na krátkou chvíli vynořil ze tmy. Kovář vtiskl hlavu do měkkého jehličí. Mohl to být signál pro odstřelovače. Nic se však nestalo. První vůz se objevil nezastíněn stromy, za ním další a pak ještě jeden.

Minimálně ten v čele byl obrněný transportér, alespoň podle rozmístění světlometů. I kdyby to bylo jedno ze starých otéček, představoval dva kulometry ráže 14,5 mm a 12,7 mm a jedno družstvo po zuby ozbrojených chlapů. Možná si s Rorýsem ukousli větší kus koláče, než dokážou spolknout, přemýšlel Kovář chmurně.

Bylo to, jak se obával. První zastavil transportér, z něj vyskákalo šest lidí, hlavně kulometů ve věži propátrávaly okolí. Paprsek reflektoru se přiblížil, Kovář se přikrčil a instinktivně zatajil dech. Kdyby ho zahlédli, v další sekundě by z něj výkonné náboje udělaly krvavou sekanou. Nezahlédli. Věděl to, ale pokaždé ho takhle zamrazilo.

Za transportérem zastavily dva džípy. Vojenské džípy, opravil se. Dva lehce pancéřované stroje, zadní s lafetovaným lehkým kulometem na střeše. Z nich vyskočilo dalších osm mužů, podle toho, jak se chovali, byli velitelé.

"Leží ve voze," řekl nejmenší z nich.

A čaroděj, doplnil Kovář v myšlenkách a potlačil chuť okamžitě ho zastřelit.

"Máme ho zabít, pane?" zeptal se voják, když vytáhl Rodericka z tatry. "Hlupáku," sykl pánovitý hlas. "Kdo je expert na vyslýchání ve vašem družstvu?"

"Morim," pane.

"Tak ať si připraví nádobíčko."

"Nechali ho tady a zmizeli, prošli jsme bezprostřední okolí, nikde nikdo," ohlásil jiný voják.

Kovář dokázal ve světle reflektoru rozeznat, že měl maskovací komplet a helmu se síťkou a za ní zastrčené větvičky. V ruce nedržel klasický samopal, ale něco mnohem modernějšího s podvěsným granátometem.

Koláč vypadal stále větší.

Morim byl vyšší muž s úzkými rameny, na očích se mu leskly brýle.

Přispěchal poklusem s malým hranatým kufříkem v ruce. V tomhle světě to s právy zadržených vždy vypadá tak nějak na betla, pomyslel si Kovář.

Morim rozprostřel na zemi celtu a na ni Rodericka položili. Asi přesně podle směrnic pro mučení zajatců, uvažoval dál Kovář. S Rorýsem se dohodli jen velmi nahrubo, jinak to ani nešlo. Jedno bylo jisté. Za každou cenu museli zabít čaroděje. Vystřelit měl ten, kdo bude mít jistou ránu. Po té na sebe měl stáhnout co nejvíc sil nepřítele a prchat. Druhý se měl postarat o Rodericka.

"Auto je plné kontrabandu, pane, ocelové sudy se znakem pivovaru Radegast. Do našich vozů se to nevejde."

"Na severní Moravě jsou největší centra na výrobu M-piva. Ti uhlozrouti se nebojí ničeho," odplivl si jeden z důstojníků. "Spočítejte sudy, dva muži budou náklad hlídat." "Rozkaz, pane."

Hlava malého čaroděje, měl zbytečně dlouhé neuspořádané vlasy, se najednou ostře rýsovala proti svitem reflektoru zesvětlenému plechu bočnice.

To byla jistá rána. Podle siluety měl určitě neprůstřelnou vestu a Kovář nechtěl riskovat, mířil proto právě na hlavu.

Než však stiskl spoušť, muž se sklonil nad zajatcem.

Roderick se zazmítal a i s ucpanými ústy vydal skřek, který Kovářem otřásl. Skřek někoho, kdo umírá zevnitř.

"Vezměte si ho do parády," přikázal čaroděj. "Načal jsem ho a moc už potřebovat nebude. Bohužel nedokážu zacházet s bolestí tak citlivě jako vy. Já mu umím způsobit jen tu největší."

Kovář potlačil zaklení. Voják teď čaroděje chránil vlastním tělem.

Kdyby měl celoplašťové střelivo, možná by to před chvílí riskl a spolehl se na to, že náboj projde skrz vestu. Kdyby, život byl plný podobných kdyby.

"Rozvažte ho, ať může mluvit. A nešetřete ho, ať se na nic neptáme zbytečně," zavelel důstojník.

V příšeří se mihl zubatý nůž, Roderick zařval podruhé, tentokrát přece jen o něco lidštěji, obyčejnou bolestí.

Čaroděj se postavil, pohlédl pátravě někam do stínu, jeho profil byl na okamžik zcela zřetelný. Než stačil Kovář zamířit, třeskl výstřel, rozcuchaná hlava sebou škubla, obličej zůstal neporušený, ale týl s polovinou lebky se ztratil ve tmě.

Druhý výstřel a ještě jeden, další muži šli k zemi a jeden z nich byl s jistotou mrtvý.

"Seržante, zlikvidujte toho grázla!" vykřikl někdo.

"Buck, Trim, Gary, Fin! dopředu se mnou!"

Kovář pozoroval jak se pět mužů plazí nehlubším porostem na krajích cesty a postupně se rozvíjí do věžře. Bohužel se teď do toho nesměl míchat.

"Pospěšte si!" pobízel nadřízený své lidi ke spěchu.

Explodoval granát. "Buck je mrtvý!"

Spěchej pomalu, napadlo Kováře trochu škodolibě. Rorýs se vyznal, to se mu muselo nechat.

"Všichni muži kromě střelce ve věži do akce! Zabil Krachmana, musíte ho dostat!"

Důstojníkův hlas potom, co zjistil, že je čaroděj mrtvý, byl zlostí bez sebe.

Kovář počkal, až vojáci přeběhnou přes cestu do lesa. Rorýsovi teď nastávaly těžké chvíle. Sám si představil střelecký úhel lafetovaných kulometů, výhled z věže a začal se pomalu přesunovat víc před před tatro. I když se tím přibližoval mužům honících Rorýse. Doufal, že už budou daleko. Revolver vyměnil za bowiák. Přišel čas tiché práce. Opatrně, kousek po kousku se blížil k osamělému veliteli. Zdálo se, že muž i když byl pod ochranou těžkého kulometu obrněného vozu, o samotě znervózněl. Kovář slyšel, jak se nervózně otáčí hned na jednu, hned na druhou stranu. To nebylo dobré. Raději zůstal ležet na místě s tvář otočenou k zemi a víc sluchem než zrakem kontroloval situaci. Nočním lesem se nesl štěkot automatů, ojedinělé výkřiky, výbuch granátu. Roderick hlasitěji zasténal, velitel k němu přistoupil a nakopl ho do žeber.

"Parchante, máš to spočítané. Řekneš nám všechno, i to, co nevíš." Další kopanec.

Důstojník se násilím vůči spoutanému zajatci uklidnil a už spokojeněji přecházel od jednoho konce kabiny ke druhému. Kovář se začal opět plazit, zastavil se před žebrováním chladiče tatro. Opatrně se postavil a přilepil k ještě stále teplému plechu. Pak už jen čekal, až se muž přiblíží, pouhý krok před ním se zastaví a udělá čelem vzad.

Ložiska střelecké věže obrněnce ševalila, jak voják uvnitř kontroloval celý perimetr. Rychlý přísun, ruka přes ústa, bodnutí do ledvin a otočení čepelí. Důstojník nevydal ani hlásku a Kovář ho měkce položil do trávy. Měl pocit, že střelec musí cítit pach krve a smrti, proti vůni lesa tak hutný a silný. To ho však jen klamaly smysly vybičované napětím maximální citlivosti. Částečně to byl dar matky přírody, genetická kombinace, která z některých mužů dělá skutečné predátory, částečně výsledek dlouhých let praxe, kdy na přesném postřehu až příliš často závisel jeho život a životy mužů, kterým velel.

Otřel nůž do uniformy mrtvého a znovu zvážil, zda by se z Roderickem nedokázal vzdálit tajně. Nechtělo se mu znovu zabíjet. Jinou možnost však neviděl transportér se svou dvojicí těžkých kulometů byl příliš nebezpečný a mohl je dostat jedinou dávkou. Pokračoval v plížení, tentokrát podél ztemnělého otěčka ke dveřím pro výsadek pěchoty.

Opatrně, aby ho neprozradil sebemenší zvuk, se vsoukal dovnitř. Dovnitř obrněného vozu nedopadl nejmenší záblesk světla, pohyboval se v absolutní tmě. Naštěstí znal tenhle stroj z paměti a doufal, že i v tomhle světě jej konstruktéři navrhli stejně.

V okamžiku, kdy odhadoval, že je na půli cesty ke střelci ve věži, tma zřídla na šedou a černou, pak na světlo a stín. Po cestě se blížila vozidla s reflektory. Současně spatřil, jak střelec otočil hlavně kulometů směrem k přijíždějícím vozům. Maskovací uniformu měl na levém koleni roztrzenou, z holínky mu vyčnívala rukojeť nože.

Kovář si lehl na zem a zasunul se těsně k lavici pro pěchotu. Světla silila, ticho uteklo před brumláním motorů. Podle sluchu to odhadoval na tři velkoobjemové šestiválce, nepřepřítované.

První džíp zastavil tak blízko, že záře jeho reflektoru oslepovala i pouhými odrazy od vnitřních stěn transportéru.

"Tady plukovník Hohnstoff. Kontrarozvědka!" zařval někdo a Kovář poznal známý hlas.

Patřil sebevědomému chlápku, který ho kontroloval v nemocnici a pak rozkazoval dvěma gorilám Grabusovi a Denbemu.

V téhle operaci něco skřípalo a bývalý kapitán John František Kovář měl za sebou dost let v armádě, aby poznal, že jde o kompetence.

"Chci mluvit s nejvyšším velícím důstojníkem!"

Na Hohnstoffovo vyzvání nikdo nezareagoval. Kovář věděl proč, musel by to být mnohem divnější svět, aby mrtvola s probodnutými ledvinami odpovídala na vyzvání.

"Kapitáne Mauhausi! Přejímám velení nad touto operací! Mám rozkazy přímo z generálního štábu!"

Ani teď Hohnstoffovi nikdo neodpověděl. Kovář viděl, jak voják ve střelecké věži nervózně přešlápl.

Motory vytrvale brumlaly dál, jich se spor o kompetence netýkal. "Přebírám velení nad touto operací!" zařval znovu Hohnstoff, "všichni muži ať se hlásí u mě!"

"Tady desátník Kamík!" zakřičel voják ve věži. "Opouštím svou pozici a hned jsem u vás, pane!"

Kovář vzhledl, aby viděl, jak se desátník obratně provléká úzkým průchodem ze střelecké věže do prostoru pro pěchotu. V okamžiku, kdy se chystal skočit dolů, se Kovář bleskově zvedl, uchopil ho za boty a potáhl.

Hlava zaduněla, v dalším okamžiku se desátník Kamík svalil v bezvědomí na podlahu.

"Co to ksakru je! Zajistěte prostor!" zavelel Hohnstoff v reakci na překvapivý zvuk.

Kovář věděl, že má nejvýš tři sekundy času. Jedna mu stačila aby se nasoukal za spouště kulometů, druhá, aby se

zorientoval a na začátku třetí zahájil palbu. Systematicky a rovnoměrně kropil prostor za transportérem, nejvíc pozornosti a nábojů věnoval třem obrněným džípům. Nezapomínal ani na jejich okolí, ve kterém se pravděpodobně skrývaly posádky. Se střelbou skončil, až když nábojový pás doběhl ke konci a ze tří vozů zbyly jen hromady pokriveného plechu. Nakonec se opět rozhostilo ticho a jen reflektory transportéru osvětlovaly scénérii zkázy. Kovář nečekal, vyskočil z otěčka, překulil se přes rameno a schoval se v houští. Nikdo po něm nevystřelil. Buď byli všichni mrtví, nebo měli nadělanou v kalhotách. Jeho útok byl překvapivý a ze zkušenosti dobře věděl, jak taková věc podlomí morálku mužů. Bez otálení se vrátil k tatře, Rodericka si naložil na záda a těžkým klusem se ztratil mezi stromy. Věděl, že jeho vítězství bylo pouze dočasné. Střelba musela vyburcovat Rorýsovi pronásledovatele. Část z nich se určitě vrátí.

LESNÍ MUŽI

Pohybovat se nočním lesem s ochromeným Roderickem na ramenou bylo téměř nemožné a každý krok představoval riziko vykloubeného kotníku nebo tváře rozdrásané neviditelnými větvemi. Naštěstí po několika vyčerpávajících minutách klopýtání narazil na stezku. Pod nohy stejně neviděl, ale vedl ho tenký pás světlejší oblohy.

Po věčnosti namáhavé chůze se vyčerpaně zastavil a opřel o strom. Zada ani ramena necítil a dýchal hlasitěji, než by si přál. Nesení zraněného muže se dřív nebo později vždy stane peklem.

John Kovář zaťal zuby a pokračoval v cestě. Ještě kousek po pěšině, pak z ní sejde a do svítání se někde ukryje. A potom se podle situace rozhodne, jak dál. Do tmavé stěny lesa se mu odbočit nechtělo, ale nakonec se překonal a opět krkolomně klopýtal cestou necestou. Sto kroků, to muselo stačit, usoudil a opatrně složil Rodericka na zem.

Raněný nesténal, ale celý byl křečovitě ztuhlý a nereagoval na slova ani na doteky. Kovář nalámal husté smrkové větve a na ně ho uložil a pak ho jimi i přikryl. Sám se posadil vedle, vytáhl z kapsy energetickou tyčinku a pomalu ji snědl. Usnul vsedě opřený o strom.

Probudil se rozlámaný, ale věděl, že až se zahřeje pohybem, bude v pořádku. Slunce ještě nevyšlo, pod korunami stromů se nedalo rozeznat, zda bude jasno nebo zataženo. Pochodovat však ještě mohl. Představil si mapu Šumavy a místo, kde je vojáci, pokud to opravdu byli vojáci, překvapili. Musel se dostat co nejdál a pak teprve sestoupit z divočiny. A to i s Roderickem, podíval se na kompas v rukojeti bowiáku. Byl nepřesný, zbytečná hračka, teď se mu však hodil.

"Slyšíš mě?" zeptal se a naklonil se k Roderickovi. Nespál a odpověděl pohybem očních panenek. "Můžeš mluvit?" Záporná odpověď.

"Hýbat se můžeš?"

Další záporná odpověď.

Kovář poklekl, naložil si ho na ramena a opatrným širokým krokem vyrazil směrem k jihozápadu.

Bez přestávky vydržel jít tisíc sedm set padesát dva kroků a pak si musel odpočinout. K přestávce si vybral dolík mezi dvěma obzvláště mohutnými smrky. Prohlubeň pravděpodobně zbyla po kořenech třetího velikána, teď už jen rozpadající se hromadě hniјícího dřeva opodál. Obloha mezitím zesvětlala, ale zůstávala nízko, slunce se skrývalo za clonou šedých mraků. Déšť byl nepřijemný, ale nevalil, naopak. Nejlepší by byla divoká bouře a průtrž mračen, které by zahladily stopy.

Kovář měl najednou pocit, že není sám. V okamžiku, kdy nahnát rukojeť revolveru se zpoza kmene vynořil muž v maskovacím oděvu. V pravé ruce nedbale držel loveckou kulovnici, prsty jen kousek od lučiku spouště. Mířil kamsi stranou, ale z toho, jak samozřejmě těžkou zbraní manipuloval, získal Kovář jednoznačný pocit, že když na to dojde, on nebude ten rychlejší.

Nechal zbraň v pouzdře a mlčky si přichozícího prohlížel. Krátký plnovous, modré oči lemované vráskami. Na rukou prstové rukavice podobně jak sám Kovář, za pasem těžký nůž, spíš sekáč.

"Vy dva patříte k tomu autu tam dole ukázal neurčitě směrem k severovýchodu.

"Ano. Už jsou tam vojáci?" odpověděl Kovář.

Tenhle muž nepatřil ani k vojákům, ani k policii nebo kontrarozvědce.

Na to byl jeho zevnějšek příliš ošuntělý a chování příliš sebevědomé.

"Přijely dvě jednotky, dvakrát třicet mužů a dohadují se o kompetence. A o to, kam se ztratil kontraband," dodal s úsměvem. "Můžeš ho ještě kousek nést?" ukázal na Rodericka.

Kovář si všiml, že jeho parták už dokáže lehce pohnout hlavou. "Můžu."

"Mám o kus dál loveckou chatu, schováme se tam, než se situace uklidní"

Mluvil tak samozřejmě, jako by se schovávali před nepřízní počasí a ne před šedesáti po zuby ozbrojenými muži.

Kovář se sklonil k Roderickovi.

"Navštív nějakého dietologa. Hodilo by se, kdybys byl o pár kilo lehčí."

Lovecká chata byla ve skutečnosti zemnicí utopenou ve strmější stěně pahorku rozkládajícího se nad ponurou slatí, uvnitř neviditelné stavby je překvapil čerstvý vzduch, čistá, plochými kameny dlážděná podlaha, stůl a pohodlná čtyři lůžka. Dál do pahorku se dalo projít dveřmi, ty však zůstaly zavřené.

Vousáč se posadil na lůžko, pušku odložil na stůl a na malém propanbutanovém vařiči začal vařit vodu.

Bez ptaní nachystal do tří otlučených plecháčů kávu. "Čekáme ještě někoho?"

"Plukovníka, bez něho by nás našli, nejsem čaroděj."

Kovář stále nevěděl, co jsou zač, ale byl si jistý, že v ukrývání před státní mocí mají velkou praxi.

Voda ještě nezačala vařit a v místnosti za dveřmi se ozval šramot. Kovář viděl, že jeho průvodce zůstává klidný, proto nechal zbraň v klidu.

Pak se naprosto nehluchně dveře otevřely a vstoupil starý muž s vybledlou vojenskou lodičkou na hlavě. Podle tváře mu bylo hodně přes osmdesát let, pohyboval se jako svěží šedesátník a na boku se mu houpala moderní útočná puška. Byla to první zbraň s plastovou pažbou, kterou tady Kovář viděl.

"To jsou všichni, které jsi sehnal?" zeptal se přichozí bez pozdravu. Vousáč přikývl.

"Jdou po nich tvrdě. Mají tady dva čaroděje první třídy a z Prahy přijíždí další specialisté. Bude to dlouhé čekání."

"Plukovník Veřmiřovský," obrátil se starý muž ke Kováři a představil se.

"Příslušník Československé armády. Myslím staré Československé armády. Té, která dala na frak Hitlerovi a zlikvidovala jeho hyuakové plantáže. Bohužel ... " plukovník se zasekl uprostřed věty, pak ztěžka dosedl a vysypal cukr z cukřenky na stole. Sypký povrch se okamžitě zformoval do nepravidelných, pomalu se proměňujících vln.

"Hledají vás a chtějí vás dostat za každou cenu." promluvil Veřmiřovský, když pohyb cukru ustal.

Když se však Kovář díval pozorně, viděl, že sem tam se některé zrnko přesune navzdory gravitaci. Vypadalo to, jako by cukr tvořil miniaturní poušť zvolna proměňovanou závanou větru. Pak se vítr změnil v uragán a cukr chaoticky vířil přesunoval se ve vlnách od jedné strany stolu na druhou. Veřmiřovský zůstal stát s plecháčem kávy v ruce a nenapil se, dokud se situace neuklidnila.

"Nejsem odsud a ne všemu rozumím," přiznal Kovář v další pauze.

"Předpokládali jsme to," přitakal Veřmiřovský a převrátil do sebe obsah hrnku. "Je studená, sakra. Pro vás je důležité, že vám teď pomáháme. O dalším se dohodneme později."

"O čem?" nechápal Kovář.

Starý muž opět zápasil s psychologickými schopnostmi policejních a vojenských čarodějů a neodpovídal.

"O obchodu," odpověděl místo něho nakonec vousáč, "Koupíme těch dvacet hektolitrů piva, samozřejmě vzhledem k situaci se slevou. A budeme mít zájem i o další dodávky."

"Kurva, už jsem myslel, že se nikdy nepohnu," promluvil náhle Roderick.

Vousáč mu věnoval krátký pohled.

"Žádný strach. Obvyklé dočasné ochrnutí, když zemře čaroděj, který je právě napojen na vaši mysl. Pár dní a nevíte o tom."

Zemře čaroděj. Kovář ta slova zvažoval. Tihle podivní zálesáci pravděpodobně pár čarodějů zabili a současně disponovali alespoň částí jejich podivných parapsychologických schopností. Také udržovali vojenskou disciplínu a očividně patřili k mnohem větší organizaci. Ilegální, samozřejmě.

Volary byly vesnicí postavenou na troskách opuštěného města. Vnější části se dávno změnily v opuštěné rozvaliny, které místní využívali jako zdroj stavebního materiálu. Zbytky až tříposchodových budov ukazovaly, že doba rozkvětu skončila před nějakými padesáti lety. Kovář si už zvykal, že čím dál od centra, tím víc se místní realita odlišuje od té jeho. Na terminálním nádraží stál jediný vlak se zapráženou parní lokomotivou. Nebyl to stroj vyhrabaný z muzea.

Lesknoucí se povrch a dokonalé zpracování prozrazovaly, že byl vyroben za použití moderních technologií teprve nedávno. Po nástupišti se tam a zpátky procházel uniformovaný voják. Podle toho, jakou pozornost mu místní i pár turistů věnovali, tady přibyl teprve nedávno.

Když ho míjel, Kovář musel bojovat s touhou sáhnout po zbraní. Hrát si na obyčejného civilistu bylo těžší, než jít v Hondurasu do akce. Pokud věděl ve vězení ho nefotografovali a v levé kapse vesty měl podle Veřmiřovského dokonale padělané doklady na jméno Jan František. A v pravé doklady a služební průkaz Denbeho. Vzhledem k tomu, že tady neexistovaly počítače a smrt agenta nemusela být dosud odhalena, mu mohly prokázat neocenitelnou službu. Voják ho bez zájmu minul, Kovář nastoupil do prostředního vagonu a usadil se na lavici.

Vlak se rozjel, za okny se mihala krajina, lesnatější a divočejší, než si pamatoval. V Kovářově světě to takhle mohlo na Šumavě vypadat někdy v pozdním středověku. Teď už věděl, čím je to způsobeno plukovník Veřmiřovský ho zásobil spoustou informací.

Pokud to John Kovář dokázal posoudit, v dávnější historii se tenhle svět jeho vlastnímu podobal mnohem víc. Amerika byla sice objevena až o padesát let později, Bastila nepadla v roce 1790, nýbrž v roce 1812, ale tohle všechno byly nepodstatné rozdíly. Možná až na existenci Indiánského státu Pocahontas začleněného do federace USA a veřejně uznávanou a využívanou kastu čarodějů. Kovář sám by je nazval parapsychologicky nadanými jedinci. Dokázali vůli zapalovat oheň, urychlovat léčení, někdy i léčit a samozřejmě škodit. Jedním z velmi nadaných čarodějů byl například Leonardo da Vinci nebo Charlie Chaplin. Ti však svět nijak moc neměnili a stali se součástí běžného života stejně jako v Kovářově světě mor nebo později antibiotika. Věci se víc začaly lišit od roku 1938, kdy česká armáda odmítla složit zbraně a bez ohledu na rozkaz nejvyššího velení zahájila boj. Tak začala takzvaná První evropská válka.

V Prachaticích ho přišel průvodčí vybidnout, ať si předsedne do přistaveného vozu první třídy, na kterou měl podle jízdenky nárok. Poslechl a i se dvěma malými kufíky si přestoupil. V kupé už seděl na pohled bodrý tlouštík s tlustým doutníkem v ruce, kouř klepal ze staženého okénka. Vlak se opět dal do pohybu.

Kovář se tvářil, že si zvědavých pohledů, kterými ho spolucestující častuje, nevšímá.

"Je to divoký kraj, lišky tu pořád dávají dobrou noc," začal muž rozhovor. "Než se sem po rozbitých cestách kodrát vlastním vozem, je lepší využít vlak."

"To je pravda. Ale potom je to špatné, na Šumavě je nouze o taxíky," odpověděl.

Bylo lepší konverzovat, než zbytečně upoutávat další pozornost. Podle historky, kterou ho Veřmiřovský vybavil, pracoval jako nákupčí dřeva pro velké papírny. To vysvětlovalo jeho přítomnost na Šumavě víc než dobře, teprve v Plzni se napojili na elektrifikovanou trať. Na rychlosti cestování to mnoho nezměnilo, zmizel jen dým, který občas zahaloval vzdálenější vagonu vlaku. Kovář se už stačil dozvědět, že tlouštík podniká v chovu skotu a ovcí, má ženu a tři úžasné dcery a hledá další oblast obchodu, kam by rozšířit své aktivity. A pravděpodobně i vhodného ženicha pro své ratolesti. To však neřekl přímo.

Do kupé vstoupil prodavač občerstvení a Kovář automaticky zkontroloval své kufříky. V jednom se mezi spoustou zbytečných papírů skrývala útlá složka s několika sloupci čísel a časových údajů. Veřmiřovský o nich mluvil jako o koordinátách umožňujících ilegální přestup do dalšího paralelního světa. Přesun se musel odehrát ve správném časovém intervalu a na správném místě. Spousta lidí by mu za takové informace dobře zaplatila a ještě víc za know-how, jak takové koordináty vypočítat. Tohle tajemství mu však Veřmiřovského lidé nesvěřili. Jen slíbili, že pokud půjde vše podle plánu, včas dodají koordináty dalšího okna. Mluvili o přesunu ze světa do světa jako o něčem samozřejmém, co je sice zakázáno, ale běžně se to dělá. Před dvěma týdny by se jim vysmál, teď se nacházel ve světě tolik odlišném od jeho domovského. A chtěl se vrátit zpátky. Varovali ho, že to nebude snadné. Musel najít čaroděje, který ho tam dokáže dostat.

"Docela ta cesta utíká, ne nadarmo se říká, že České dráhy jsou nej přesnější na světě," zašklebil se spokojeně tlouštík alias Vilém Nekola.

Kovář souhlasně přikývl.

Veřmiřovský nevyklučoval, že průchod do jeho domovské reality bude možné otevřít jen za pomoci supertajných zařízení vlastněných vládou. Kovář to nevadilo. Pokud to nepůjde jinak, bude to zkoušet i tam.

Na nádraží se rozloučil se svým společníkem a slíbili si, že se určitě setkají na bále průmyslníků, který se měl konat za týden. Kovář o tom pochyboval, ale nemínil mužíkovi kazit jeho nadšení.

Pomalou kráčel podél kolejí, železná klenba byla tak důvěrně známá, na okamžik měl pocit, že je opravdu doma. Patrolující policista mu nevěnoval pozornost, zařadil ho mezi pořádané občany cestující první třídou.

Kovář už přesně věděl, co udělá. Ubytuje se ve slušném hotelu, převlékne z šatů vhodných pro Šumavu, ale méně pro Prahu a pošle vzkaz do pizzerie Kmotr a majiteli učiní nabídku, která se neodmítá. Pousmál se vlastnímu vtipu. Až tak neodolatelná nebude, ale k zamyšlení Richtera určitě přinutí.

PISTOLE POD SAKEM

Sako mu padlo dokonale a revolver v podpažním pouzdře nebyl při zběžném pohledu patrný. Podle poslední módní módy si vybral košili s jednoduchým stojáčkem a navzdory doporučením proužkovanou šedočernou kravatu. Ke klobouku se nepřinutil a s krátkým sestřihem a strništěm, které si nechal narůst, aby zakrylo odřenou tvář, vypadal jako dobře situovaný muž, hrající si na drsného týpka nebo dobře situovaný drsný týpek.

Pro setkání vybral restauraci na kraji Václaváku. Permanentně v ní panoval čilý ruch a skleněná stěna poskytovala dobrý výhled ven. U vedlejšího stolu seděla dvojice, on postarší šedovlasý muž s pár kilogramy přes váhu a unavenými povislými tvářemi, ona dokonale oblečená žena, třicet, pětatřicet let, se sukni po kolena a vysokým rozparkem. Sít'ované punčochy a boty na vysokém podpatku zdůrazňovaly dokonalé nohy, vypasovaná halenka dávala fantazii dostatek potravy, aby se zaobírala krajkami spodního prádla a tím, co ukrývaly. Kovář se líbila. Byla štíhlá, ale ne křehká, skrývalo se v ní něco, co ho nutilo myslet na podvazkové pásy a hedvábí. Její partner si všiml, že si ji prohlíží. Kovář pomalu sklouzl pohledem stranou a otevřel jídelní lístek. V tuhle chvíli nepotřeboval problémy, i když pochyboval, že by je ten unavený muž chtěl vyvolávat.

Richter se objevil ve chvíli, kdy číšník Kovář podruhé doléval kávu. Nebyl sám, doprovázel ho Rorýs a menší muž snědších rysů, ve tváři měl něco asiatského. Kovář si ho nedokázal zařadit. Když si sedali ke stolu, zpozoroval u Rorýse i druhého muže zbraně.

"Tak jsi to zvládl," zakřenil se Rorýs sotva dosedl, současně posunkem přivolač číšníka. "Znělo to jako malá válka.

Tvrdí se, že tajní narazili na ozbrojenou bandu minimálně o síle sta mužů."

"Já a můj přítel," Kovář se poklepal po hrudi, kde pod sakem schovával zbraň, "vydáme za armádu."

Rorýs jen pobaveně přikývl.

"Proč tady?" promluvil Richter.

"Šli po nás najisto, někde unikají informace," odpověděl klidně Kovář.

"Fony nedokázal v bordelu udržet zavřenou hubu, už se to nebude opakovat."

"Možná," přikývl Kovář. "Je ale lepší držet místa a data v tajnosti, jak nejdéle je to možné."

Richter sevřel rty, na přinesené pití se ani nepodíval. Kovář měl pocit, že každou chvíli vybuchne vztekem.

"To je pravda, příště se toho budu držet," překvapil ho nakonec. Pozvedli sklenice, led zacinkal. Hnědovláška se teď bavila se svým společníkem. Šlo o něco vážného a podle toho, jak se oba tvářili, nepříliš pozitivního.

"Těch dvacet hektolitrů jsi musel odepsat," pokračoval Kovář v hovoru.

"To se v obchodě stává. Musel jsem také odepsat dva spolehlivé chlapy. A teď nevím, co si mám myslet o tobě. Jak unikl Rorýs," kývl k velkému muži, "to vím. Jak ses odtud dostal ty? Policajti mají různé metody."

Kovář odsunul sklenici. Sladké pití nikdy nemiloval.

"To je druhý důvod, proč jsem se chtěl setkat tady. Abych odpovídal jen na ty otázky, které uznám za vhodné.

Schoval jsem se v lese u známých. Za pár dní by se měl v Praze objevit i Roderick."

Richter se zatvářil překvapeně, Rorýs spokojeně hvízdal, mišenec zachovával svou kamennou tvář. Kovář cítil, že z nějakého neznámého důvodu se mu zamlouvá stále méně.

"Kolik bys nabídl muži, který by ti zachránil ztracenou investici? Přešel k dalším bodu, kvůli kterému se s Richterm chtěl setkat.

Gangster otázku dlouho zvažoval, opět zacinkal led a číšník se diskrétně přiblížil, aby zjistil, zda něco nepotřebují.

Unavený muž položil své společnici ruku na předloktí, počastovala ho jedovatým pohledem, po němž ji zase stáhl.

"Polovinu, polovinu zisku," odpověděl Richter pomalu. Kovář pod stolem nohou posunul kufřík směrem k němu.

"Vzhledem k okolnostem jsem svým známým musel poskytnout slevu, ale myslím, že i tak je cena slušná. Můj podíl mi odpočítej."

Teď z něj nespouštěl oči ani jeden. Richter se pomalu sklonil, zvedl kufřík, položil ho před sebe na stůl. Než ho otevřel, zkontroloval, zda mu nikdo nevěnuje přílišnou pozornost.

Beze spěchu sáhl dovnitř. Kovář neviděl, co tam dělá, odhadoval, že kontroluje některý ze svazků bankovek.

"Jsou pravé. To je nejlepší zpráva, kterou jsem od smrti starého policejního ředitele dostal."

Rorýs se zhoupl na židli a rozhodil ruce v gestu údivu.

"Překvapuješ. Nejen ostrý hoch, ale i obchodník. Takových lidí je málo," zavrtěl ještě jednou hlavou se svým typickým čtveráckým úšklebkem.

"Dál chci mluvit mezi čtyřma očima," řekl Kovář klidně.

"Jsem společník," zazubil se Rorýs. "Jedeme s tímhle starým brachem ve všem spolu. On je obchodník, já sval," ukázal na Richtera.

Kovář se podíval na míšence.

"Klid Leuheku." položil mu Richter ruku na rameno, než muž stačil rozzuřeně vyskočit.

"John tě nezná, počkej na nás venku."

"Co je nejlepší obchodní artikl?" nadhodil Kovář, když osaměli. "Modifikované pivo, ženské, některé drogy ..."

odpověděl Richter. "Ale v těch dalších dvou věcech nejedeme. Člověk musí pracovat s lidmi, se kterými není dobré mít cokoliv společného."

"Z čeho se dělá modifikované pivo?" zeptal se Kovář a než stačili zareagovat, sám si odpověděl. "Z klapeanu, což je vlastně kokosové mléko speciálního druhu palmy, který tady neroste. A čistý klapean se dá použít na spoustu dalších věcí."

"Ano, čarodějové s ním dokážou zázraky. Mrzáka vyléčí, starce omladí, kastrovaný má zase chuť na ženský," odpověděl mu Rorýs, ale navzdory ironii mu oči svítily zájmem.

"Přesně tak, souhlasil Kovář. Mám koordináty. Čas a místo, kde znalý člověk může otevřít průchod do světa plného kokosových palm toho správného druhu."

Richter se zamyšleně podíval na Rorýse a pak promluvil sám.

"A neznáš ty správné lidi, obchodní kontakty, nemáš čaroděje, který by tě tam dostal."

"Přesně tak." potvrdil Kovář.

Na ulici přecházel před restaurací tam a zpátky Leuhek a vypadal stále našťavaněji.

"Je to dobrý střelec, hodně rychle, ale trochu popudlivej. Malí chlápci, jako je on, už takoví bejvaj," okomentoval Rorýs Kovářův zkoumavý pohled.

Kovář jen přikývl. Tohle bylo varování a on ho pochopil.

"Půl na půl," navrhl Richter. "Ale budeš se osobně účastnit akce, Nepošlu své lidi nikam, pokud si nebudu myslet, že mají šanci vrátit se."

"Podmínku беру. Ale také mám jednu. Po první úspěšné akci mi zprostředkujete setkání s Armitusem. Prý je nejlepší čaroděj, nejlepší otevírač oken."

"Už je starý. Starý a bohatý, nepracuje," řekl rychle Richter.

Debata mezi ženou a jejím společníkem dospěla k závěru, on se s potlačovaným vztekem postavil a rychleji, než bylo v podniku podobného standardu obvyklé, vyrazil k východu. Hnědovlásce se viditelně ulevilo. Kývla na číšníka a objednala si margaritu.

"Ale setkání s Armitusem ti zprostředkovat můžeme," řekl po krátkém přemýšlení Rorýs. "Za výsledek však neručím. Chceš se vrátit domů, co?"

Kovář přikývl.

"Koordináty?" pokračoval v obchodování Richter.

"Ty jsou mé tajemství. Ukážu je chlapovi, který nás dostane na druhou stranu."

"Přípravné práce, hlavně najímání čaroděje, budou stát hodně peněz," řekl Richter a vytáhl z tabatěrky jedno ze svých krátkých silných cigár.

"Vypadám na chlapa, který nedrží slovo?!" zeptal se Kovář.

"Ne, to opravdu ne," souhlasili oba. Richter s Rorýsem.

"Takže obchod je uzavřen?" ujistil se Kovář. "Připijme si na to," přikývl Richter a poprvé od začátku hovoru dal najevo spokojenost. "Tohle z nás může udělat boháče. Skutečné boháče, kteří si mohou koupit cokoliv."

Zapálil si cigáro a zahalil ho oblak modrého dýmu. Sem zdravotní osvěta seznamující se škodlivostí kouření ještě nedorazila. Nebylo ani zájem, proto ji sem ani nikdo nepropašoval, napadlo Kováře.

"Jen přemýšlím nad tím, co budu dělat, až se stanu tak nechutně bohatým," zamyslel se Richter vážně.

Po zpečetění dohody přípitkem se Richter zvedl.

"Předpokládám, že zde ještě chvíli setrváš," řekl tiše Rorýs a také se postavil. Na ženu u vedlejšího stolu se přitom ani nepodíval.

"Předpokládáš správně," souhlasil Kovář.

Rorýs si nasadil klobouk a najednou nevypadal jako voják speciálních jednotek nacpaný do příliš kvalitních šatů, ale jako městský elegant, skoro hejsek

Kovář počkal, až jeho společníci odejdou, zvedl se a přistoupil k vedlejšímu stolu.

Hnědovláska mu věnovala tázavý pohled.

"Promiňte, že ruším, ale všiml jsem si, že váš společník odešel velmi nakvap. Mohu vám nějak pomoci?"

V tmavě hnědých očích se jí zablesklo pobavení, šířila kolem sebe vůni růže podmalovanou citrusem a něčím dalším, co

nedokázal rozpoznat.

"A v jakém smyslu mi nabízíte pomoc?" zeptala se.

"Třeba nerada pijete sama. Nebo nemáte drobné na účet, který nebyl vyrovnán."

"Jste pozorný," ocenila. "Taky dvorný."

"A příliš sebevědomý," kontrovala.

"Samozřejmě, takoví už skuteční muži bývají," odpověděl klidně. Líbilo se mu, jak se celou situací bavila a užívala si ji.

Zasmála se a přisunula si kabelku.

"Dala bych si něco dobrého k pití, ale tady to nemám moc ráda." Kovář z ruličky bankovek v kapse vytáhl jednu a položil ji na tácek pod ubrousek.

Zavěsila se do něj, zblízka působil parfém posílen o její vlastní vůni živočišněji. Kovář se zhluboka nadechl a neslyšeně vypouštěl vzduch mezi zuby.

"Nad čím přemýšlíte?" zeptala se, zatímco se snažil odchytit taxík. "Nad tím, jaké by to bylo se s vámi pomilovat."

"Říkám, že jste příliš sebevědomý."

Zastavila jim nablýskaná Tatra 913, označená tabulkou taxi. Kovář otevřel a přidržel hnědovlásece dveře.

"Nějakou tu chybičku mám, přiznávám."

"Možná i dvě," dodal, zatímco obcházel vůz, aby také nastoupil.

VELKÝ BYZNYS

Namlouvání, jak Rorýs označil obchodní jednání s čarodějem, se mělo odehrát na koktejlovém večírku na terase hotelu v pěší zóně centra. Richter nečekal na výsledek a už sháněl základní materiál, o kterém podle základních propozic přiložených ke koordinátám okna věděli, že ho budou potřebovat.

John Kovář přišel podle domluvy sám a bodygárdům střežícím vstup se prokázal navštívenkou, kterou mu obstaral Rorýs. Navštívenka byla sama o sobě uměleckým dílem kombinujícím kaligrafii s grafikou.

Jeden ze strážců si ji dlouho pozorně prohlížel, potom pohledem zhodnotil Kováře, lehkou vybouleninu na smokingu a kufřík v jeho ruce. Aby ladil s jeho společensky zušlechtěným zevnějškem, vyměnil původní jednoduchý kufřík za desetkrát dražší zavazadlo z krokodýlí kůže.

"Ta pozvánka je v pořádku," varoval svého parťáka druhý bodygárd, když mlčení přesáhlo únosnou míru.

Muž v saku přikývl a neochotně ustoupil Kovářovi z cesty. "Příjemný večer, pane," popřál trochu sarkasticky.

Kovář nevěděl, čím to je, že bodygárdi u dveří se tolik odlišují od obyčejných hostů. On a Rorýs samozřejmě také.

Vstoupil do prvního salónku, kde ho přivítala hudba hrnoucí se z protějších dveří. Než se stačil pořádně rozhlédnout, přispěchal číšník s tácem plným úzkých pistolí se šampaňským.

"Zahajovací přípitek už proběhl, pane. Ale hostitel, pan Ignác Šustal, si přál, aby toto skvělé šampaňské Gosset Grand Rose čekalo i pozdější hosty.

Kovář přikývl na znamení díky a sklenici si vzal.

Přesunul se do dalšího salónku, ten sloužil ke konverzaci a požívání gurmánských lahůdek ze švédského stolu, vchodem na terasu pronikaly do hutné atmosféry parfémů, cigár a doutníků stydlivé závaný čerstvého vzduchu a o poznání hlasitější hudba.

Beze spěchu se prošel okolo stolů. Se svým kufříkem budil jistou pozornost, ale nemínil ho schovat v šatně nebo u nikoho z obsluhujícího personálu. V koutech postávali muži oblečení jako číšníci, kteří však číšníky s určitostí nebyli. Rorýs tvrdil, že čaroděj, kterého chtěli najmout na práci, chtěl Kováře nejprve vidět, než se s ním vůbec setká. Na otázku, zda umí číst myšlenky sice nebyl schopen odpovědět, ale podle něj dokázali tihle maníci velmi dobře odhadnout normální lidi.

"Martini. A těch oliv mi tam dejte raději víc," zaslechl hlas příliš hrubý, než aby se hodil k okázalé eleganci a luxusu toalet a šperků žen a nenápadnějších klenotů mužů.

Vysoká žena s obnaženými rameny se při zvedání skleničky nahnula trochu víc, než bylo nutné.

"Nuda, že? V Praze jako v Brně," oslovila Kováře. Podle rybích očí to nebyla zdaleka její první sklenka.

"Naopak, byl by to skvělý večírek, kdybych se sem přišel bavit," odpověděl jí Kovář bez společenského úsměvu a pátral po Rorýsovi.

"Ne, když jste tu sám," nesouhlasila a hlas jí opět na okamžik zhrubl. "Jsem upřímná, to znamená, že jsem opilá."

Kováře napadlo, zda sebou neměl vzít Kláru. Tu noc si toho příliš neřekli a ráno nebyl čas. Odlétala na dva dny do Budapešti dohlédnout na investice svého otce.

"Madam, dovolíte? Budu vás muset na pár minut zbavit vašeho společníka!" objevil se náhle Rorýs.

Žena jen mávla rukou a ukázala číšníkovi, že chce další sklenku. Tu, co držela v ruce, ještě nevyprázdnila ani z poloviny.

"Míříš vysoko," usmál se Rorýs, když Kováře vedl ven k zábradlí terasy, "povídáš sis s manželkou jednoho z nejbohatších lidí v Praze, možná celém státě."

Kovář pokrčil rameny. Na obchodování v podobném prostředí nebyl zvyklý, vlastně na obchodování a podobné prostředí vůbec nebyl zvyklý.

U zábradlí na něj čekal stíhlý muž v bílém smokingu se zlatými knoflíky. Ve tváři byl bleďý, vlasy blond nebo ještě světlejší, v barveném svitu lampionů se to nedalo poznat.

Když se Kovář střetl s jeho pohledem, pocítil podobný tlak jako při výslechu na policii. Ne tak násilnický, ale stejně pronikavý. Chyťřejší, ocenil ho.

"Nelíbí se mi, když se mi někdo dobývá do hlavy," řekl klidně.

"Andrej Marzik. John František Kovář," představil je formálně Rorýs. "To se nelíbí nikomu. Já musím vědět, jak moc se vám dá věřit. Tajní a vojáci jsou v poslední době podráždění jako vosy, a nemám chuť dostat se jim do spárů. Člověka pak stojí hodně peněz a práce, než se jich zbaví."

Z jeho slov vyplývalo, že čarodějové udržují nějaké kontakty s vládou.

Možná nedobrovolně, ale i to musel brát v úvahu, vyhodnotil Kovář okamžitě.

"Víte už, o co jde?" zeptal se přímo.

"JFK, JFK, ty nikdy nebudeš obchodník," uchechtnul se Rorýs.

"Ano, pokud jsou koordináty v pořádku a já vás tam dokážu dostat, chci dvanáct procent ze zisku. Veškeré náklady nesete vy. Pokud vás tam nedokážu dostat, zapomenu, že jsem nějaké koordináty viděl."

Kovář tázvě vzhledl k Rorýsovi.

"Můžeme mu věřit. Tady se na smlouvy nehraje. Muž má jen jedno slovo a čaroděj obzvlášť."

Kovář bez dalšího zdržování položil kufřík na roh zábradlí, otevřel ho. Část koordinát tvořily listiny s něčím, co mu připomínalo astrologické a astronomické výpočty doplněné o nesrozumitelné obrazce s planetárními a jinými symboly, jimž nerozuměl.

Andrej Marzik listiny i sloupce čísel soustředěně studoval. Trvalo mu to tak dlouho, že Rorýs mezitím zašel pro pití a přinesl sklenice všem třem.

"Zvládnu to," řekl nakonec světlolasý muž.

"Jistě nebude to snadné. Musí to být dynamické okno."

"Dynamické?" protáhl nespokojeně Rorýs.

"Jistě. Statickou bránu dokážou udělat státní specialisté s veškerou svou výbavičkou a možná," Marzik se zamyslel, "možná ještě Armitus, pokud by byl ještě v branži. Na přípravu máme tři dny. Budu potřebovat podklady, abych se mohl připravit."

"Jsme dohodnutí," zkonstatoval Kovář, zavřel kufřík a podal ho čaroději.

"První pokyny vám pošlu někdy k ránu," řekl blondýn. Rorýs zvedl oči k nebi.

"Takový skvělý mejdan a já půjdu pracovat. A dostat se sem mi dalo tolik práce."

Marzik pokrčil rameny. "Zbohatnout dá práci."

Kovář s odstupem následoval dvojici mířící k východu. On o zbohatnutí nestál. Chtěl se dostat domů. Zatím to však vypadalo, že nejprve musí zbohatnout, aby si zaplatil za okno do vlastního světa.

K přípravám si pronajali velké skladiště ve Vysočanech kousek od nádraží. Přes protestování ostatních Kovář trval na tom, že jediní lidé zasvěcení do všech podrobností akce, kteří budou moci do města, jsou on, Rorýs a Andrej Marzik. Ted' se díval, jak muži chystají lodě, munice, velké vaky na kořist.

K tomu patřily horolezecká lana, karabiny. Kovář sám přinesl několik sad první pomoci, protože na zdravotnický materiál nepomyslel nikdo. Pokud byl Rorýs nablízku, muži udržovali obstojnou kázeň, i když k profesionalitě vojáků, na které byl zvyklý, měli daleko. Ted' odjel podplatit pár lidí strojvůdce, vedoucího vlakové soupravy a několik šéfů železničních stanic. Richter je vytypoval jako klíčové postavy, které nutně potřebovali k tomu, aby dokázali splnit Marzikovy požadavky.

"Proč sakra potřebujeme staré dřevěné kanoe?" vybuchl najednou Leuhek, kterého opravování lodí přestalo bavit.

Kovář věděl, že ještě víc mu vadí, že je zařazen mezi ostatní najaté muže a velí mu on, přivandrovalec odtud.

Potřebovali velké kanoe, které by dokázaly unést dostatečný náklad jediné, které v tak krátkém čase dokázali sehnat, byly téměř muzeální kousky.

"Protože je potřebujeme," odpověděl Kovář klidně a dál urovnával léky a obvazový materiál do voděodolného pytle z promaštěné vepřovice.

V pokynech, které dostal od Veřmiřovského, stálo, že mají používat tradiční materiály a vyhnout se všemu modernímu.

"To jako budeme pádlovat? Nekoupili jsme ani jeden podělanej motor!"

Leuhek zvýšil hlas, muži přestali pracovat a s očekáváním se dívali.

I Andrej se odvrátil od svých papírů.

Kovář věděl, o co jde.

"Ano, přesně tak. Budete pádlovat, pokud to přikážu. Motor jsme nekoupili, protože jsem se tak rozhodl," řekl klidně.

Nebyla to pravda. V poznámkách, které Veřmiřovský ke koordinátám přidal a kterých si Andrej bůhvíproč tak moc cenil, bylo napsáno, že motor jim bude k ničemu.

Leuhek se zvedl od rozdělané práce a zašklebil se, Kovář se k němu přiblížil dvěma klidnými kroky. Menší muž měl u boku zbraň a byl si toho dobře vědom. Nikdy ji neodkládal, ani při práci.

"A proč si myslíš, že bych měl takového nýmanda, jako seš ty, co má starýho Richtera pořád za prdeli, poslouchat?"

Dva muži se zatvářili pobaveně, ostatní se přikřčili v předtuše toho, co se mělo v následujících okamžicích odehrát.

Kovář si byl vědom, jak blízko má Leuhek ruku u perletí vykládané pažby svého pochromovaného revolveru. A taky toho, že je v ideální pozici a vzdálenosti. Vyrazil v před levou nohou a současně přímočaře udeřil pravačkou. Byl to klasický boxerský výpad poháněný vahou silou celého těla, takový, co promáčkne břišní stěnu a složí chlapa na místě. A ty slabší zabije.

Leuhek se zhroutil na paty, revolver dopadl na zem. Kovář musel uznat, že byl skutečně rychlý, rychlejší, než předpokládal. Menší muž zůstal ležet na zemi, chroptěl a z úst mu vytékal pramínek krve.

"Potřebuje doktora," poznamenal někdo tiše.

Kovář přikývl a otočil se k černému obstarožnímu telefonu, aby zavolał Richterovi. On znal správné doktory.

TAM A ZASE ZPÁTKY

Česká Třebová se ztratila v oblacích dýmu, vlak dal postupně zrychloval. Strojvůdce a pár dalších lidí dostali dobře zapláceno za to, aby na úseku trati vedoucí divokým krajem Vysočiny dosáhli rychlosti přes sto třicet kilometrů za hodinu. Richter kvůli tomu musel zařídít výměnu obvyklé elektrické lokomotivy za parní, používanou pro mezistátní expresy.

Kovář se postavil, otevřel ruksak a začal na sebe navěšovat vybavení, které vydalo za malou polní. Veřmiřovský doporučoval, aby si sebou vzali jen nejnnutnější věci, ale Kovář se tentokrát podle jeho rady nezařídil. Nevšímal si udivených pohledů svých spolucestujících, pokračoval v přípravách a současně se díval z okna. Vysočina byla snad ještě větší divočina než Šumava. Už věděl proč. Všechno to byl následek První evropské války trvající od roku 38 do roku 45. Česká armáda začala bojovat proti zabírání hranic, vláda pak opožděně vyhlásila Německu válku. Během tří dalších let byly do bojů zataženy Polsko, Francie, Maďarsko, Holandsko a Belgie. V roce 42 byli Němci zatlačeni zpět na své původní území, Rakousko odmítlo v referendu předchozí anšlus. Kovář nad neuvěřitelnými fakty zavrtěl hlavou, sáhl až na dno batohu a vytáhl robustní tesák. Připnul si ho k opasku a konec pochyby přivázal ke stehnu tak, jak to udělal s pouzdem na revolver na pravém boku.

Lokomotiva zahoukala, projížděli teď zeleným tunelem v panenském, víc než půl století nedotčeně rostoucím lese, spíš pralese. Jako by mu krajina sama chtěla demonstrovat, že tenhle podivně známý svět je ve skutečnosti úplně jiný. A má i odlišnou historii.

V prosinci 42 došlo ve válce ke zvratu. V průběhu dvou týdnů byli zajati a zabiti všichni čarodějové protifašistické aliance. Kovář je sám pro sebe označoval za parapsychologicky vycvičené rozvědčíky. Následně nacisté podnikli několik současných protiútoků, kupodivu bez mechanizované techniky, pouze za použití pýchoty. A nečekaně úspěšných. Za německými jednotkami zůstávala doslova a do písmene spálená země. Vojáci s vyhořelými očima, vypálenými mozky, explozí rozervanými hlavami, nebo jen uvařenými vnitřnostmi. V historických knihách, které stačil i při naprostém nedostatku času přečíst, tenhle protiútok nazývali blitzkrieg čarodějů. Kovář si vybavil Veřmiřovského bolesti sevřenou tvář, když říkal:

A my jsme na to přišli, přišli jsme, co stojí za jejich super schopnostmi. Jenže než jsme na to přišli, zemřelo skoro další třicet miliónů lidí, mezi nimi každý třetí Čech.

Dvěře kupé se rozlétly.

"Jsme připraveni!" oznámil muž v tmavě fialovém obleku a nablýskaných polobotkách, jeden ze dvou pomocníků, které si Marzik přivedl sebou. Kovář opustil kupé, prošel chodbičkou a směřoval dál ke konci vlaku. Od koncových vagonů byl nejdál ze všech - zajišťoval, že cestující nebudou působit problémy. Nepůsobili. Vlak řítící se do prudkých zatáček příliš vysokou rychlostí, kvílení železa lokomotivy a podvozků je vyděsily dostatečně.

Poslední dva vagony vlaku byly nákladní, i když u expresu neměly co dělat. Na ně uložili své vybavení, tři velké, klíny pečlivě zajištěné a vypodložené kanoe. Marzik napůl zakrytý plachtou se krčil v křesle přimontovaném na úplném konci vlaku. Kovář měl pocit, že čaroděje zahaluje nejasný opar, ale nemohl mu věnovat víc pozornosti. Musel dohlédnout na to, aby se muži správně rozmístili a zkontrolovali vybavení. Sotva se sám usadil, opar okolo čaroděje se rozšířil i na ně a způsobil, že svět ztratil zřetelné obrysy a svištící vítr část své síly. Pak je bez výstrahy obklopil oheň. Je samotné, výstroj, kanoe a části vagonů, na kterých byly lodě položené. Kovář měl pocit, že ho spaluje nesnesitelný žár, někdo křičel, jiný se hlasitě modlil. Vzdáleně, jako by za oponou, viděl Marzika vstávat z jeho trůnu. Jeho živý oheň nespaloval, on s nimi oknem do jiného světa necestoval. Okolí se ztratilo, zůstal jen dojem rychlosti a závrať.

Šplouchnutí, rychlostí vzedmutá vlna se přelila přes před.

"Klid, zalehnout!" zařval Kovář.

Pokud by nabrali hodně vody, mohli se snadno převrhnout. Kanoe chvíli klouzala setrvačností, pak zastavila a líně se nakláněla z boku na bok. Nabrali hodně, ale na hladině se udrželi.

"Nehýbat se a pomalu vylévat!" velel dál.

Mlha, která je obklopovala, se pomalu rozptýlovala, současně zesilovalo šumění vln a vzdálené ptačí štěbetání.

Namočil prst a olízl ho. Voda byla slaná, dostali se do jiného světa, možná i tam, kam chtěli.

"Kurva, jsme tady," vydechl někdo.

Další dvě kanoe se pohupovaly na vodě pár desítek metrů od nich. Nalevo i napravo se rozkládaly nízké ostrovy porostlé palmami, lemované panensky vyhlížejícími bílými písčitými plážemi. Kovář věděl, že odhadovat vzdálenost na vodě je ošemetná záležitost, ale vsadil by se, že nejbližší není dál než dva kilometry.

"Rorýsi!" zahulákal.

Na jedné z kanoí se vztyčila známá postava. Velký muž se trochu potácel, ale vztyčil palce ve vítězném gestu. Každý snášel přechod mezi světy různě, v Kovářově posádce se dva chlapi pozvraceli a sotva byli schopni vybírat z lodi vodu.

Kovář ukázal k ostrovu a ponořil pádlo do vody.

"Jdeme na věc, jsme tady," zavelel a sám jako první zabral.

Kanoe, každá se čtyřmi muži na palubě, spořádaně vyrazily stejným směrem. Po chvíli všichni dokázali udržovat stejné tempo pádlování a Kovář neměl s kormidlováním příliš práce. Netrvalo dlouho a začal se potit, i když ve tváři cítil stálý mírný vítr. Ostatní muži na tom byli stejně jako on. Viděl, jak jim na zádech naskakují mokré skvrny. Kanoe se líně převalovala z jednoho mořského údolí do druhého, i když byly vlny pozvolné, střídavě jim zakrývaly a zase otevíraly výhled na jejich cíl. Kovář si dobře uvědomoval, že mají štěstí. Za horšího počasí by bylo otázkou pár okamžiků, než by klesli ke dnu.

"Teče nám do lodi! Ten zatracený epoxid se loupe a nedrží!" vykřikl někdo poděšeně.

Kovář přestal pádlovat a otočil se, cítil, jak se loďka okamžitě rozhoupala.

"Klid, zůstaňte na místech!" houkl, aby uklidnil muže.

Třetí kanoe měla už na pohled problémy. Seděla na vodě jako kachna a každým okamžikem se propadala hlouběji, Kovář zkontroloval kaluž pod svými nohama. Ta se nezvětšovala, ucpávky z koudelky a dehtu držely spolehlivě.

"Zaberte!" řekl a zapřel se, aby loď co nejrychleji otočil. Rorýs ho už předešel.

"Já neumím plavat!" křičel někdo.

Potápějící se kanoe se převrátila, muži se najednou plácali ve vodě.

Vlna o něco větší než ostatní jim zastírela výhled a když se odvalila, na hladině se drželi už jen tři. Opatrně a s klením naložili trosečníky, Rorýs dva, Kovář jednoho a mlčky opět vyrazili k ostrovu.

"Jedna třetina vybavení je pryč!" slyšel Kovář vztekle nadávat Rorýse. Jemu osobně víc vadil chlap, který se utopil. Tak zbytečná smrt.

"Jak to, že jste tu loď vyspravili epoxidovou pryskyřicí!" zuřil dál Rorýs.

"Drží lépe než nějaká podělaná koudel!" ohradil se jeden z mokřých mužů.

"Když ti čaroděj řekne, že to má být koudel, bude to koudel," zuřil dál Rorýs. "A pokud ne, nakopu ti ..."

Zbytek výhrůžky Kovář neslyšel, vlny je rozdělily a slova zanikla v šumění moře.

Bez dalších problémů dorazili až ke břehu a vytáhli kanoe na pláž, pár metrů za čáru přílivu. Vypadalo to jako tropický ráj z reklamních letáků cestovních agentur, ale nikdo se nad krásou okolí nepozastavoval. První mrtvý pár minut po výsadbě držel náladu pěkně dole, navíc je čekala výprava na území, o kterém nic nevěděli.

Kovář se nesvlékal jako někteří muži. Nevěděl, co slunce v tomto světě dokáže. Pouze zkontroloval vlastní vybavení a ukotvení lodí, přes které přehodili režné plachty a naházeli na ně trochu písku. Zjistil, že anatomicky tvarovaná rukojeť jeho nože už stačila popraskat a na legovaném povrchu ostří naskákaly rezavé skvrny. Přitom si všiml tmavého stínu na bělostném povrchu pláže. Sehnul se a s překvapením vytáhl starý železný odznak. Část ho chyběla, ale přesto dokázal rozpoznat torzo hákového kříže. Hákový kříž používalo v lidské historii hodně národů, ale tenhle poznal dokonale. Šlo o Válečný záslužný kříž německé armády. Těchto vyznamenaní se za druhé světové války dohromady udělilo méně než tři sta a znamenalo to jediné - člověk, který tady o něj přišel, se pravděpodobně vyznal. Kovář instinktivně zkontroloval revolver. Hlaveň během krátké chvíle získala patinu, jako by zbraň sebou tahal půl života. Současně se jednomu z mužů v rukách rozpadl moderní automat H&K. Ted' nevěřičně stál nad troskami své zbraně a se strachem ve tváři se pokřikoval. Jmenoval se Wrecki a Kovář věděl, že pochází z Polska.

"Jsou světy, kde některé věci strašně rychle stárnou. Ale tady je to horší, než jsem myslel, že je možné," řekl tiše Rorýs.

"Nebudeme se zbytečně zdržovat. Přišli jsme načesat pár kokosových ořechů, nic víc," promluvil Kovář hlasitěji, aby přinutil muže k činnosti a nedovolil jim propadnout panice. "Palmy jsou rovnou před námi."

Vyrazili a Kovář s Rorýsem musel muže neustále nutit, aby se nemačkali do houfu jako vyděšené děti. Stačila by jedna dávka a měli by to všichni spočítané. Po pěti stech metrech pochodování rozpáleným pískem se dostali na okraj palmového háje nebo lesa, Kovář to nedokázal rozlišit.

Neviděl žádné stopy po jiných lidech ani zvířatech, pouze pestrobarevné papoušky, kteří ve svém hemžení ve stínu stromu připomínali oživlé klenoty, někteří díky svým fantastickým barvám spíš lacinou bižuterií.

Zblízka byly palmy vyšší, než si představovali, a na každé našli jen pár ořechů. Ty byly také větší, než čekali.

"Do práce chlapi," popohnal Rorýs muže. "Kato a Vlam zůstanou na hlídce, ostatní do korun."

"Projdu se okolo," oznámil Kovář.

Rorýs přikývl. Neusmíval se, jen se neustále pozorně rozhlížel. Ani jemu se místo moc nezamlouvalo.

"Ta pláž. Jestli tam na nás někdo počká, postřílí nás jako králíky. Není tam žádné krytí," řekl vážně.

"Proto se porozhlédnu," přikývl Kovář.

Zamířil dál do nitra palmového lesa. Stromy rostly daleko od sebe, protože jejich koruny zabíraly hodně prostoru, zem však pokrývalo houští a po kolena vysoká, pichlavá tráva. To bylo to nejméně příjemné, co zde Kovář našel. Kupodivu ho neobtěžoval žádný hmyz. Terén neustále mírně stoupal, za chvíli utichly zvuky doprovázející lopocení mužů, Udivovalo ho, že zatím nenarazil na žádný potok, nebo říčku. Voda musela být blízko pod povrchem, jinak by tady palmy nerostly. Nebo bylo místní klima mnohem vlhčí, než se ted' zdálo. Otfel si pot z čela napil se vody z čutory.

Přitom jeho pohled padl na bílý balvan vyčnívající zpod vysokého trsu trávy. Natáhl se po něm a zvedl časem vybělenou lebku. Slunce, déšť a neviditelný hmyz jí proměnily v dokonale čistý pomník dávné lidské přítomnosti. V týlní části byl malý otvor. Kovář lebkou zatřásl, ozval se chrastivý zvuk a na zem vypadl kamenný hrot šípů. Chvíli si ho pečlivě prohlížel. Nebyla to žádná hrubá práce, ale znalcem řemesla dokonale opracovaný kamenný list.

Schoval ho do kapsy, lebku vrátil na místo a vrátil se k ostatním.

V průběhu jeho pátrání se posunuli o kus dál, protože stromy na původním místě už sklídili.

"Náklad přepravíme naráz, všichni najednou," oznámil Kovář Rorýsovi.

Velký muž k němu tázavě vzhledl.

"Už tu nějakí lidé byli. Je to nějaký pátek. A zdá se, že pár jich tu našlo i svůj hrob." seznámil ho s výsledky svého pátrání.

Den byl úmorný, brzo vyčerpali zásoby vody a trpěli žízní. Wrecki, který se potil ze všech nejvíce, v jednu chvíli zamyšleně pozvedl velký kokos, "Sto tisíc, možná víc. Ať se bodnu, jestli se z něho napiju."

Kovář by se klidně napil, ale neměl k čaroději vyhledávané substanci, kterou plod obsahoval, důvěru. Ne, dokud se nedozví více.

Se soumrakem se mírně ochladilo, ale nezdálo se, že by z jasné oblohy chtělo pršet. Na obloze se objevovala souhvězdí, která ještě víc než podivné okolí Kováře přesvědčila, že se nachází někde jinde, v dalším světě. Připadal si o

to víc ztracený a návrat domů se mu zdál méně pravděpodobný.

"Vyrazíme?" vyrušil ho z přemýšlení Rorýs.

Kovář jen přikývl a uchopil batoh až k prasknutí nacpaný ořechy. Původně chtěli vyčlenit tři muže jako ozbrojený doprovod a hlídku, nakonec však museli kořist nést všichni.

S tmou získalo moře na záhadnosti a hrozivosti, voda se proti stále horkému písku zdála ledová, několik mužů se rozkašlalo. S oddechováním táhli lodě po písku. Příliv už ustoupil, měli to stejně daleko jako při přistání. Vlam se najednou zhroutil a začal zvracet. I několik dalších se při práci potácelo. Úpal s úžehem, únava a celková dehydratace si vybíraly svou daň. Konečně byla první kanoé na vodě, dva muži ji přidržovali, ostatní nakládali.

"Jedna loď chybí? Co když nepobereme všechno!" promluvil v temnotě někdo.

Vlnící se vodní hladina zblízka odrazela hvězdy a připomínala oživlý koberec.

"Jeden chlap, to je osmdesát kilo. Osmdesát kilo těchhle ořechů bude pár milionů. Odkrouhl jsem člověka za pár tisícovek," zabručel další.

Kovář cítil, jak vyhlídky na bohatství pohánějí obrazotvornost mužů a přetváří j těmi nejbizarnějšími způsoby.

"Už žádný kecý Johane," zasyčel Rorýs. "Nebo těch osmdesát kilo, které tu necháme, bude patřit tobě,"

Zbytek nakládání zvládli bez problémů a zmáčení odrazili od břehu proti vlnám. Teď přicházela ta část plánů, ke které měl Kovář nejmenší důvěru. Návrat.

Podle Marzika stačilo, aby se vrátili přibližně do stejného místa, ve kterém se objevili. Kovář usilovně pádloval.

Kompas na noži nefungoval, v průběhu dne se uvolnil a vypadl. Jednoduše směřovali kolmo od břehu a doufali, že to bude stačit. Marzik tvrdil, že je vrátí téměř do stejného okamžiku, ze kterého se na cestu do paralelního světa vydali.

Takový nesmysl, taková lehkomyšlnost.

Bylo to jako záblesk, jak basebalová pálka, která lehce zavadí o lebku. Ne tolik, aby ji roztříštila, ale dost na to, aby mozek zavibroval jako míč po zásahu.

Propocení, unavení, nasolení mořskou vodou najednou seděli v natřásajících se kanoích a do tváří jim dul studený vítr.

DEKADENTNÍ ČARODĚJ

Armitus bydlel ve vile utopené v zeleni pečlivě udržované zahrady. Ve stínu zastřižených cypřišů se lině povalovali dva psi. Když kolem nich procházeli po vydlážděném chodníku, zjistil Kovář, že to nejsou psi, ale tygři. Strážnému u brány na pozemek musel odevzdat zbraň a teď se cítil nespokojen.

"Nejsou to normální zvířata. Armitus si je přivezl z některého ze svých výletů. Je čaroděj, nezapomeň," uklidňoval ho Rorýs.

"Dokud nesejdeš z cesty, nic se ti nestane."

Schůzku zorganizoval on a všechno, co se Kovář o starém čaroději dozvěděl, potvrzovalo, že to byl husarský kousek. Armitus žil v dobrovolné izolaci a nikoho nepřijímal. Park, ač ošetřovaný, připomínal svou nepřehledností a členitostí džungli, Kovář se přistihl, že při každém výhledu očekává nějaké nebezpečí. Už ho ani nepřekvapilo, když u paty obrovské douglasky zahlédl stočené hadí tělo. Had trávil a podle velikosti vybouleniny označující polohu jeho oběda Kovář odhadoval, že sežral minimálně osla. Nebo člověka, napadlo ho po chvíli.

"Hezký mazlíček," zkonstatoval. Tentokrát vypadal nervózně Rorýs.

"Nemám rád hady," připustil. "Není to mazlíček, spíš hlídač, stejně jako ti tygři. Před pár lety se tři maníci chtěli podívat na zoubek Armitova trezoru. Vrátil se jeden šílený strachy. Tvrdil, že jeho partáky sežrala tahle obluda."

"Nebo nějaká jiná, může jich tu být, zahrada je velká," dodal Kovář klidně.

To už stáli před schody ke dveřím, spíš bráně do vily, kde na ně čekal další vrátný. V střízlivém obleku, šedé košili s konzervativní kravatou a černými brýlemi nevypadal jako sluha, spíš jako výkonný strážce. Starý čaroděj se očividně nespolehal jen na své zvířecí ochránce.

Muž je ještě jednou důkladně prošacoval a pak je zavedl do salónku s obrovským oknem poskytujícím výhled do zahrady.

Než se Kovář stačil pořádně rozhlédnout, vstoupil z druhé strany obézní muž v saténovém hábitu s výšivkami podivných zvířat, napůl krokodýlů a napůl draků. Většina rysů mužova obličeje se utopila v přílivu tuku, zůstal jen výrazný masitý nos a oči.

"Přišli jsme podle dohody, pane," promluvil jako první Rorýs. "Já a John František Kovář."

Armitus pohlédl se zájmem na Kováře a usadil se do jednoho z křesel.

Čalounění ustoupilo pod čarodějovou hmotností a obklopilo jeho roztékající se tělo.

"Vy jste z jiného světa, jak jsem vyrozuměl," poznamenal Armitus.

"Nevím, zda pro vás chci a mohu něco udělat, ale můžete mě zkusit přesvědčit, že to pro mě bude výhodné."

"Hledám někoho, kdo by mi pomohl vrátit se domů. Vy jste prý nejlepší čaroděj, otevírač oken."

"Nejlepší žijící čaroděj, to ano," zachrochtal Armitus spokojeně, "Protože jsem byl opatrný."

"Jaký je ten váš svět?"

Zpočátku Kovář o Armitových schopnostech pochyboval. Když však musel zodpovídat jeho jasné, stručné a přesně definované otázky, svůj první dojem přehodnotil. Pod tukovými polštáři se ještě stále skrýval bystrý mozek.

"Žádná magie, dokonalá technologie, stroje přemýšlející skoro jako lidé, kosmický výzkum," shrnul po půlhodině Armitus jeho vyprávění. "Do takových míst se okna otevírají těžko."

Kovář cítil, jak mu naděje utíká mezi prsty. Po úspěšném návratu z Palmového světa, jak realitu, kde sbírali kokosy, sám pokřtil, začal věřit, že cesta domů existuje.

"Ale já to dokážu," dokončil spokojeně Armitus, vykouzlil z kapsy malý zvoneček a zacinkal na něj. Okamžitě se objevil sluha s tácem, karafou tmavého likéru a jednou sklenicí. Vše položil na stůl a s úklonou odešel. Armitus se sám obsloužil, nikomu nenabízel a chvíli mlčky usrkával temně hnědou tekutinu. Kovář mlčel. Věděl, že tohle není obyčejné obchodní jednání. Armitus byl podle všeho bohatý, hodně bohatý. Na druhou stranu k tomu, aby se člověk bohatým stal, musí po bohatství toužit Neustále, pořád. "Mladý muži," Armitus mlaskl a odložil sklenku, "má cena je sto milionů. Polovina bankovním převodem s datem splatnosti řekněme tři dny po vašem odchodu. Rorýs vypadal sumou šokován, ale Kovář horečnatě počítal. Jeho podíl z akce po odečtení nákladů byl patnáct miliónu. Bude trvat pár týdnů, než Richter zorganizuje prodej, ale to nehrálo roli. Stačilo šest dalších obdobně úspěšných výprav a měl na zpáteční lístek. "V jaké měně?" zeptal se klidně. Armitus pobaveně zachrochtal. "Není pevnější měna než česká koruna. U vás tomu je jinak?" "Takže sto miliónů v českých korunách," ujistil se Kovář ještě jednou. "Přesně tak. Nebo kilogram hyuaky," dodal čaroděj. "Hyuaka na volném trhu neexistuje. Všechny vlády jeho pohyb bedlivě sledují. Nedá se sehnat," vmísil se do debaty znepokojeně Rorýs. "Já vím. A je to škoda. I když to, čemu dnes říkají hyuaka, je jenom slabý odvar původní substance. Pěstují ho ve sklenicích a nejsou k rozluštění jeho tajemství o nic blíže než kdysi," odfrkl pohrdlivě Armitus. "Těch sto miliónů bude stačit, ale hyuaka by byla lepší. Můžete jít, pánové." Kovář se otočil a zamířil k východu, u dveří už postával bodygárd ve svém konzervativním úboru. Na botách musel mít mechové podrážky, protože ho neslyšeli přijít. Kovář věděl, proč starý čaroděj touží po hyuace. Právě tuhle substanci v roce 42 použili Hitlerovi čarodějové, aby řádově znásobili své schopnosti. Hyuaka a látky z ní odvozené dodnes patří k nejpřísněji střeženým státním pokladům. Používaly se k dalšímu rozvoji magie, zejména pro vojenské účely. A také k policejním výsledkům, připomněl si Kovář čaroděje inkvizitora. "Sto miliónů," vydechl Rorýs, když se dostali na parkoviště před pozemkem. "Trocha sběru kokosových ořechů," pokrčil Kovář rameny a odemknul. Luxusní limuzína Tatra 913 A zabírala místo pro dva obyčejné vozy a nedaleko stojící Mercedes 500 SL vedle ní vypadal jako lidové vozítko. Kovář ji koupil, protože automobilka jako jediná firma měla v nabídce i pancéřované vozy. Šestilitrový dvanáctiválec okamžitě naskočil, klimatizace začala likvidovat naakumulované vedro. "Netipoval bych tě na chlápka, co má slabost pro velký autáky," řekl pobaveně Rorýs, zatímco se proplétali úzkými uličkami vilové čtvrti. "Chtěl jsem si to vyzkoušet. Doma takovou možnost mít nebudu odpověděl mu Kovář, zařadil trojku a polechtal plynový pedál. "A co zůstat tady? Peníze, ženský, bouráky. Můžeš mít všechno," nadhodil Rorýs a zvědavě Kováře pozoroval. "Chci domů, Kovář," zavrtěl hlavou Kovář. "Váš svět je divný a ještě se to zhoršuje. Zastavili jste atomový výzkum, postavili jste první ENIAC, ale pak ho bez dalšího zájmu vypnuli, chcete značkovat lidi nějakým kouzelnickým cejchem, nebo co ... "Proč drahý atomový výzkum, když tři vojenští čarodějové srovnají se zemí jakékoliv město, stačí je dopravit na dohled cíle? To ukázalo porovnání Hirošimy a Nagasaki," odpověděl klidně Rorýs. "Karpensiho značení, to je sviňárna, souhlasím. Ale to jim neprojde. Všude jinde možná ano, tady jsou lidé nezávislí, zvyklí bojovat." Kovář jen přikývl. To byla pravda.

ŠPERKY PRO KRÁSU

Sledoval, jak Klára vstává a přechází k baru. Nahota jí nevadila, chovala se zcela samozřejmě a sebejistě. Líbilo se mu pozorovat ji. Dlouhé vypracované nohy, pevný kulatý zadek a útlý pas. Útlý v porovnání s ostatními proporcemi. Na ženu byla vysoká a fyzicky silná. "Pochybují, že hraješ jenom tenis. to bys měla nevyváženou postavu. Jednu ruku vypracovanější." Z hranaté láhve si nalila gin a doplnila ho štedrou dávkou toniku. "Něco k pití? Po milování měla vždy trochu zastřený hlas. Kovář sebral z polštáře černé hedvábné kalhotky a zamýšleně látku promnul v prstech. "Totéž, co ty." "Ráda cvičím," odpovídala, zatímco připravovala další drink. "Těší mě být v dobré formě." Otočila se, v každé ruce jednu sklenici, světlo usínajícího dne plasticky zvýrazňovalo oblost ňader a bradavky vystupující z tmavých dvorců. Uvědomila si, že ji pozoruje, s úsměvem se nazula do pohozených střečů s vysokým podpatkem a schválně se prošla kolem stolu. "Líbím se ti?" usmála se. "Jo," přiznal. "Líbí se mi na tobě víc věcí. Na sekretáři jsem ti něco nechal." Podala mu sklenku, ovanula ho její živočišná vůně smíchaná s parfémem.

"Voniš úžasně."

Ve tvář jí blesklo pobavení. Zatvářila se koketně.

"Lichotíš, skoro jako bys něco potřeboval. Nejdou obchody a chceš pracovat pro mě?" řekla a zvědavě se vrátila k sekretáři.

"Pane bože!" vydechla, když našla a otevřela malou krabičku.

Byly v ní náušnice. Našel je v katalogu nejvyhlášenějšího pražského klenotnictví, kameny, celkem šest briliantů od jednoho do pěti karátů, nechal přivést rovnou z Amsterdamu.

"V té krabičce to nevyzní. Zkus si je," pobídl ji.

Pozoroval ji, její radostné vzrušení se mísilo s nejistotou, kterou u ní nikdy předtím neviděl.

Přemýšlel, proč to udělal. Nešlo o peníze. Po celkem čtyřech výpravách měl na účtu přes šedesát miliónů. Richter prodával zboží do zahraničí, ceny zatím neklesaly, všichni byli spokojeni. Snažil se koupit si vlastní svědomí? Usilovně pracoval na tom, aby z tohoto světa zmizel a jí o tom nic neřekl. Ona mu také nic neřkala. Jen útržky z pracovních cest, pár historek z dětství a mládí. Vyhovovalo mu to tak a jí zřejmě také. Cítil z ní samostatnost, ráznost, jistou strohost, kterou dávala najevo ostatním, ale ne jemu.

"Jak vypadám?"

Otočila se k němu, brilianty v jejích uších se měňavě leskly a stejně tak zářily i její oči.

Kovář si v jasnozřivém okamžiku uvědomil, že už nikdy nebude krásnější. Už nikdy se nesejde tolik vzácných okolností v jediné chvíli.

"Jako královna královen a současně ta nejžádoucnější žena pod sluncem." Přistoupila k posteli, klekla nad něj, klínem se mu otřela o podbřišek, na hrudi ucítil dotek bradavek. Byla vzrušená a on už také.

Probudilo ho, když vstala z postele. Nechtěl usnout, ale milovali se tak náruživě, že když se potom stulila vedle něho, únava ho přemohla. Teď z pod přivřených víček pozoroval, jak se opatrně blíží ke skřini, kde naschvál nechal kufřík.

Ten, který si bral na výlety do Českých Budějovic, kde od Veřmírovského kurýra dostával koordináty nových oken k přesunu do Palmového světa. Před kufříkem se zastavila a váhavě se k němu otočila. Nebyl si jistý, ale zdálo se mu, že se jí ve světle noční lampičky vlhce lesknou oči. Pohodila hlavou, jako by se sama chtěla zbavit pochyb, dřepala si a kufřík opatrně otevřela. V kufříku byly koordináty jako vždýcky, ale okna, které nemohli z časových důvodů využít. Navíc se otvíralo jinam, než kam se už čtyřikrát dostali, a on nechtěl zbytečně riskovat. Viděl ji, jak studuje sloupce čísel i náčrtky. Buď měla eidetickou paměť, nebo někde schovávala malý fotoaparát. Bylo to jedno. Zavřel oči, aby usnul a dospal noc. Že pracuje pro tajnou policii mu došlo, když se spolu poprvé milovali. Její parfém, zblízka tak osobitý, a intenzivní, mu připomněl chvíli, kdy ho odváděli ven z vězení. Musela stát těsně u pootevřených dveří a on tehdy poprvé ucítil její vůni.

NEBE - PEKLO A JEŠTĚ JEDNOU PEKLO

Slunce žhnulo jako pokaždé, když se tady objevili. Celta přetažená přes příď zabránila nabrání vody, muži začali pádlovat, ještě než se zastavili. Nikdo už sebou netahal moderní zbraně a oblečení. To všechno v Palmovém světě neuvěřitelně rychle chátalo. Rorýs se spokojil s mačetou a dvojicí křesadlových pistolí za pasem, jiní muži dávali přednost ručnicím nebo dokonce kuším. Sám Kovář si nedal pokoj, dokud nesehnal odlévané bronzové dělo. Vypadalo malé, ale vláčet se s ním museli dva až tři muži. Všichni na jeho výmysl nadávali, protože je donutil, aby se s ním všichni naučili zacházet. Nepoužívali koule, ale kusy železa sebrané někde na smetišti a po zácviku dokázali na třetí ránu pokrýt kartáčovou stělou vymezené území.

Břeh se rychle přibližoval, vlny byly tentokrát o něco větší než obvykle, ale díky předchozím zkušenostem se s nimi snadno vyrovnali. Pod kýlem zašustil písek, všichni jako na povel vyskákali a tlačili kanoi co nejrychleji ke břehu. Delší vlna jim pomohla a ušetřila pár metrů lopotného tahání.

"Kraku, Vále, my tři si bereme dělo a prach, ostatní výstroj!" zavelel Kovář.

Tvářil se, že nespokojené reptání neslyší. Dobře si pamatoval na zkorodované německé vyznamenání a často přemýšlel, co se jeho majiteli přihodilo.

Už nepřistávali přímo na pláži, ale trochu stranou u ústí potoka. Ploché pobřeží tam tvořilo mělké údolí, v němž palmy rostly až téměř k moři.

"Co to je?" řekl někdo a zvedl z písku lesklý plíšek. Rorýs si nález přivlastnil a podezíravě ho studoval, Kovář zatím ládoval kanón a kontroloval, zda stělný prach v průběhu cesty nenavlhl.

"Je to něco jako psi známka, co se nosí v armádě. Jenomže místo jména jsou tu jen písmena EF a číslo."

"Může to tu ležet už zatraceně dlouho," poznamenal někdo.

Kovář věděl, proč to řekl. Muži se báli, že zruší akci. Na úspěchu byl každý zainteresovaný svým podílem.

Znovu mu ve vzpomínkách blesklo staré vyznamenání. Tenhle stěp ale vypadal jako nový. Jenomže i on potřeboval peníze a tajná služba, pro kterou pracovala Klára, nebo kontrarozvědka, na kterou si stěžoval Richter, je už dlouho na pokoji nenechají.

"Pouze dva pracovní týmy, ostatní budou hlídat," rozhodl. "Na hlídce u lodí zůstane jeden muž."

Rorýs se na něj nevraživě podíval, ale neprotestoval. Kovář si uvědomoval, že jejich dosud bezproblémová spolupráce brzy skončí. Oba měli své představy o velení a Kovář upřednostňoval víc opatrnosti a plánování než velký muž.

Trochu nervózněji než naposledy se přesunovali palmovým hájem do oblasti, kde ještě ořechy nesklidili. Kradli se potichu, v rukou pistole, mačety, někteří staré meče. Kovář si najednou uvědomil, že víc než muže ze začátku dvacátého prvního století připomínají piráty. Terén mírně stoupal jako vždy, když se vzdalovali od moře, Zatím se nikdy

nevypravili až za hřeben, který jim zakrýval výhled. Nebylo proč a představovalo by to zdržení a zbytečné rozdělování sil. Přesto by se tam sám rád podíval.

Konečně objevili první palmu se zralým kokosovým ořechem. S jejich příchodem umlklo vřeštění papoušků i cvrlikání neviditelných sarančat. Přesto měl Kovář pocit, že i předtím tu bylo podivné ticho. Jako mužské předloktí velký, červenozelený pták se odlepil z větve jednoho ze stromu, přeletěl k dalšímu, ale než se usadil, rozmyslel si to a vrátil se zpět.

"Do práce," zavelel Rorýs.

Kovář jako obvykle patroloval, ale čím déle se po okolí procházel, tím měl nepříjemnější pocit. Pak v místě, kde ještě předtím nebyl, dostatečně vzdáleném od mužů sklízejících ořechy, našel vykopnutý drn trávy. Bylo to v místě se suší půdou, stačilo o něj jen zavadit špičkou boty. Strnul, natáhl kohoutek a opatrně se rozhlížel. Někdo tudy procházel a nebylo to tak dávno. Pak se bez dalšího zdržování otočil a rychle vyrazil zpátky. Přecházel od stromu ke stromu, otevřenější místa přebíhal v hlubokém předklonu.

"Máme společnost" oznámil, když dorazil.

Natažené kohoutky zacvakaly, muži se instinktivně otočili zády k sobě, čelem k neviditelnému nepříteli.

"Tak to abychom toho načesali dvakrát víc než obvykle. Nevíme, zda tu i příště bude takový klídek," odpověděl Rorýs a vyzývavě se na Kováře podíval.

Kovář věděl, že ho nepřesvědčí a stejně tak ani ostatní. Všichni chtěli svůj podíl a to tím víc, že nebylo jisté, není-li poslední.

"Můžeme tu i přespat, nebude-li zbytí," přikývl místo protestování. Věděl, že tím všechny donutil k většímu spěchu. Nikdo zde nechtěl zůstat déle, než bylo nutné.

Další hodinu pracovali bez vyrušování, ale Kovář měl neustále oči na stopkách. Když spatřil na obloze hejno vyplašených ptáků, věděl, že je pozdě. Někdo se k nim blížil.

"Konec práce, připravte se k obraně!" zavelel.

Současně se z houští vynořil holohlavý kolos s hlavou a tělem našťavaného Hulka. Víc než jeho velký plochý obličej s klenutým masitým nosem připomínající sněžný pluh a býčí šíje Kováře znervózňovala zbraň v jeho ruce, automat s nepříjemně velkým zásobníkem a podvěsnou brokovnicovou hlavní.

"Jsem Bertram, ale známí mi přezdívali Chuck dva. Doufám, že mi rozumíte mládenci, protože naše lingvistka je kus pozadu. Teď to mám na povel já," promluvil dokonalou angličtinou.

Na dokreslení svých slov pokropil krátkou dávkou prostor kus stranou, aby nikdo nepochyboval o jeho palebné síle.

"Vy na těch stromech můžete zůstat, ostatní odložte kvěry, jakmile řeknu teď. Kdo ne, bude zastřelen, zašklebil se.

"Teď."

Kovář odložil svou křesadlovou pistoli jako první, ostatní ho váhavě napodobili, jeden muž buď nepochopil, nebo nechtěl pochopit. Držel svou ručnici, jako by se nemohl smířit s tím, že je přemohl jediný muž.

"Teď," zopakoval Bertram přezdívaný Chuck dva a střelil ho do nohy. Muž zaúpěl a svalil se na zem, Kovář stiskl rty.

"Tobě se to nelíbí, co? Jsem sám a vás je hodně. Musím mít autoritu," oslovil ho Bertram přímo.

Kovář věděl, že má pravdu.

Zasáhl jsem, protože jsem nechtěl, abyste se s těma svýma hračkama přichystali na ostatní. Ne že by mi vadilo, dát vám za vyučenou, ale my jsme ti hodní hoši a podle toho se musíme chovat." pokračoval muž v monologu, současně však očima těkal po zástupu před sebou

"Teď si všichni lehnete na zem s rukama za hlavou. Pravidlo teď už znáte."

"Teď."

Poslechli všichni. Kovář si uvědomil, že Rorýs mezi nimi není, musel se ztratit hned na začátku, možná už při spatření polekaného hejna ptáků. Utíkat mu ale nebylo podobné, spíš se snažil něco vykumat.

Směrem z nitra ostrova se vynořili další lidé, Kovář napočítal čtyři muže a jednu ženu, všichni v maskovacích overalech, vyzbrojení moderními zbraněmi a s dalším vybavením.

"Máme tady partičku pašeráků přímo v akci, ale už jsou pěkně připravení, jen je pěkně převázat a doručit," zahlaholil spokojený Bertram. "Přečetl jsi jim jejich práva?" zeptal se jeden z přicházejících mužů. "Žádná nemají," odpověděl mu kolohnát s úsměskem. "Raději pročesejte terén, jestli mi nějaký neutekl. "A Khune, jednoho jsem střelil do nohy. Mrkní se na něho, ať nevykrvácí."

Tohle nebyli lidé ze světa, v němž teď sám pobývá, usoudil Kovář. Jejich vybavení mu připomínalo spíš jeho domovskou realitu, i když ne úplně.

"Začneme je poutat," zahalekal Bertram.

"Rozumíte anglicky?" ozvala se žena a pak svou otázku zopakovala v dalších patnácti jazycích. Od latiny přes portugalsčinu, čínštinu až po řeč, kterou Kovář nedokázal identifikovat. Byla ozbrojená, ale automat měla volně pověšený přes rameno a bylo vidět, že ji spíš překáží.

"Rozumím anglicky, ale mluvím česky." přiznal jeden z mužů na zemi. "Vstaň, nasadíme ti náramky," přikázal Bertram Valovi a ten okamžitě poslechl.

Pouta cvakla. Kovář věděl, že pokud se mají o něco pokusit, musí to udělat hned, jenomže stáli proti hlavním třem automatům.

"Vzdejte se!" zařval odněkud ze strany Rorýs.

Kovář se podíval doleva. Rorýse neviděl, spatřil jen bronzovou hlaveň vyčnívající zpoza stromu. Panebože, to bude masakr, napadlo ho pouze a přitiskl hlavu co nejvíc do hlíny. Věděl, že Chuck nebo Bertram, či kdo to vlastně byl, se určitě nevzdá.

Muži synchronně pozvedli automaty směrem za hlasem, Kováři se zdálo, že viděl mihnoucí se plamen, Rorýs nezaváhal.

"K zemi!" zařval Kovář.

Štěkla první dávka, pak zahřmělo dělo.

Vzduch se zatměl hlinou a dýmem střelného prachu. Rorýs nezacílil přesně, trefil jenom Bertrama a jednoho z pašeráků. Vala. Oba leželi rozsekáni na zemi, Bertramovi druhové zůstali šokovaně stát. Třeskla mušketa, to už Kovář vyrazil v před, vyškubl chlapovi automat, srazil ho k zemi a mířil na dalšího, který se držel za krvácející rameno. Koutkem oka zareagoval, že Rorýs zezadu srazil pažbou dalšího z nepřátel.

"Nezabíjej ho! Mám to pod kontrolou!" křičel, současně odzbrojoval raněného a po očku sledoval, kde je poslední z pětky mužů. Žena, která mluvila tolika jazyky, vyděšeně pozorovala Bertramovo tělo a nesnažila se o odpor.

"Kdo je Khun!" zeptal se Kovář. Přihlásil se muž, kterého srazil k zemi. "Postarejte se o raněné."

"My si vás najdeme! To vám neprojde!" zuřil postřelený muž. Rorýs se vrátil s bezvládným tělem přes rameno.

"Vzal jsem ho trochu víc, ale snad to rozdejchá."

Kovář pohledem přelétl nepřátele. Jeden mrtvý, jeden v bezvědomí, další lehce raněný. ostatní smíření s osudem. Karta se obrátila, přesto čím dříve zmizí, tím lépe.

"Máme dost ořechů?" zeptal se věčně.

"Jo, skoro plný náklad," zazubil se spokojeně Rorýs.

"Zmizíme odsud. Jestli mají někde další lidi, jsou tu coby dup," řekl Kovář a podal Rorýsovi jeden z automatů.

"Zaplatí za Vala! Je mrtvej!" nelíbilo se jeho rozhodnutí Vlamovi.

"Val je mrtvej, protože byl blbej," otočil se k němu Rorýs a namířil na něho automatickým.

"Zvláštní je, že jejich výbavička funguje a nerozpadá se jako naše," poznamenal. "Kdyby si lehl, jakmile John zařval, mohl žít," vrátil se k původnímu tématu.

"K lodím, co nejrychleji!" rozkázal Kovář, než se muž začal dál rozčilovat. "Nezapomeňte na podíl. Když nebude náklad, nebudou peníze," připomněl.

"Dohlédneš na to!" otočil se k Rorýsovi "Pohlídám je, dokud nebude všechno připravené a přijdu poslední."

"A nemáš strach, že tě tu necháme?" zatvářil se Rorýs, jakoby jen špičkoval.

"Ne," odpověděl Kovář klidně. Beze mě nebudou koordináty."

"Já všude říkám, že seš fakt chytřejší kluk!" zazubil se Rorýs, překročil rozstříleného Bertrama a zvedl proutěnou nůši, která se jim k transportu ořechů nejvíc osvědčila."

Kovář osaměl se čtyřmi zajatci. Žena už se stačila uklidnit, jen oči měla vlhké. Neustále přitom pokukovala po mrtvém Bertramovi a Valovi, jehož tělo tady Rorýs bez okolků nechal.

"My bychom vás nezabili," řekla najednou zlomeným hlasem. "Pracujeme pro agenturu, máme svá pravidla. Dostali byste naši výstrahu a vrátili bychom vás zpět do vašeho světa. Jen bychom vás předali lokálním státním orgánům, pokud je podle místních zákonů interrealitní pašování trestné."

"Držel zbraň, střílel jednoho z našich lidí. Tak to chodí," odpověděl jí Kovář měkce.

"Jste schopni se odsud dostat?"

"Jo, pokud je Fred nevzburcoval, přijde si pro nás za dvanáct hodin havarijní tým. Byli jsme na průzkumu. Tenhle svět ještě neznáme a dostali jsem se sem jen náhodou,"

"Nic mu neříkej, hajzlovi!" štěkl zraněný muž. "Však my jim to spočítáme,"

Kovář neodpověděl. Chápal, jak vojákovi je.

"Nechám vám na pobřeží zbraň, prohlásil do prostoru. Pokud mě někdo z vás bude sledovat, zastřelím ho a nenechám vám nic. Mnoho štěstí!" popřál jim upřímně.

Cestou zpátky přemýšlel, co toto setkání pro něj znamená. Bylo docela dobře možné, že sem budou moci přijet znovu, protože okna se z různých světů otevírala na různá místa a do různých časů. Setkání s jednotkou té zvláštní agentury mohla být jen nepříjemná náhoda. Prostě jediná krátká zápalka ze záplavy dlouhých. Nejraději by se vyptával dál, ale věděl, že na to dnes není čas. U pobřeží pověsil dva automaty na větev, zásobníky vyprázdnil a náboje rozházel po okolí. Pak poklusem zamířil k lodím, které už čekaly na vodě.

Sotva se usadil, muži začali bez pobízení pádlovat. Vzhledem ke způsobu, kterým se sem dostali, museli mít při návratu do oblasti jistou minimální rychlost, jinak by je Marzik dostával zpátky jen s obtížemi.

"Jsem rád, že to máme za sebou. Bylo to o fous," řekl Kata, muž sedící na lavici před Kovářem. Špatně zabral pádlem a zmáčel slanou vodou všechny kolem. Nikdo nenadával, všichni se jen přihrbili a byli už na místě.

Světy se vyměnily, opět ucítili proud ledového větru a ocitli se zpátky na nákladních plošinách tažených za expresem. "A jsem doma," vydechl s úlevou Kata, v dalším okamžiku jeho trup explodoval a krev smíšená s vnitřnostmi a úlomky kostí Kováře oslepila. Až teď uslyšel dunění těžkého kulometu. Instinktivně se vykulil ven z kanoe.

"Nestřílejte do lodí! Mají tam náklad za sto miliónů, kurva!" zařval někdo.

Kovář až teď zaregistroval drezínu uhánějící souběžně s nimi po vedlejší koleji, první z útočníků už přeskakovali z vlaku na vlak. Další se blížili po střeších vagonů. Současně s Rorýsem zahájili palbu z ukořistěných automatů. Zbraně neměly téměř žádný zpětný ráz, Kovář pálil dlouhými dávkami s minimálním rozptylem, celá vlna útočníků se rozplynula v krvi, mrtví a zranění padali na koleje a mizeli pod železnými koly.

"Nesmí nás odpojit! Je to připravená léčka!" řval Rorýs. "Jdu krýt Marzika!"

Posledních nábojů využíval k tomu, aby si vynutil cestu na poslední plošinu, na kterou se snažili doslat útočníci z drezíny. Spousta jich vražednou palbu přežila schovaná za ocelovými boky.

Kovář jednou rukou pálil a udržoval nepřátele v úkrytu, druhou se natáhl po bedně přibité k plošině jen kousek od lodi, otevřel ji a bez rozmyšlení z ní vytahoval zbraně a házel je ostatním mužům v kánoích. Tohle už nebyly muškety a další středověké haraburdí, ale samopaly, brokovnice, pistole.

Došly mu náboje, zahodil náhle bezcenný automat a vzal si vlastní zbraň. Využil krátké chvíle klidu, přeskočil na první

osobní vagon a shodil útočníka slézajícího ze střechy. Přitom se otočil a spatřil Marzika, jak sám čelí vlně útočníků přibližujících se na další drezíně. Ta jela po stejné koleji a nebyla dál než dvacet metrů. Jeden z útočníků se postavil, v ruce pušku s teleskopem. Marzik k němu vztáhl ruku, jako by ho chtěl uchopit za krk, tvář znetvořenou úsilím. Střelec najednou zbraň pustil a začal ze sebe rvát bundu, jako by ho škrtila kolem krku. Muž vedle po čaroději vystřelil, ale minul, v dalším okamžiku zaječel a začal pálit do vlastních řad.

Marzik najednou padl na kolena, z úst a nosu se mu řinula krev, šílenec okamžitě přestal masakrovat vlastní lidi. Čaroděj vztekla máchl rukou k drezíně, čísi lebka explodovala jako granát. Kovář se násilím odtrhl od souboje čarodějů. Právě včas, chodbičkou mezi lavicemi se k němu hnál velký kolohnát, v ruce poskakující revolver, kulky zasahovaly obložení, narážely do železných stěn vagonu. Vyděšení cestující křičeli hrůzou. Kovář se jen přikrčil a čekal. Přesně zamířit v jedoucím vlaku bylo téměř nemožné. Teď. Vykoukl s hlavou u země, hromotluk byl už jen tři kroky daleko a ládoval do revolveru další šestici nábojů. Kovář ho střelil do břicha a vyšvihl se na střechu. Už se nesnažili odpojit jen nákladní vagony, ale viděl, jak po střechách postupují dopředu k lokomotivě.

Vyrazil za nimi, vítr ho ohlušoval, vagony pod ním se třásly, v jednom okamžiku upadl a zachránil ho jen přivařený žebřík pro čističe. Už věděl, že je nedohoní, budou tam mnohem dřív než on. Poklekl, uchopil revolver oběma rukama. Se čtyřpalcovou hlavní na pohybujícím se expresu to byla hodně nejistá rána. Kolem uší mu hvízdla kulka. První ránu strhl vlevo, druhá šla nad, třetí sestřelil nejrychlejšího, než přeskočil na lokomotivu, posledním výstřelem škrábl jeho parťáka. Muž sice mohl pokračovat, ale místo toho zůstal ležet přilepený ke střeše.

Kovář si lehl na záda, vyhodil prázdné nábojnice, jediným pohybem náboje do válce doplnil a zaklapl. Obloha byla nízko, zdálo se, že mraky defilují před uhánějícím expresem jako na přehlídce.

"Stahujeme se, stahujeme!" křičel někdo. "Počkáme na kratuha!"

Kovář ucítil úlevu, zdálo se, že útok odrazili. Pak se z mraku vynořil tmavý deltoid. V první chvíli si myslel, že je to letadlo, ale tvor byl živý. Plul vzduchem jako gigantický rejnok manta a gravitace pro něj neplatila. Kovář pozvedl zbraň, tohle byl zlý sen. Co to bylo zač? Zvědavě zvíře nebo ten tvor přišel někomu pomoci?

Odpověď dostal v zápětí. Tvorovi se na trupu objevily dva body zářící oslepujícím jasnem. Oči? Ukázkový žhavý pohled, napadlo Kováře. Myšlenka ještě neodezněla a zablesklo se, poslední osobní vagon dostal zásah a začal hořet, jako by byl z papíru. Další výstřel vzdušného rejnoka byl přesnější a oddělil nákladní plošiny od osobních vozů.

Kovář, kterému teď nikdo nevěnoval pozornost, zamířil na tvora a jeden vedle druhého do něj nasázel všech šest nábojů. Deltoid vydal vysoký trýznivý skřek někde na hranici slyšitelnosti, opsal protáhlou osmičku a zaměřil se na původce obtěžující střelby. Kovář sáhl do kapsy. Nahmatal další patici s náboji, ale k jeho smůle jich v ní nebylo šest, ale jen dva.

Netvor opět otevřel své žhavé oči, tentokrát ještě o poznání víc. Zablesklo se, vlak najel na výhybku, výtrysk energie rozpáral střechu těsně vedle Kováře, kov žhnul a roztékal se. Kovář se převálil dál od pekelného žáru. Poslední dva výstřely. Plivnutí proti moři, žhavá záplava měnila vagon v zprohýbaný bublající plech. Černo. Vjeli do tunelu, Kovář zůstal ležet popálený a bezbranný, měl pár sekund na to, aby nějak vybědl z beznadějné situace. Před očima mu bleskl obraz těla ležícího na vagoně před ním. Možná u něj byla ještě zbraň. Poslední okamžiky ledového hurikánu pod klenbou tunelu a vyjeli ven.

Kovář se rozběhl bez ohledu na riziko možného pádu. Měl pocit, že na něj prší žhavá láva, přeskakoval hořící železo, z oken vagonů sléhaly plameny. Konečně byl na správném vagonu. Skočil na mrtvého, pod bezvládnou rukou ležela hranatá pistole, pětačtyřicítka. Přetočil se na záda, zkázu působící oči deltoidu se opět otvíraly, dvě modrobílé žhnoucí výhně. Pistole byla natažená, odjištěná. Uchopil ji oběma rukama, zamířil a tiskl spoušť. Jednou, podruhé, stále dokola, dokud bude zásobník stačit. Modř oslepovala jako plamen svařovacího hořáku a stále se přibližovala.

S posledním výstřelem se mu do uší zařízal sonický třesk a netvor byl pryč, zmizel v jediném záblesku. Buď mu doopravdy ublížil, nebo ho prostě přesná palba z čtyřačtyřicítkového revolveru a následně pak velké pistole prostě trochu obtěžovala. Hlavně, že zmizel. Kovář na nejistých nohou sešplhal ze střechy a zatáhl za ruční brzdou.

ZLÍ A ŠPATNÍ

Seděli s Richterm a Rorýsem u Kmotra, před každým sklenka vína. Kovář padal únavou, Rorýs také nevypadal nejčerstvěji, rameno měl zabandážované. Nakonec se jim podařilo odvést náklad dřív, než se na místě objevila zmatená policie. Museli tam však nechat mrtvé.

"Fiasko," probralo Kováře z dřimoty hlasitější slovo. "Osm mrtvých," pokračoval zachmuřeně Richter a vypil na ex polovinu sklenky.

"Máme náklad, podíly mrtvých rozdělíme mezi ostatní chlapy. Když ukradneme z márnice mrtvol, nenajdou nás," zazubil se Rorýs.

Kovář musel obdivovat jeho nezdolnou životaschopnost.

"Víc by mě zajímalo, co byli zač ti, kdo po nás šli. To nebyla policie ani armáda," pokračoval. "Právě oni mi dělají největší starosti," řekl Rorýs poznání vážněji.

"Slováci, Garzochiho gang. Někdo jim dal echo a dobře je informoval, kolik tam toho bude," odpověděl unaveně Richter. "Nechápu to. Všichni, kteří v tom jedeme, nebudeme muset do smrti hnout prstem. Nemohli práskači nabídnout víc," stěžoval si skoro ublíženě.

Kovář věděl, že mohli, ale nic neřikal.

"Nejraději bych to skončil, ale nemůžeme! Vybral jsem zálohy od dalších zákazníků."

"Co byla zač ta létající příšera?" chtěl vědět Kovář.

"Garzochiho mazlíček. Podobného původu jako Armitovi tygři. Kovář jen přikývl. Realita a veškeré zdání normalnosti se mu rozsypávaly před očima. Jako by ho jeden jediný přechod ze světa do světa odsoudil žít v zemi přízraků, létajících bestii, čarodějů schopných zabít pohledem. A desítek mužů umírajících na kolejišti.

"Dohodneme se zítra, nemyslí mi to," ukončil debatu.

"Pokud nás do té doby nezatkne policie," doplnil sarkasticky Richter.

Kovář věděl, že nezatkne. Tajná služba s nimi měla své plány a určitě nenechají civilisty, aby se jim do nich pletli. Nasedl do tatrovky a unaveně si opřel hlavu o volant. Chyběl mu mobilní telefon. Kdyby ho měl, zavolal by Kláře a zajel za ní domů. Potřeboval společnost a v tuto chvíli mu bylo fuk, že pracuje pro policii. Před očima viděl tříštěná těla, Bertrama rozmaširovaného na kousky, útok lidí, které sám utopil v krvi. Jinak to nešlo, ale nesnášel zbytečné umírání. Nastartoval a zařadil. Únavou ho rozklepala zima. I když byl venku vlahý červnový večer, nechal okénka zavřená a pustil topení. Motor téměř neslyšně předl, za okny se líně pohybovalo noční město a tma milosrdně zakryla rozdíly. Mohl si alespoň myslet, že je doma.

Zastavil na červenou a bezmyšlenkovitě zíral do předu. Pak periferně zahlédl pohyb vlevo. Otočil se a díval se do černého ústí pistole, za ostrou muškou mlhavě rozeznával nenávistí zkřivenou Leuhekovu tvář. Najednou věděl, kdo zradil a proč zradil. Nenávist je víc než peníze. Pistolník něco říkal, ale Kovář ho neslyšel. Věděl, že nestihne zmáčkнуть pedál, ani se skrčit. Pohyb prstu na spoušti nejdřív zahlédl v očích. Prásk.

Po skle se rozběhla pavučinová síť, ale nerozbitné sklo vydrželo. Kovář pustil spojku, dvanáctiválec se rozběhl jako hladové monstrum a tatra vystřelila dopředu. Prásk, prásk, Leuhek ve svém sportáku se dokázal držet za ním a za jízdy střílel. Kovář musel uznat, že pistolník svou práci umí. Trefoval se docela často - to byl za jízdy perfektní výkon. Už uháněli po nábřeží. Kovář se přesunul víc doleva a přibrzdil, aby svému pronásledovateli dovolil dohnat ho. Jeli teď bok po boku, Leuhek řídil jednou rukou a ve druhé držel svou pistoli. Kovář mu nedal šanci znovu vystřelit. Nepatrně pohnul volantem, nalepil se na Leuehovo auto a jednoduše ho vytlačil z cesty do vody. Pak zastavil u kraje, vystoupil a pozoroval ztemnělou řeku. Z místa, kde porsche zmizelo pod hladinou, stoupaly bubliny, ale nikdo nevyplaval.

"Možná jsi uměl střílet, ale byl jsi blbec. Postrkovat se s autem, které váží čtyři tuny," pronesl do ticha, nastoupil a odjel. Cítil, že se potřebuje vyspat, odpočinout si, promyslet, co dál.

Mechanicky zastrčil klíč do dveří bytu, který si za poslední týdny zvykl považovat za svůj domov. Nechal ho zařídit firmou, ale jeden pokoj už stačil přetvořit k obrazu svému a teď se těšil na sprchu, panáka na dobrou noc a spánek. Překročil práh a věděl, že udělal chybu. Únava ho připravila o opatrnost. Ve vzduchu se vznášelo plno cizích pachů, i ticho mělo jinou ozvěnu.

"My víme, že jste ostrý hoch, ale nemáte šanci," zastavil ho v sáhnutí po revolveru studený hlas.

Současně se rozsvítilo světlo. Stál mezi třemi muži, za sebou cítil čtvrtého. Všichni měli v rukou zbraně a mířili na něho. Okamžitě si uvědomil, že jsou správně rozmístěni a jeden druhého neohrožují. Profesionálové.

"Dáte si kávu? Nebo něco ostřejšího?" zeptal se klidně.

Muž, který promluvil, měl šedivé nakrátko zastřižené vlasy, knír a plet' zhrublou dlouhodobým pobytem pod širým nebem. Zavrtěl hlavou.

"Na mě své chytračinky nezkoušejte. Zabili jste mi člověka a já mám neskutečné nutkání zabít právě teď a právě tady vás."

Kovář si uvědomoval, že šedovlasý by to byl schopen udělat, ale jen pokrčil hlavou.

"Vy budete z té podivné agentury," zkonstatoval. "Budeme se bavit tady?"

"Prohledejte ho," zavelel šedovlasý.

Úkolu se ujal snědý chlapík, vzhledem trochu připomínající Hispánce nebo Mexičana. Metr osmdesát dva, robustní postava, vypadal téměř podsaditě. Ruce nadměrně svalnaté a silné. Jako by patřily chlapovi ještě o třicet centimetrů vyššímu a třicet kilogramů těžšímu. Nebylo na něm nic hezkého - účelně přetvořené tělo chlapa, který dokáže ránu přijmout a pak ji se znásobenou razancí vrátit. Kovář cítil, jak se ho lehce a zkušeně dotýká. Revolver mu vzal okamžitě, našel i tlačný nůž a záložní browning v pouzdře na kotníku. Po celou dobu prohlídky si dával pozor, aby se nedostal do nevýhodné polohy. Kovář věděl, že pokud by mu náhoda neposkytla nějakou velkou výhodu, neměl by proti němu šanci, i kdyby tady byl sám. Ten muž byl zkušený bojovník a ve své práci se vyznal.

"Je možné, že mi něco uniklo. Vyzná se," zhodnotil výsledky prohlídky. "Ale jedině, když to má hodně schované. Snadno se k tomu nedostane."

"To stačí, svlékat donaha ho nebudeme. Pojďme do pokoje." rozhodl šedovlasý.

Kovář se nechal poslušně zavést do vlastního bytu a posadil se na pohovku. Okamžitě se mu ulevilo. Cítil, jak se mu proti jeho vůli zavírají oči. Věděl, že dostane políček, ještě než ucítí závan vzduchu ve tváři.

"Nebudeš si ze mě utahovat," zasyčel šedovlasý.

Kovář s překvapením zjistil, že čtvrtý člověk, kterého vycítil za sebou, je žena. Měla na sobě střízlivou tvídovou sukni po kolena, halenku s decentně naznačeným výstřihem, lodičky na vysokém podpatku a černé punčochy se švem. Když ho sledovala, musela jít bosky, došlo mu okamžitě. To o ní mnohé prozrazovalo, stejně jako způsob, jakým stála ve dveřích. Uvolněná, ale současně připravena okamžitě zareagovat. Její krása s asijskými kořeny klamala, svým způsobem byla stejně nebezpečná jako Hispánc. Puma a hroznýš, napadlo ho přirovnání.

"Chci vás všechny. Všechny pašeráky," promluvil znovu šedovlasý.

"Nevím, co jsi zač, odkud jsi sem přišel. Nevedou k tobě žádné stopy, nemůžu vyštíourat žádnou špinu."

Kovář zaregistroval, jak na sebe černovláska s Hispáncem pohlédli. Oni o něm, na rozdíl od jejich šéfa, něco věděli. To bylo zjevné. Možná ti čtyři nebyli tak skvěle sehraný tým, jak si myslel.

"Za Bertrama chci všechny tvé lidi. A tebe samozřejmě. Postarám se, abys hnul v nějakém vězení, ale nezabiju tě. To je všechno, co ti mohu slíbit."

"Bertram si ukousl větší kus koláče, než dokázal spolknout!" zkonstatoval Kovář. "Než se o něčem začneme bavit, chci vědět, s kým mluvím. Já se jmenuji John František, chcete-li Francis, Kovář."

Tentokrát to nebyl políček, ale úder pěstí. Kovář stačil trhnout hlavou, takže rána sklouzla po lící kosti. Předklonu šedovlasého využil k tomu, aby mu praštil přímo do žaludku. Neměl místo ani čas k rozmachu a udeřil přímo ze sedu, ale stačilo to. Muž se skrčil do předklonu, Hispánc a jeho parták okamžitě přiskočili, Kováře zmrazil dvojité dotek hlavně. Jeden mu mřel na hlavu, druhý na místo, kde se krk napojuje k tělu.

"Já s Vegou pro vaše oddělení normálně neděláme. Jsem tu jen jako dočasná posila. Ale u nás většinou začínáme po dobrém a až pokud to nejde, použijeme jiné metody. Ale nevím, jak je to zvykem ve vašem oddělení, Wolfgang," řekla žena a její lhostejně nezúčastněný hlas uklidnil situaci.

Šedovlasý se konečně dokázal narovnat, tvář zsinanou bolestí. "Tak to zkuste po dobrém, protože já bych ho teď zabil."

"Jmenuji se Marilyn Morgan, pracuji pro agenturu, jak vám asi došlo. Oddělení mezirealitního pašování," představila se žena. "Mou specializací je řešení kritických situací."

Kováře napadlo, že nejčastěji používala metodu Gordický uzel podle Alexandra.

"Vincent Vega," navázal stroze Hispánc.

O své specializaci nemluvil, ale Kovář byla jasná.

Šedovlasý, kterého oslovila Wolfgang, se nepředstavil, stejně tak ani čtvrtý muž. Ten vypadal na jeho přímého podřízeného.

"Nevím, o jaké agentuře mluvíte. Nevím, proč bych vám měl vydávat své muže a za Bertramovu smrt se necítím zodpovědný. Vyslechněte své lidi a dozvíte se, co přesně se v Palmovém světě odehrálo."

"V Palmovém světě," odfrkl si Wolfgang. "Už mu dal i jméno." "Provinil jste se proti rovnováze, proti základnímu principu, na kterém závisí existence miliard biliónů lidí v miliardách světů!" pokračoval dál vztekle. "A Agentura," velké písmeno na začátku slova bylo zřetelně slyšet, "zajišťuje její udržování. Nebýt nás, lidé jako vy už by všechno dávno zničili."

Kováři se najednou vybavili Monika a Frank, zaměstnanci agentury EF. Jakže to říkali? Equilibrii Ferrarius? Rozhodl se, že o setkání s nimi pomlčí.

"Jakou rovnováhu?" zeptal se znovu. "Nevidím nic špatného na dovážení kokosových ořechů."

"Pro vás je důležité, že jejich dovoz je trestný z hlediska zákonů vašeho světa. A podle nich budete potrestán. Až mi umožníte chytit další pašeráky. Pro nás je důležité, že ořechy, jejichž kokosové mléko obsahuje magicky aktivní látku, do tohoto světa nepatří."

"Proč nepatří?"

"Já mu to vysvětlím," chopila se slova Marilyn Morgan. "Třeba má kromě svalů i mozek."

Věnovala Kovářovi tázavý pohled.

"Možná." přisvědčil.

"Nemáme na to celou noc," odsekl Wolfgang, ale současně souhlasně mávl rukou.

"Existuje nekonečně mnoho paralelních světů. Některé jsou si podobné, jiné se naopak neliší ničím, co znáte," začala Morgan.

Kovář s překvapením zjistil, že se mu líbí. Ona sama, způsob, jakým hovořila, její měkký soprán.

"To jsem schopen pochopit," zkonstatoval unaveně. Dostal se do divného světa nebo spíš noční můry.

"V některých světech funguje magie," pokračovala a sledovala ho. Vzpomněl si na souboj Marzika s jiným čarodějem a jen přikývl.

"Důležité je, že přesouvání objektů z jednoho světa do druhého je může nepříznivě ovlivnit," mluvila dál.

"Rovnováha je důležitější. Jeden svět je jeden svět, ale kdyby to začalo, praskaly by jako mýdlové bubliny ve větru," zamíchal se do vysvětlování nesouhlasně Wolfgang.

"Máš pravdu, ale já se jen snažím objasnit, co děláme a proč. Sama princip rovnováhy nechápu," souhlasila Marilyn Morgan.

Šedovlasý mávl rukou a odešel do kuchyně. Ve dřezu zabublala voda, jak si plnil sklenici.

"Vezměte si tento svět," mávla rukou kolem sebe. "Sám jste zjistil, že až do jistého okamžiku byl podobný vašemu," mluvila teď tišeji.

Kovář potlačil trhnutí. Ona o něm skutečně věděla víc než šedovlasý.

Fascinovaně poslouchal, jak objevení hyuakové substance a její kultivace v laboratorních podmínkách změnilo celou místní realitu. Něčeho si všimnul sám, nejkřiklavějších příkladů odklonu používání a vývoje moderních technologií, ale bylo toho mnohem víc.

"Podle našich expertů se mění celospolečenské klima. Rozvoj a narůstající používání magie způsobí, že se planeta jistým způsobem vrátí do středověku. Za století nebo dvě bude společnost rozkastována, očekáváme velké války, hladomory, decimaci celé populace. A to všechno, protože jsme neuhlídali okno do jednoho světa a schopnosti čarodějů byly posíleny daleko nad úroveň, na kterou si místní obyvatelé evolucí zvykli," zakončila vysvětlování Marilyn Morgan.

"Jednou jste neuspěli, proč tedy nezpřístupníte hyuaku a ostatní látky všem? Už je to jedno," oponoval.

Specialistka na kritické situace jen zavrtěla hlavou.

"Nemáme právo zasahovat do běhu světa, měnit tok událostí k obrazu svému. Ustanovila se nová situace a my ji musíme respektovat a čekat, až se vše uklidní. A to bude trvat staletí. Minimálně."

"Chci lidi, co pašují magické substance do země. Situace je už tak dost výbušná a každý další kilogram těchto látek jen přilévá olej do ohně," promluvil ze dveří do kuchyně Wolfgang.

"Je to vaše jediná šance na záchranu. Jinak vás předhodím místní tajné policii."

Kovář mlčel.

"A mimochodem. Z nějakého důvodu usilujete o to dostat se do technosvěta. Vím, že vám ten mizera Armitus slíbil, že vás tam dopraví. Lže. Potřeboval by k tomu vybavení nejlepších místních laboratoří a k tomu se nikdy nedostane," pokračoval Wolfgang. "V technosvětě prostě své špinavé kšefty provozovat nebudete."

Kovář cítil, jak se jeho naděje hroutí. Zabodl pohled do očí Marylin Morgan.

"Dodejte mu pašeráky. To je vaše jediná naděje, pak se nějak dohodneme," řekla klidně.

"Dobrá, dostanete své pašeráky," odpověděl nakonec.

"Ale potřebuji koordináty dalšího okna. Můj zdroj je zničen."

Stálo ho to další hodinu dohadování, ale Wolfgang nakonec souhlasil, že je dodá.

"Jestli ty lidi nedostanu, osobně vás zabiju," slíbil na závěr ještě jednou. Marylin Morgan odcházel poslední.

Zastavila se ve dveřích a otočila. "Možná vám to všechno připadá divoké, zmatené. Realita už není jistotou, na kterou jste byl po celý život zvyklý. Musíte si uvědomit jedno: Svůj svět si musíme zasloužit, musíme o něj bojovat, musíme kvůli němu tvrdě pracovat."

Sledoval jí unaveným pohledem a neodpověděl. Sotva osaměl, usnul.

Přímo na pohovce, oblečený, jak právě byl. Problémy musely počkat na zítřek.

PLACENÍ DLUHŮ

Brzo po ránu ho probudil Richter telefonem.

"Ztratil se Leuhek, řekl bych, že to práskl on. Asi z osobních důvodů." Kovář si ramenem přidržel sluchátko u ucha a současně v ledničce pátral po něčem k pití. Měl chuť na sklenici mléka, jenomže lednička byla zcela zaplněna lahvemi tvrdých destilátů, mezi nimiž jednoznačně vítězila vodka, o poslední zbytky místa se dělilo pár kostek jídelních polotovarů. Firma měla o zařízení spíše osamělého muže své vlastní představy. Nakonec ledničku zavřel a spokojil se se sklenicí vody.

"Jo, to může být pravda. Řekl bych, že se už nevynoří."

"To ne," potvrdil Richter.

"Uděláme ještě jeden poslední kšeft. Pak za sebou zameteme stopy a práskneme do bot," řekl Kovář klidně.

"Skvělé," v Richterově tváři zazněla nepokrytá úleva.

"Budu teď dva dny mimo, ozvu se, až se vrátím," oznámil Kovář a zavěsil.

Musel získat další koordináty, ale k tomu ještě potřeboval mluvit s Veřmírovským, aby splnil i druhou část dohody.

Peníze byly jen první polovinou platby za poskytnutí koordinát. Uvažoval si vaječnou omeletu na slanině, vyklopil ji na talíř a spořádaně se usadil za stůl. Občas měl sklon zhltnout jídlo ve stoje, teď však potřeboval přemýšlet. Po chvíli váhání si přitáhl telefon a vytočil Klářino číslo. Odpověděl mu jen záznamník.

"Co pozitivní večere U sedmi švábů?" vybral podnik, kam oba rádi chodili.

Okamžik přemýšlel, zda nemá říct něco víc, ale zavěsil. Byl vždy stručný, mohla by získat nějaké podezření. Tímhle hovorem vyřídil tajnou policii.

Zavolal ještě zpět Richterovi a požádal ho, zda by mu nezískal kontakt na člověka z Garzochiho gangu, se kterým byl Leuhek ve spojení. Richter se cukal, ale Kovář ho upozornil, že kvůli zajištění jejich poslední akce by to bylo vhodné.

Stačil se obléct, když někdo zazvonil. Otevřít šel s revolverem v ruce a přemýšlel, zda neprůstřelná vložka dveří je skutečně tak kvalitní, jak firma tvrdila. Přesto se do kukátka nepodíval a když otevíral, tiskl se zády ke stěně. Na chodbě stál muž, kterého potkal v noci, Wolfgangův člověk.

Beze slova mu podal černou složku s vyraženými stříbrnými písmeny EF.

Kovář do ní letmo nahlédl. Obsahovala koordináty okna do Palmového světa v časovém rozmezí, které udal. Moderní tisk podivně kontrastoval s obrázky zvěrokruhu a stylizovaným zobrazením souhvězdí. Některé hvězdy byly opatřeny číselnými kótami, jiné nápisy v hebrejštině nebo arabštině, nedokázal to rozpoznat.

"Podepište mi převzetí," požádal muž a podal mu blok a tužku.

Ať byla agentura jakoukoliv organizací, musela být zatraceně velká, když se v ní rozmohlo úřadování i na této úrovni. Nebo to byl jen Wolfgangův trik, to Kovář nevěděl. Poslechl, zavřel a vrátil se do pokoje.

O hodinu později byl už na cestě do Českých Budějovic. Ve zpětném zrcátku si všiml černé škodovky, která se na něj přilepila. Spíš by ho překvapilo, kdyby na něj nikoho nepověsili. Sešlápl plynový pedál jako někdo, kdo si rád vychutná sílu svého vozu, a uchopil pevněji volant. Těžká limuzína seděla na suché cestě jako přibitá, škoda se mu brzo ztratila z dohledu. Tři kilometry před městem odbočil z hlavní silnice a zatočil na polní cestu. Tatu nechal stát ukrytou mezi stromy, převlékl se a do města došel pěšky po pěšině v podobně výletníka v krátkých kalhotách, kárované košili a kšiltovce s emblémem supa, maskota jednotky Hradní stráže.

Líně procházel městem, u fontány na náměstí se zastavil a z mrtvé schránky si vyzvedl zprávu, kde se má s kurýrem setkat. Tentokrát pro schůzku vybrali Pivnici U Švejka. Kovář měl pro jistotu mapu města, stačilo se podívat.

Jako turista, který si vychutnává ospalý letní den, se přesunul do vybraného podniku, usadil se na lavici a objednal si malé pivo. Malé pivo znamenalo, vše v pořádku, ale už okolo mě slídí, velké: vůbec žádné problémy a sklenice vody: jsem horký, vyhněte se mi.

Netrvalo dlouho a ke stolu se přiblížil stařík o holi. "Máte tu volno?"

Kovář přikývl a s překvapením poznal samotného Veřmírovského. Veterán mnoha bojů vypadal jako jindy, pouze se pohyboval způsobem adekvátním pro člověka jeho věku, jistotu a pružnost pohybu vystřídal stařecké šourání.

Kovář se napil. Jediné, co bylo v tomto světě úplně stejné, bylo pivo.

Chutnalo a zahánělo žízeň právě tak, jak si pamatoval.

"Zdá se, že se kolem vás stahují dravci," poznamenal Veřmiřovský.

"Kdyby jen dravci. Hyeny a jiní mrchožrouti. Do Palmového světa se mohu dostat ještě jednou, naposledy. Pak už nebudu mít šanci."

"A přišel jste si pro instrukce, jak splnit poslední část naší dohody," doplnil Veřmiřovský. "Minerálku Perrier," objednal si u číšníka.

"Řekl bych, že vím, co po mě budete chtít," pronesl zamyšleně Kovář. Oknem viděl, jak ulicemi projíždí černá škodovka s matnými skly a známou poznávací značkou. Tajní agenti pátrali po kořisti. "Ano?" Veřmiřovský zvědavě nadzdvíhl obočí.

"Chcete, abych vám přinesl hyuaku," odpověděl bez vytáček Kovář.

"Ano!" starý muž bojoval o sebeovládání. "Chci narušit státní monopol, rozšířit ho mezi lidi, mezi ty, kteří nesouhlasí s diktaturou státní elity. Chci lidi naučit bránit se vládním čarodějům, inkvizitorům, parapsychologickým zabijákům!"

Kovář starého vojáka pozoroval.

"Já tomu rozumím. Pro mě není důležité, zda s vámi souhlasím nebo ne.

Důležité je, že jsem vám to slíbil!" Veřmiřovský se uvolnil a opřel na židli.

"Ano, slovo dělá muže. Jedna z mála věcí, na které se dá stavět. Víte John, u vás doma si to možná ještě neuvědomujete, ale já už to vím. Posledního půl století si tu pravdu uvědomuji každý den, každé prokleté ráno, kdy se probudím a vidím, jak se naše realita rozpadá a nahrazuje ji nějaká jiná. Svůj svět si musíme zasloužit. Myslím, že máme šanci, poslední šanci."

Kovář se neubráníl zachvění. Stejnou větu slyšel z úst Marilyn Morgan včera v noci.

"Stejně si myslím, že jste hodně riskoval, když jste mi dal koordináty světa, ve kterém se nachází hyuaka. I když jste mi to samozřejmě neřekl a nechal mě sklízet jen kokosové ořechy," řekl tiše.

Starý voják se uchechtнул.

"Tak vy jste na to přišel. Spousta lidí si myslí, že mléko s kokosů je nějakým slabším bratránkem hyuaky, ale pravda nikdy nikoho nenapadla."

"Proč jste si tu látku nedovezli sami?" zeptal se Kovář.

"Není mezi námi jediný čaroděj, který by dokázal otevřít okno. Všichni byli zabití. Dvacet let jsme pátrali po postupu, jak koordináty vypočítat, dalších třicet let jsme hledali někoho, komu by se dalo věřit. To bylo ještě těžší. A našel jsem až vás. Člověka odjinud, kterému nedělá problém odolat lákání miliónů, miliard."

"Když se to podaří a já vám hyuaku obstarám, co bude pak?" chtěl vědět Kovář. "Budete usilovat o ovládnutí světa?"

Starý muž se zasmál.

"Ne. Vypracovali jsme podobné postupy na pěstování substance, jako používá vláda. Vlastně jsme ukradli ty jejich a zkombinovali je s tím, co jsme se naučili z Hitlerových tajných dokumentů. Za chvíli už nebudou stát váleční čarodějové jen na jedné straně."

Kovář si představil peklo, které starý muž pro svůj svět připravuje. Ale byl to jeho svět.

"Takže, kde hyuaku najdu a jak vám ji později předám?" zeptal se pouze.

Tentokrát přijeli pouze se dvěma loděmi a jen se šesti muži posádky.

Nevadilo to, protože měli dost zkušeností se sbíráním a netáhli sebou kanón. Kovář ani Rorýs nemuseli nikoho k práci pobízet. Všichni si uvědomovali, že tohle je poslední příležitost ke královskému výdělku. Vlny šuměly jako vždy, papoušci přelétávali ze stromu na strom jako vždy. Kovář hlídkoval, za pasem dvě křesadlové pistole a sledoval okolí. Měl pocit, že ani v tomto světě za chvíli nebude nic jako dřív.

"Jsme plní," ohlásil Wrecki.

Beze slova začali tahat nůše plné ořechů k lodím. Příliv se blížil ke svému vrcholu a usnadňoval jim vlečení lodí po písku, za chvíli už obě kanoje stály na vodě. Rorýs se ohlédl po zeleném ráji za jejich zády. Kovář sledoval muže. Už byli všichni v kanoích, čekali jen na ně dva.

Věděl, že to někdy musí přijít a teď byla ta vhodná chvíle. Rorýs ho nezklamal.

"Když jsem se minule ptal, zda se nebojíš, že ti utečeme, nebál ses řekl velký gangster a spokojeně se usmál.

"Já jediný znám koordináty," souhlasil Kovář klidně.

"Ale už žádné další výlety pro ořechy nebudou, takže koordináty nejsou důležité," pokračoval Rorýs a jeho úsměv stále víc připomínal škleb.

"Co tím myslíš?" předstíral Kovář nechápavost.

Rorýs sáhl po pistoli, natáhl kohout a namířil na Kováře.

"To znamená, že tě už nepotřebuji. Nechám tě tady na věčných prázdninách."

Kovář se k němu beze spěchu přiblížil, jako by neviděl ústí hlavně o víc než palcovém průměru.

"Nedosáhneš na mě," zasmál se Rorýs. "Holt si neužiješ prázdniny," ucedil mezi rty a stiskl spoušť.

Jiskra přeskočila, ale výstřel nevyšel. V dalším okamžiku přišla Kovářova rána na obličej a druhá na solar. Rorýs zalapal po dechu, sáhl po druhé pistoli, ale ani ta nevystřelila.

"Tenhle střelný prach jsem míchal já. Něco v něm chybí a on nehoří," prozradil Kovář klidně a vytáhl vlastní pistoli.

"Ty jsi od počátku nehrál fér. Armitus mě nemůže dostat domů, domluvili jste se na mě."

"Obchod je obchod," odsekl Rorýs, mrštil Kovář do obličeje hrst písku a skočil do vln.

Stačila mu čtyři tempa a byl dobrých patnáct metrů daleko. Kovář věděl, že to je největší vzdálenost, na kterou se dalo se starožitnými pistolemi mřít.

"Jedeme! Ten chlap se zbláznil! Necháme ho tu a jeho podíl se rozdělí mezi vás! Zaberte!" křičel Rorýs, jakmile se zachytil za okraj lodi.

Muži se chvíli nerozhodně dívali na Kováře, ale velký muž byl s nimi na lodi a Kovář na břehu. Nakonec se všichni sklonili a začali pádlovat k oblasti návratu, odkud je Marzik mohl dostat zpět. Kovář se otočil k palmovému háji. Přemýšlel, jak se bude Rorýs tvářit, až zjistí, že z tohoto nákladu nebude mít ani halíř. Cestující v expresu Praha Ostrava byli Veřmiřovského lidé.

Nasadil si na záda tlumok a zamířil k hřebeni, za kterým ještě nikdy nebyl. Tam podle Veřmiřovského rostly ty nejstarší palmy. Ty, co už neměly ořechy. Přehoupl se přes hřeben, podivně klidný a uvolněný. Všechno bylo v běhu, nic už nemohl ovlivnit nebo zastavit.

Vybral si obrovskou, dobrých čtyřicet metru vysokou palmu s drsným povrchem, do jehož puklin mohl vložit dlaň. Klekl si na zem a začal hrabat. Pro tento účel si sebou přinesl zákopnickou lopatku, ale brzo se zlomila, musel si vystačit s tesákem a holýma rukama. Pod tenkou vrstvou úrodné půdy byla půda písčitá, kopalo se mu snadno. Když nahnátl první kulatý předmět, věděl, že Veřmiřovský nelhal a on si vybral správný strom. Po další hodině práce vykopával několik dalších lebek. Palma rostla na obrovském hromadném hrobě nebo spíš na místě, kde bylo zakopáno množství useknutých lidských hlav. Konečně mezi lidskými pozůstatky objevil kořen stromu, kořen, z něhož vyrůstala velká černá boule na krátké silné stopce. Kovář ji opatrně odřezal a schoval černý plod do ruksaku. Pak díru zaházal a přesunul se k dalšímu starému stromu. Nechápal, jak šílení Hitlerovi vědci na takový nápad přišli, a při práci přemýšlel, zda jejich vyhlazovací tábory už od počátku sloužily jako zdroj suroviny pro výrobu hyuaky, nebo šlo o pouhou shodu okolností.

Konečně měl pocit, že má batoh plný. Zakryl stopy po kopání, jak nejlépe uměl, a vrátil se k ústí potoka do moře.

Papoušci ho varovali, že už není na místě sám. Klidně sestupoval k vodě a čekal.

Z houštin se zvedli muži v maskovacích overalech, všichni ozbrojení. Poznal mezi nimi Wolfganga, Marylin Morgan, Vega, muže, kteří doprovázeli Bertrama. Proti jeho vůli ho zaujala mladá žena s dokonale tvarovaným obličejem, temnými očima a lehce vystouplými lícními kostmi. Vlasy měla krátké jako srpnové strniště, rty plné a řasy dlouhé jako stonky vlčích máků.

"Kde jste a kde jsou pašeráci!" zahulákal vztekle Wolfgang. Kovář na něj nereagoval.

"To jste všichni?" zeptal se, "žádná technika? Zálohy?"

"Tenhle svět je téměř bazální," odpověděla mu Marylin Morgan. "Udržet tu v provozu cokoliv složitějšího je po čertech náročné. Ale něco tu přece jen máme. Vega zprovoznil jednoho Huye UH jedničku. Než se rozsype, den by nám mohl sloužit."

Kovář věděl, že to je starý vrtulník, který před padesáti lety sloužil ve Vietnamu.

"Pekelná práce," souhlasil Vega.

"Kde jsou sakra ti pašeráci!" běsnil Wolfgang. Kovář se podíval na slunce.

"Na cestě!" odtušil.

Jako na potvrzení jeho slov uslyšeli ječení motorů. K pobřeží se blížilo pět silných motorových člunů, i ze břehu bylo patrné, že jsou obsazené muži se zbraněmi.

"Měli by přistát přímo tady," oznámil Kovář.

Jeho slova měla téměř magický účinek. Muži zmizeli, na otevřeném prostranství zůstal jen Wolfgang.

"To je nějak moc lidí, říkáte jste, že je vás jen pár."

První motor se rozkašlal a zmlkl, za chvíli ho následoval další a další.

I přes šumění vln bylo slyšet klení a nadávky. Garzochiho muži vytáhli pádla a blížili se ke břehu vlastními silami.

Skvrny rzi a stáří naskakovaly na aerodynamicky tvarovaných trupech neskutečnou rychlostí. Ve chvíli, kdy přiráželi ke břehu, už lodě nabíraly vodu.

"Neuvěřitelně rychlý rozpad, skutečně bazální svět!" zapomněl Wolfgang na svůj vztek.

"Schovejme se," připomněl mu Kovář. "Jejich kvéry by ještě mohly fungovat."

Šedovlasý muž ho poslechl.

Náhle zahřmělo, u břehů ostrova se zhmotnil šedivý torpédoborec.

Hlavně jeho pěti sto dvacetí sedmi milimetrových děl se okamžitě natočily směrem k Ostrovu, i z dálky byl vidět čilý ruch na palubě.

"A co je zase tohle?" nechápal Wolfgang.

"Chtěl jste pašeráky. Druhá banda, soukromá iniciativa tajné policie Československé republiky," prozradil mu Kovář.

"Vy! Vy!" rozzuřil se Wolfgang a stěží tišil hlas. "Vždyť nás rozstřílejí na maděru. Mám tu celkem patnáct lidí. Navíc ilegální státní aktivity patří do sféry jiného oddělení agentury!"

Zpoza kmenu se vynořil Vincent Vega, na rameni odpalovací komplet pro raketu země - vzduch.

"Pokud by se náhodou nechtěli dostatečně rychle potopit, pomůžu jim."

První Garzochiho muži se už vyloďovali. Kovář pozoroval, jak vyděšeně pozorují rozpadávající se čluny, pak si někdo všiml stavu své zbraně. Pokusil se vystřelit, ale puška mu explodovala v ruku. Zhroutil se do písku s utrženým zápěstím.

"Budeme potřebovat zdravotníka," zkonstatoval suše Kovář. "Pánové!" vynořila se ze svého úkrytu kráska s temnými očima ostříhaná na ježka. Neprůstřelná vesta a útočná puška v jejich rukách kontrastovala s nalíčenými rty a nalakovanými nehty.

"Jste obklíčeni. Ve vlastním zájmu byste neměli používat své zbraně." Nejrychlejší a současně asi nejhloupější muž se na ni pokusil zamířit.

Třesla jediná rána, zhroutil se s prostřelenou hlavou.

Marylin Morgan si všimla, jakým způsobem ji Kovář pozoruje.

"Komtesa de Villefort," prozradila mu její jméno. "Lingvistka, ale není žádný knihomol."

Kovář dál uznale sledoval, jak desítka lidí agentury odzbrojuje a pacifikuje dvacet lidí Garzochiho gangu. Vega zatím studoval diagnostický displej své raketové zbraně.

"Je v tom moc elektroniky. Přes všechny konzervační pečete a kouzla divize pro Údržbu materiálu to nevydrží déle než hodinu. Raději to udělám hned."

Posadil si raketu na rameno a prošel podél šokovaných gangsterů až ke břehu.

"Co chcete udělat!" vykřikl vyděšeně Wolfgang.

Vega se otočil směrem k torpédoborcům, přiložil tvář k okuláru zaměřovacího zařízení a vystřelil.

"Chci jim trochu pocuchat fazónu," odpověděl a pak se otočil k Wolfgangovi. "Máte něco proti tomu?"

Raketa se nejdříve líně vznesla a až v bezpečné vzdálenosti aktivovala motor na plný výkon. Kovář fascinovaně přihlížel, jak se ohnivá střela blíží k torpédoborcům. Zasáhla ho někde do středu trupu, těsně pod čáru ponoru. Okamžitě se rozezněly sirény, vojáci začali na hladinu spouštět čluny.

"To by nám mělo poskytnout výhodu," odušil Vega a položil odpalovací zařízení do písku.

"Franku? Zvedni to a přistaň na pláži. Potřebujeme jim dát najevo trochu převahy," řekl zřetelně a Kovář až teď zaregistroval mikrofon přilepený na jeho hrtanu.

Zpoza hřebenu se vynořil vrtulník, líně přelétl nad nimi, Kovář viděl těžký kulomet čnící z nákladového prostoru, s překvapením zjistil, že u něj sedí jeho známá - Monika, kterou viděl naposledy u kamenné zidky krátce po pokusu o jejich zavraždění. Vsadil by se, že stroj pilotuje Frank, velký černoš, který tehdy řídil superdodávku.

"Zničím vás!" zasupěl Wolfgang na Kováře a otočil se na vlastní muže. "Grac, Fenyn, dejte se do vyrábění provizorních pout, Kale, žádejte posily. Budeme potřebovat zpacifikovat," otočil se nervózně k potápěčickému se torpédoborcům.

"Asi tři sta padesát lidí," dokončil za něj klidně Vega. "Pár se jich možná utopí."

Wolfgang obrátil oči v sloup.

Až do večera panoval na pobřeží zmatek hrozící občas přerůst v totální chaos. V jednom okamžiku hrozilo, že se námořníci z torpédoborce vrhnou proti lidem z agentury i s holýma rukama, ale Vega si promluvil s velícím důstojníkem takovým způsobem, že muž mu dal nakonec za pravdu.

"Co se s nimi stane?" zeptal se Kovář v noci, když si za svitu ohňů prohlížel zajatce. Hledal Kláru, pochyboval, že si nechala tenhle výlet ujit. Měla na něm vlastní velké zásluhy.

Seděl ve společnosti Vegy, Marilyn Morgan, komtesy de Villefort, černého Franka Karvitze a Moniky Spekové.

Připadalo mu, že od okamžiku, kdy se s posledními dvěma naposledy viděl, uplynuly věky.

"Většinou bude proveden krátkodobý výmaz paměti. Diplomati prostudují, jak moc je tahle akce nezákonná podle pravidel vlastního světa narušitelů. Pokud ano, budou proti organizátorům akce shromážděny důkazy a ty poskytneme místní jurisdikci. Samozřejmě s nějakou dobře vymyšlenou krycí historkou," odpověděla Morgan.

Už ji spatřil. Ani teď, zajatá a s kariérou v troskách, neztratila Klára nic ze své hrdosti. Šla se vzpřímenou hlavou a studovala okolí, jako by jí její znalosti mohly být někdy v budoucnu k užtku. Pak ho zahlédla. Dívali se na sebe o okamžik déle, než bylo nutné, a ani jeden nedal najevo, že se poznávají.

"Šla by zařadit výjimka pro tamtu ženu?" zeptal se, když je minula. Všichni čtyři pohlédli za odcházející skupinou, žena v ní byla jediná. "Známa?" zeptal se nic neříkajícím tónem Frank.

"Tak nějak," přikývl Kovář.

"Jistě, že by šla," odpověděl obrovitý černoš a zvedl se.

"Tak mládeži, musím jít. Přes všechny pečete se v tomhle světě necítím dvakrát dobře! Uvidíme se na základně."

Kovář měl za to, že Frank ve svém těle má ukryté nějaké věcičky, které jsou náchylné rozkladu stejně jako veškeré moderní technické vybavení, ale nezeptal se.

Komtesa de Villefort se zamyšleně dívala za odváděnou důstojníci. "Takže asi přišel čas, abych vám učinila nabídku, kterou jsme tehdy v Praze nestihli probrat. Myslím, že už o agentuře leccos víte." promluvila do praskání ohně Monika Speková.

"Wolfgang bude proti přijetí. Činí ho odpovědným za Bertramovu smrt. I dalším se to nebude moc zamlouvat," připomněl ji Vega.

Monika pokrčila rameny.

"Stane se. Nikdo z nás z toho není moc nadšený. Bertram byl vždycky zbrklý. Uměl, ale jednou mu to nevyšlo. Já s Frankem jsme jeho verbíři a budeme si stát na svém. Probereme to jinde a jindy."

"Děláte, jako by bylo jisté, že s vaší nabídkou budu souhlasit," řekl Kovář. "Možná se mi vaše práce moc nezamlouvá." Všichni tři se na něj překvapeně podívali.

AGENT JOHN F. KOVÁŘ

Kovář čekal v restauraci na schůzku s ostatními. Tady se měl dozvědět, zda byl či nebyl do agentury přijat. Po rozhovoru s Monikou a Vegou si vzal tři dny na rozmyšlenou a nakonec byla jeho odpověď ano. Důležitější než případná práce pro něj však byl slib návratu domů.

První přišla Monika v jednoduchých letních šatech, které při sebeslabším závanu větru obtahovaly její dokonalou postavu. Druhá Marilyn Morgan. Ona působila trochu atletičtější a Kovář se nemohl rozhodnout, která žena je krásnější. Obě se oblékly, jako by byly na dovolené. Cinkaly dlouhými náušnicemi, náramky a výstředními nákotníčkovými ozdobami. Vzhledem a chováním budily pozornost okolí.

"Trocha odreagování neuškodí," culily se jedna na druhou.

Kovář pohledem zkontroloval ošumělý ruksak plný plodů vyrostlých na lidských lebkách položený pod stolem. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Vega se objevil v džínách, klasickém černém tričku, které dávalo vyniknout jeho muskulatuře. V levém uchu se mu houpala náušnice s miniaturní zlatou lebkou. Kovář tipoval, že jde o znak nějaké speciální jednotky, ale nevěděl které. Možná ani nebyla z jeho světa.

Wolfgang, jako nejvyšší autorita agentury v tomto světě, mu měl oznámit závěrečný verdikt. Objevil se s čtvrt hodinovým zpožděním. Nikomu to nevadilo. Vega právě dopíjel druhé pivo, Monika s Marylin začínaly druhé Martini. Kovář se spokojil se sodovkou. Neměl chuť bavit se, dokud nebude doma.

Wolfgang se našťavaně posadil, hodil na stůl obálku a vztekle zaklepal prsty o stůl.

"Byl jsem proti. Na rovinu vám to říkám. Vy jste člověk, který vždy jedná podle svého, nebude respektovat autoritu a nejste schopni být loajální žádné organizaci. Jenom sobě samotnému a ještě snad stejným typům, jako jste sám,"

Kovář mlčel a pozoroval Wolfganga, bavící se ženy i mlčenlivého Vegu. I on měl zjevně dobrou náladu.

"V obálce je vaše smlouva. Po absolvování základního kurzu se stáváte agentem. Přesné zařazení určí vaši nadřízená v oddělení Potírání obchodu s artefakty. To je všechno, co jsem vám před svědky agentury chtěl říct, loučím se."

Potom se zvedl a strohým gestem se rozloučil. O chvíli později ho následovaly obě ženy, Kovář s Vegou osaměli, každý se svou sklenicí. Kovář si přečetl smlouvu, schoval ji do náprsní kapsy a pak se podíval na svalnatého bojovníka.

"V tomhle světě mám na kontě několik miliónů. Než je předám agentuře, můžeme z nich pár set tisíc utratit. V nějakém lepším podniku."

Vega se zatvářil zamyšleně a pak pozvedl půllitr k připitku. "Na tvé dny v agentuře."

Když odcházeli, střetl se Kovář pohledem s očima starého muže sedícího u stolu vedle a nepatrně se pousmál.

Ošuntělý ruksak čekal pod stolem.

THE END

www.agent-jfk.cz